

Giới thiệu Chỉ Có Anh Hiểu Được Vẻ Đẹp Của Em

Bạn đang đọc truyện Chỉ có anh hiểu được vẻ đẹp của em của tác giả Mễ Nhạc trên website đọc truyện online. Từ nhỏ cũng chỉ có hấn sẽ không ngại nàng vừa béo lại ngốc, ngược lại vẫn khen ngợi nàng rất được. Còn muốn nàng làm bạn gái hấn, hai người cứ như vậy luôn luôn tại cùng nhau hai mươi năm. Nàng không phải chưa từng nghe qua người khác cười nhạo hấn làm sao có thể đi sát một người béo như nàng Bất quá hấn không chút nào để ý, như trước vẫn luôn che chở nàng, luôn gọi nàng là tiểu mỹ nữ. Cho nên vì hấn, nàng cái gì cũng đều nguyên ý làm, cho dù phải chịu mẫu thân hấn châm chọc, khiêu khích Thậm chí là hướng nữ nhân khác quỳ xuống nàng cũng không để ý, chỉ cầu có thể cùng hấn cùng một chỗ! Nàng nghĩ đến trên đời này chỉ có hấn mới hiểu lòng của nàng. Nhưng khi biết được sự thật nàng mới giật mình phát hiện ra hấn yêu thủy chung không phải là nàng. Đau lòng không thôi nàng chỉ có thể lựa chọn rời đi. Cũng không nghĩ đến sáu năm sau hai người vì công việc lại lần nữa chạm mặt khi hấn đã không nhận ra nàng, lại luôn nhắc tới nàng cùng bạn gái trước rất giống, đều làm cho hấn cảm thấy ký ức áp lại an tâm. Lời nói của hấn làm nàng tưởng niệm lại tình yêu của mình và cũng làm cho nàng nghĩ hoặc nếu hấn thật sự yêu nàng như vậy thì tại sao năm đó lại như thế đối với nàng?

Bạn đang đọc truyện *Chỉ Có Anh Hiểu Được Vẻ Đẹp Của Em* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1

Ta có thể theo các người cùng nhau đi chơi sao?” “Không cần, chúng ta không cần cùng mập mập đi chơi, người tránh ra.”

Thời gian tan học buổi sáng ở một khu nhà trẻ tư nhân, Lí Tâm Di khuôn mặt tròn tròn nhỏ nhắn cười, muốn cùng hai nữ đồng học cùng lớp cùng nhau đi chơi, nàng chẳng những bị cự tuyệt còn bị đẩy một cái, thân hình nho nhỏ mập mập phản ứng chậm trực tiếp ngã xuống đất.

Bởi vì cha cùng mẹ ly hôn, không lâu sau mẹ mang nàng đến nhà bà ngoại ở vùng phụ cận còn mẹ đến bệnh viện thú y công tác mà nàng đến học ở nhà trẻ tư nhân rồi bị gọi là bé con thô thô.

Lí Tâm Di té ngã, không khéo đụng vào người đang đi tới, nàng ngẩng đầu cùng đối phương nói lời xin lỗi nhưng vừa nhìn thấy diện mạo tiểu nam sinh nàng liền ngây người ra bởi vì đối phương rất thanh nhã hơn nữa bộ dạng rất tuấn tú và đồng học của nàng so với hấn thì không ai đẹp hơn.

Kì Đình Nho cúi đầu, nhìn về nữ đồng học ngã bên chân, đột nhiên ánh mắt lâm vào sáng ngời, như là gặp được cái gì xinh đẹp, khoe miệng mang cười hỏi: “Người là ai? Ta như thế nào không có gặp qua người?”

“Nàng kêu Lí Tâm Di, là hôm kia vừa tới tân đồng học, bởi vì nàng rất béo lại thực xấu, cho nên mọi người cũng không tưởng cùng nàng đi chơi.” Trong đó một cái đồng học trả lời.

“Nguyên lai người là mới tới đồng học, trách không được ta chưa thấy qua người.” Hấn cùng người nhà đi Nhật Bản chơi một tuần, hôm nay mới đến đến trường. “Bất quá các người làm sao có thể nói nàng rất béo lại thực xấu? Khuôn mặt nho nhỏ, đôi mắt thật to, , nàng rõ ràng bộ dạng rất được, là ta gặp qua tới xinh đẹp nữ sinh.”

“Cái gì?”

Lời hấn nói làm cho mọi người sùng sốt, bởi vì Lí Tâm Di không có khuôn mặt nho nhỏ cùng với đôi mắt to, rõ ràng chính là mặt thật to cùng với đôi mắt nho nhỏ lại vừa béo vừa xấu.

Mà bản thân Lí Tâm Di cũng ngây người, bởi vì chưa từng có người ta nói quá nàng xinh đẹp, luôn luôn chỉ có mẹ sẽ nói nàng là nữ nhi đáng yêu.

Kì Đình Nho không để ý tới biểu tình kinh ngạc của mọi người, nhìn nàng cười, vươn một bàn tay. “Đứng lên đi.”

Hấn nguyên bản muốn dùng một tay đem nàng kéo đến, không ngờ đột nhiên tới sức nặng, ngược lại làm cho hấn thiếu chút nữa bị kéo xuống, vì bảo trụ mặt mũi, hấn chạy nhanh lại vươn tay kia thì, cắn răng, phi thường cố hết sức mới đưa nàng kéo đứng lên.

Hấn thở ra, cười nói: “Người xem đứng lên thực gầy, không nghĩ tới kéo đến có điểm trọng, ha ha a.”

Lí Tâm Di thấy hấn cười, cũng thật không tốt ý tứ cười, bởi vì thể trọng của nàng là không nhẹ, mà một bên các học sinh người người ai cũng mở miệng thật lớn. Rất kỳ quái, Kì Đình Nho không chỉ nói Lí Tâm Di rất được, hiện tại còn nói nàng thực gầy? Có người nhìn không được cười nhạo mắt của hấn có vấn đề.

“Mắt của các người mới có vấn đề!” Kì Đình Nho phản bác, hấn nắm Lí Tâm Di, khuôn mặt tuấn tú lộ vẻ mỉm cười. “Người kêu Lí Tâm Di phải không? Ta là Kì Đình Nho, ta cảm thấy người bộ dạng rất được, ta thực thích người, người có thể làm bạn gái của ta không? Về sau ta sẽ với người cùng nhau đi chơi.”

Nàng kỳ thật không hiểu lắm, nhưng nghe đến hấn nói về sau hội cùng nàng cùng nhau đi chơi, nàng vui vẻ cười híp mắt, ra sức gật đầu. “Hào, ta làm bạn gái của người.”

“Tâm Di, ngày hôm qua buổi chiều Hồng giáo sư khóa ta không có hoạch định trọng điểm, người có thể cho ta mượn sách giáo khoa không? Vẫn là ta đem sách giáo khoa của ta cho người, người có rảnh giúp ta làm một chút, bởi vì ta muốn đi làm công.”

“Hào, người đem sách giáo khoa cho ta, ta giúp người làm.”

“Tâm Di, nếu người chờ một chút có muốn đi cửa hàng, có thể thuận tiện giúp ta mua một lon sôcôla sữa sao? Đây là tiền mua sữa, bởi vì ta hiện tại đột nhiên rất muốn uống.”

“Hào, ta đang muốn đi cửa hàng, ta giúp người mua.”

“Tâm Di, người không phải nói người muốn giảm béo sao? Đây là trà giảm cân nhưng người phải uống theo đúng như hướng dẫn, không được sử dụng bữa bãi (cái này convert hơi khó hiểu nên Lin dịch theo ý hiểu của mình)

“Hào.”

Tiết thứ hai buổi sáng vừa kết thúc, giáo sư chân trước vừa đi ra phòng học, lập tức có rất nhiều nữ đồng học đồng thời vây lấy Lí Tâm Di, Lí Tâm Di cùng La Tinh cũng nhìn không được nữa.

“Này các người có thể hay không tránh ra? Chuyện chính mình thì tự làm đi, cứ nhiên ngay cả một chút việc nhỏ đều phải nhờ Tâm Di giúp các người làm, Tâm Di cũng không phải là người hầu của các người.” La Tinh trực tiếp nói thẳng không giống nàng rụt rè không dám nói.

“La Tinh, Tâm Di đều nói ok, người cần gì phải phản đối.”

“Nàng ok ta không ok, được không?”

“Người.....”

Mắt thấy không khí có chút ngột ngạt, Lí Tâm Di chạy nhanh hoà giải, mặt mập mạp khẽ mỉm cười. “La Tinh, không có vấn đề gì, hiện tại là tan học thời gian, ta nhàn rồi cũng là nhàn rồi, không có quan hệ.”

“Tâm Di, người còn như vậy đi xuống, các nàng thật sự muốn đem người trở thành người chạy vật, làm người tốt cũng phải có giới hạn thôi.” Làm bài tập, sao bút ký, mua này mua nọ còn có thể bị tìm kiếm nhờ vả và hiện tại trà giảm cân cũng tìm nàng mà bán, thật sự là rất khoa trương.

“Đồng học trong lúc đó vốn sẽ cho nhau hỗ trợ.” Lí Tâm Di đứng dậy, “Ta hiện tại muốn đi cửa hàng, người muốn mua cái gì sao? Ta thuận tiện giúp người mua.”

Thấy bạn tốt vẫn là duy trì thái độ ôn nhu tươi cười, La Tinh không nhìn được mặt hơi hơi run rẩy, đều nhanh muốn tiểu trùng gió. Tâm Di căn bản là không có đem lời của nàng nghe đi vào, phân không rõ ràng lắm mọi người tìm nàng hỗ trợ, không phải thật sự cần, mà là chính mình lười làm thôi.

“Tâm Di, ai nói người hiện tại không có việc gì, trợ giáo muốn ta tan học có rảnh đi giúp nàng chuyển này nọ, đi, chúng ta đi hệ làm.”

“Hiện tại?”

“Chính là hiện tại.”

La Tinh không khách khí đem sách giáo khoa cùng tiền cạp giảm béo trả trả lại cho này nữ đồng học.

“Trọng điểm bài tập chỉ cần vài phần chung, cùng người đi làm công hoàn toàn không khác gì, về phần người ngay cả mua sữa cũng phải nhờ rõ ràng muốn Tâm Di giúp người chạy vật, như vậy muốn uống liền chính mình đi mua người cũng không phải không có chán, còn người đã muốn kiếm tiền, loại trà giảm cân này người tự mình uống đi, chính mình đi làm chuột bạch thí nghiệm, Tâm Di, chúng ta đi.”

Lí Tâm Di nhìn La Tinh nói xong liền lập tức hướng cửa đi đến, nàng nở nụ cười xin lỗi với nữ đồng học, vội vàng theo sau lại phát hiện La Tinh là hướng trên lầu đi, cũng không có xuống lầu đi trước hệ làm.

“La Tinh, không phải muốn đi hệ làm giúp giáo chuyển này nọ sao?” Như thế nào lên lầu?

La Tinh quay đầu, vẻ mặt thanh thoi. “Trợ giáo không có muốn chúng ta hỗ trợ, ta là không quen nhìn những người đó luôn đem người làm người hầu sai việc, đi, chúng ta đi tầng cao nhất phơi nắng.”

Nàng cười khổ, không nói thêm gì, đi theo bạn tốt đến tầng cao nhất, tìm một chỗ ngồi xuống.

“thời gian tan học 20 phút, làm chi đi giúp này nữ nhân lười làm chân chạy vật? Giống như vậy nhân nhả phơi nắng phơi nắng, thật tốt!” Mùa xuân đến làm cho người ta cảm thấy đặc biệt ấm áp thoải mái.

Lí Tâm Di biết tâm ý bạn tốt. “La Tinh, cảm ơn người, bất quá ta là thật sự không có vấn đề gì, ta rất thích ý có thể cùng làm học chiều cổ.”

“Ta đương nhiên biết người thực thích giúp người khác, ta chỉ là không quen nhìn hành vi của họ, ngay cả việc nhỏ là mua sữa cũng muốn gọi người hỗ

trợ, thật sự là bực mình.” Cùng Tâm Di học cùng ba năm, nàng lại làm sao có thể không biết tính tình của bạn tốt.

Lúc trước vừa nhận thức Tâm Di, cảm thấy trước mắt béo muội là cái không cá tính cộng thêm không đầu óc nữ sinh, nhân gia kêu nàng làm cái gì, nàng liền ngoan ngoãn làm cái gì, gấp cái gì đều giúp! Nàng bởi vì nhìn không được Tâm Di cái loại này làm người tốt bộ dáng, tức giận mắng nàng, kết quả nàng ngược lại cười cùng nàng nói cảm ơn –

“Cảm ơn người La Tinh, ta biết người là bởi vì quan tâm ta, bắt quá ta là tự nguyện phải giúp mọi người, ta thật cao hứng có thể làm bạn người.”

Nhìn Tâm Di trên mặt lộ ra nụ cười đơn thuần, đại khái hiểu biết Tâm Di ý tưởng. Tâm Di cũng không phải là không có đầu óc mà là tâm địa quá mức thiện lương, không biết là thay người khác làm việc là bị khi dễ, ngược lại thật cao hứng có thể đến giúp việc, trở thành bạn tốt sau nàng có đôi khi cũng sẽ cùng Tâm Di đến bệnh viện thú y hỗ trợ chiếu cố những chú chó đi lạc.

Không chỉ như thế, Tâm Di còn đem đồ vật cũ của gia đình mình sửa sang lại rồi đưa đến hội chợ từ thiện bán đồ cũ, lần trước nàng đi theo hưởng ứng quyên góp mấy món đồ chơi trước đây cùng một ý bu thiệp, có thể như vậy hỗ trợ người cần, cảm giác cũng không tệ lắm.

Tóm lại, nàng đại khái nhận thức Tâm Di thật đơn thuần, thiện lương. Cùng nàng ở cùng một chỗ, cảm thấy thế giới này thật sự rất đẹp hảo, nhưng là bởi vậy chỉ cần nhìn đến lớp học đồng học đem nàng hô đến gọi đi, nàng sẽ nhịn không được tức giận.

Lí Tâm Di đột nhiên nhớ tới một sự kiện. “La Tinh, mấy ngày nay người có rảnh không? Theo giúp ta đi mua quần áo, ta muốn mua một ít quần áo.”

“Mua một ít quần áo?”

“Àn, giữa trưa thứ bảy tuần sau phụ thân Đình Nho muốn ở trạch viện tổ chức sinh nhật năm mươi tuổi, mời phục vụ ở khách sạn năm sao đến tổ chức, nghe nói trừ bỏ thân thích mọi người đều có tên trong danh sách mới được mời đến, cảm giác thực long trọng, hại ta thực phiền não nên mặc quần áo gì để thích hợp tham gia.”

Nàng không phải lần đầu tiên gặp cha mẹ Đình Nho, bắt quá giống như vậy đi ra công khai, xem như lần đầu tiên, Đình Nho muốn nàng lấy bình thường đối đãi là tốt rồi, nhưng nàng vẫn là thực khẩn trương.

“Được, ta cùng người đi mua quần áo, thân là con dâu tương lai của Kỉ gia, trường hợp quan trọng như vậy thì tuyệt đối phải trở nên xinh đẹp.” La Tinh cười nói.

Về trước mắt liền biết Kỉ Đình Nho, ở trung học La Tinh chỉ biết này là nhân vật diện mạo tốt, thành tích tốt, gia thế cũng tốt, nàng từng ở trường học gặp qua hần vài lần, nhưng hai người cũng không nhận thức, chỉ nghe nói hần giống như có bạn gái “Khủng long muội”, nàng đoán có thể là nữ sinh thích Kỉ Đình Nho bịa đặt bởi vì đại soái ca bạn gái làm sao có thể xấu.

Kết quả nhất thời, trường học tổ chức viên du hội, Tâm Di nói mẹ nàng công tác không rảnh đến, nhưng bạn trai nàng sẽ đến đi thăm, không nghĩ tới của nàng bạn trai thế nhưng chính là Kỉ Đình Nho, như vậy trong truyền thuyết bạn gái “Khủng long muội”, không phải là Tâm Di? Thật sự là hết sức kinh ngạc, bắt quá nàng đương nhiên cũng thực hâm mộ Tâm Di, bởi vì của nàng bạn trai lại cao lại suât lại thực thích đọc sách.

“Xinh đẹp?” Lí Tâm Di nhìn chính mình dáng người béo, nhìn không được thờ dài, “Ta loại này dáng người rất khó mua được quần áo đẹp, cho dù có mặc vào cũng không đẹp mắt, ta hần là giảm béo, nhưng hiện tại không còn kịp rồi, thân thích của Đình Nho nếu là nhìn thấy ta, hần là thực thất vọng đi.....”

Nàng di truyền thể chất mập mạp của phụ thân, hai cô cô cũng đều rất béo, như vậy thể chất mập mạp muốn giảm béo cũng không dễ dàng, thực đơn ăn kiêng nàng từng thử qua chẳng những không có thành công ngược lại còn béo vài kg.

“Tâm Di, ta cảm thấy người cần bản là không cần để ý đến vấn đề này, cũng không tất để ý ánh mắt của người khác cùng ý tưởng, dù sao bạn trai không ngại thì tốt rồi, có lẽ Kỉ Đình Nho chính là thích giống người loại này nữ sinh đáng yêu mập mạp, hai người cùng một chỗ tình cảm là quan trọng nhất, hơn nữa người cả đời cùng những người khác không có vấn đề gì.”

Lời nói của bạn tốt, làm cho Lí Tâm Di có một chút yên tâm. “La Tinh, cảm ơn người, người nói thật sự, ta không nên quá để ý cái nhìn của mọi người với ta.” Nàng yêu Đình Nho, bọn họ đều cùng một chỗ hơn mười năm, nàng tưởng cả đời đều cùng hần cùng một chỗ.

Hơn nữa cũng như La Tinh nói, Đình Nho cùng nàng kết giao luôn luôn cũng không để ý cách nhìn cùng cách nói của người khác, như vậy nàng cũng nên như thế.

“Người xem, nghĩ nhiều càng không thoải mái hơn!” La Tinh tuy rằng không có luyện ái kinh nghiệm, nhưng nàng mặt trên có ba cái tỷ tỷ, nghe tới luyện ái “Kinh nghiệm” Rất nhiều. “Đúng rồi, nếu muốn xinh đẹp tham dự, như vậy ta đi hỏi ta kia ba cái tỷ tỷ, xem muốn tới làm sao làm tạo hình tốt nhất xem.”

“Cần tạo hình làm sao? Ta nghĩ đến chỉ cần mua quần áo là tốt rồi.”

“Này người đã không hiểu, nghe nói hào môn cái gì đều thực chú ý, người cũng không thể tùy tiện, người tương lai đã là thiếu phu nhân của Kỉ gia nên trong trường hợp trọng yếu này đương nhiên muốn xinh đẹp lại tao nhã.”

Là như thế này sao? Lí Tâm Di kỳ thật cũng không biết nên làm như thế nào, bắt quá bạn tốt trong lời nói cũng không phải không có đạo lý, nên trường hợp công khai này nàng không thể ăn mặc tùy tiện bởi vì nàng hy vọng lưu cho mọi người ấn tượng tốt.

Khi Kì Đình Nho lái xe tới đón nàng thấy nàng mặc tao nhã xinh đẹp, hấn kim lòng không được hôn trán của nàng một chút.

“Tiểu mỹ nữ của ta, người hôm nay thật xinh đẹp.”

Lí Tâm Di then thùng mặt đỏ ửng. Tuy rằng từ nhỏ đến lớn, Đình Nho thường nói nàng bộ dạng rất được, nhưng là mỗi lần nghe thấy nàng đều vẫn là nhin không được mặt đỏ tim đập.

Bạn gái mặt đỏ bộ dáng xinh đẹp chọc Kì Đình Nho không kim được hấn lại hôn nàng một chút, tâm động đem nàng ôm vào trong lòng.

Nàng thích Đình Nho ôm vì ở cửa trong lòng hấn làm cho người ta cảm thấy thực an tâm, bất quá nàng không có quên chuyện quan trọng là đi tham gia Kì bá phụ thọ yến.

“Đình Nho, chúng ta cần phải đi.”

“Thật muốn như vậy ôm em”

Lời nói của Kì Đình Nho làm cho Lí Tâm Di tim đập nhanh hơn. Kỳ thật nàng cũng là.....

Sau khi hôn môi bạn gái xong thì hấn mới đưa nàng rời nhà trọ, đi đến Kì gia.

Khi Kì Đình Nho nắm tay Lí Tâm Di đi ra đình viên náo nhiệt nơi tổ chức thọ yến thì lập tức khiến cho không ít tân khách kinh hô, như nhau bình thường nên hấn không chút nào để ý, ngược lại mỉm cười hướng mọi người giới thiệu của hấn bạn gái.

“Nàng là bạn gái xinh đẹp của ta, kêu Lí Tâm Di.”

Bạn gái xinh đẹp? Kì Đình Nho giới thiệu, làm cho khách khứa kinh ngạc, người người ghen hộng nhìn trần trối, có người thậm chí lộ ra biểu tình hoang mang nghĩ rốt cuộc là bọn hấn ánh mắt hay là lỗ tai có vấn đề?

Kì Đình Nho thấy cha mẹ thân ở phía trước lại thấy một người đứng bên cạnh mẫu thân, một nữ nhân mặc toàn hàng hiệu sang trọng, hấn dừng chân, cuối cùng vẫn là quyết định đi qua chào hỏi. “Tâm Di, ba mẹ anh ở bên kia, chúng ta đi qua đấy.”

“Vâng.” Lí Tâm Di đi theo bên cạnh hấn đến phía trước, thấy tiểu đồng học Lễ Giai Ny đứng ở bên cạnh Kì bá mẫu, nàng hướng nàng nở nụ cười lễ phép, người sau nhìn như không thấy.

Kì Đình Nho nắm tay nàng đi đến cha mẹ trước mặt. “Ba, Tâm Di tới chúc mừng.”

“Bác trai, bác gái xin chào.” Nàng mỉm cười.

Năm mươi tuổi Kì Triển Vinh, tóc như trước đen rậm rạp, cử chỉ tựa như thân sĩ quý tộc trầm ổn tao nhã, không khó tưởng tượng phong độ thời tuổi trẻ ra sao, hấn nhìn con cùng Lí Tâm Di, ôn hòa cười cười. “Tâm Di, người đã đến rồi, hoan nghênh.”

“Bác trai, đây là ta đưa ngài lễ vật, là khăn lông quàng cổ, hy vọng ngài sẽ thích.”

“Ba, cái này khăn lông là Tâm Di tự tay đan.”

“Phải không?” Kì Triển Vinh mở ra gói to, nhìn thấy khăn lông, “Phi thường tốt, ta thực thích, cảm ơn người, Tâm Di.” Tự tay làm lễ vật, đặc biệt làm cho người ta cảm thấy uất ức.

Hấn biết lão bà không thể nào thích Lí Tâm Di, nhưng hấn tôn trọng sự lựa chọn của con, nói sau Lí Tâm Di tuy rằng béo nhưng là người đơn thuần lại là đứa nhỏ đáng yêu hơn nữa ôn nhu trí kỷ.

Lí Tâm Di thật cao hứng Kì bá phụ thích cái khăn lông, vốn nàng còn tại lo lắng mùa xuân đưa khăn lông có thể hay không rất quái lạ, nhưng may mắn mấy ngày nay nhiệt độ không khí hơi thấp còn có cơ hội quàng.

Trầm Tú Cầm một thân ung dung đẹp để quý giá, phong thái yếu điệu đứng bên cạnh trọng phụ, lạnh lùng nhìn ba người vui vẻ đùa giỡn, nhưng nàng một chút cũng cười không được, nguyên bản tâm tình tốt lắm nàng, nhìn đến con mang bạn gái béo đến hảo tâm tình mất đi một nửa.

Nếu là bình thường còn chưa tính, cũng không nhìn xem hôm nay là cái gì ngày cùng trường hợp, cư nhiên đem Lí Tâm Di mang đến, quả thực muốn vợ chồng bọn họ bị mọi người chê giễu, nàng đã sớm nhắc nhở qua là đừng mang Lí Tâm Di đến nhưng không nghĩ tới con vẫn là đem nàng đến.

Nàng nhớ khi con còn ở nhà trẻ có một ngày tan học trở về cùng nàng nói có bạn gái, nàng lúc ấy chỉ cảm thấy đó là tiểu hài tử chơi đùa cùng bạn bè không có quá để ý, nhưng khi lên tiểu học nàng phát hiện con cư nhiên còn cùng béo muội ở cùng một chỗ, nàng lúc ấy con đứng ở cùng béo muội nhưng con thực thông minh, cũng có chủ kiến của chính mình nên hoàn toàn nghe không theo lời của nàng kết quả, cho tới bây giờ, hấn vẫn đều cùng béo muội cùng một chỗ.

Nếu con một anh tuấn vĩ đại của nàng tương lai thật sự muốn kết hôn cùng béo muội, nàng thật sự rất mất mặt cho nên nàng vẫn muốn bọn họ hai người chia tay mà biện pháp duy nhất chính là giới thiệu giúp con cô gái xinh đẹp lại có gia thế.

Lã Giai Ny là riêng nàng mời đến, điều kiện so với này Lí Tâm Di tốt hơn bao nhiêu lần, trước không nói Giai Ny là thiên kim của ông chủ ngân hàng chính yếu là Giai Ny bộ dạng rất được, khí chất lại tốt đáng người tình tế, là con dâu lý tưởng trong lòng nàng.

“Đình Nho, Giai Ny đến đây, con như thế nào đều không có cùng nàng lên tiếng kêu gọi đâu?” Trầm Tú Cẩm nói xong “Cha Giai Ny tặng cho ba con sang quý tử sa hồ (cái này Lin ko hiểu, ai biết thì chỉ dùm nha) làm hạ lễ, như thế này người cần phải hảo hảo chiêu đãi, biết không?”

Nàng kỳ thật bao nhiêu biết con đối Giai Ny không có ý tứ, điểm này cũng làm cho nàng thực hoang mang, Giai Ny rõ ràng liền bộ dạng như vậy xinh đẹp, con không đạo lý không thích, nàng tưởng, chỉ cần làm cho con cùng Giai Ny nhiều ở chung, con một ngày nào đó hội quăng bên cạnh béo muội, lựa chọn Giai Ny.

“Cùng ta không có vấn đề gì đi, Giai Ny là tới chúc mừng ba, hơn nữa nàng cũng không phải ta mời đến.” Kì Đình Nho lập tức từ chối, bởi vì hắn đối Lữ Giai Ny luôn luôn không có nhiều hảo cảm.

“Người đưa nhỏ này, nói như vậy nói không khỏi quá thất lễ, lại nói như thế nào, Giai Ny cũng là bạn cùng lớp tiểu học của người.”

“Bác gái, bác không cần tức giận, cháu nghĩ Đình Nho chính là ở hay nói giỡn.”

“Con xem xem, Giai Ny nhỏ thế còn giúp nói chuyện với người.”

Kì Đình Nho nhìn Lã Giai Ny liếc mắt một cái, hừ lạnh một tiếng, sau đó thấp giọng nói câu “Xấu nữ”, tuy rằng Kì gia vợ chồng không có nghe đến, nhưng Lã Giai Ny lại nghe rất rõ, nàng âm thầm nghiến răng nghiến lợi.

Lúc này thư kí của Kì Triển Vinh đi tới, báo cho biết có khách quý đến, bởi vậy hắn đưa tay nhận lễ vật trước giao cho thư ký, sau đó cùng thê tử tới cửa nghênh đón khách quý, mà Trầm Tú Cẩm rời đi tiền không quên lại dặn dò con, tốt hảo chiêu đãi Giai Ny.

“Giai Ny, xin chào, đã lâu không gặp.”

Sau khi vợ chồng Kì gia rời đi Lí Tâm Di chủ động cùng Lã Giai Ny chào hỏi. Nàng cùng Giai Ny, Đình Nho là bạn cùng lớp hồi học tiểu học, trung học lại cùng ban.

Giai Ny từ nhỏ liền bộ dạng rất được, hơn nữa hôm nay cố ý cho rằng, thoát nhìn tựa như búp bê giống nhau, làm cho người ta luyến tiếc dời ánh mắt.

Lã Giai Ny không hờn giận xem xét Lí Tâm Di. Không hiểu Kì Đình Nho vì sao lại thích nàng? Rõ ràng bộ dạng vừa béo lại xấu, nhưng lại có cái chợ danh, liền cùng của nàng nhân giống nhau tục khí, hơn nữa Kì Đình Nho theo vừa mới liền từ trước đến nay Lí Tâm Di mười ngón nắm tay làm cho người ta nhìn còn có khí.

“Lí Tâm Di, ta khát nước, người đi giúp ta lấy đồ uống đến, ta muốn uống Côca.” Lã Giai Ny vẫn là giữ không được đại tiểu thư.

“Hảo.” Xoay người sẽ thay nàng lấy đồ uống, không ngờ Kì Đình Nho lại vẫn nắm chặt tay nàng. “Đình Nho, anh trước buông ra một chút, em muốn đi lấy đồ uống.”

Hắn hoàn toàn không có buông tay ý tứ, tuấn mỹ mặt lạnh trừng mắt nhìn mắt Lã Giai Ny. “Xấu nữ muốn uống đồ uống sai bạn gái ta làm gì, sao không chính mình đi lấy.”

Nghe được Kì Đình Nho như vậy nói thẳng nàng là xấu nữ, Lã Giai Ny cũng tức giận. Quốc nhỏ (tiểu nhân) thời điểm, hắn suốt ngày đều đang nói Lí Tâm Di có bao nhiêu nữ, ngại nàng là cái xấu nữ, không nghĩ tới đến bây giờ vẫn là như vậy, nàng không biết chính mình rốt cuộc làm sao xấu?

Từ nhỏ đến lớn, nàng vẫn được che chở ở lòng bàn tay như công chúa, duy một mình mình người trong lòng, chẳng những không giống những người khác giống nhau vì nàng mê muội, ngược lại lần nữa nói nàng xấu, làm cho người ta không tức giận đều nan.

“Kì Đình Nho, người rốt cuộc thích Lí Tâm Di cái gì? Nàng như vậy xấu lại như vậy béo, cũng không có gia thế, nàng căn bản là không xứng với người.”

“Ta yêu nàng là thật lòng.”

“Cái gì?!” Hắn yêu nàng? Thật sự là rất buồn cười. “Kì Đình Nho, người có biết hay không mọi người xem đến bên cạnh người dẫn theo khủng long muội đều ở sau lưng giấu cột người, nói người mất có vấn đề, ta xem người thật sự là nên đi bệnh viện làm kiểm tra xem mắt có vấn đề gì, vẫn là tinh thần dị thường.”

“Xấu nữ chính là xấu nữ, ngay cả nói trong lời nói cũng làm cho người ta cảm thấy thực chán ghét.” Hắn bình thường rất ít cùng nữ sinh so đo, duy độc Lã Giai Ny, hắn cảm thấy không cần khách khí đối với nàng cứ việc Tâm Di cái gì đều không có nói, nhưng hắn biết khi còn ở tiểu học nàng thường ngăm khi dễ Tâm Di tựa như hiện tại.

“Kì Đình Nho, người hơi quá đáng!” Đối với hắn không ngừng nói nàng là xấu nữ, Lã Giai Ny thật sự tức giận. “Muốn hay không hiện trường hỏi một chút mọi người, rốt cuộc ta cùng Lí Tâm Di, ai mới là chân chính xấu nữ?”

“Không cần hỏi mọi người, ta nói người thực xấu chính là thực xấu.”

“Người!”

Lã Giai Ny thật sự chộc tức, lúc này vừa vắn nổi danh nam phục vụ người học nghề đầu trên khay đi tới, hấn còn không có mở miệng hỏi hay không cần đồ uống, nàng đã muốn tự động thân thủ, cầm lấy khay thượng một ly hồng rượu, giống tiết hận bàn trực tiếp hất vào Lí Tâm Di.

Lí Tâm Di bất ngờ trước hành động của Giai Ny còn Kỉ Đình Nho lại là phi thường tức giận về phần Lã Giai Ny, hất toàn rượu rồi lập tức tránh.

“Lã Giai Ny, ngươi đứng lại đó cho ta!” Kỉ Đình Nho sinh khí hô to.

Lí Tâm Di vội vàng giữ chặt không cho bạn trai tiến lên. “Đình Nho, không sao chỉ là một chút rượu vẩy lên người, không có vấn đề gì, hôm nay là tiệc sinh nhật bác trai, anh không cần tức giận.” Nàng không hy vọng đem sự tình nháo đại, ảnh hưởng đến không khí.

“Anh làm sao có thể không tức giận, Lã Giai Ny phải hướng em.” Kỉ Đình Nho trong lời nói còn chưa nói xong, vừa quay sang thấy bên cạnh bạn gái hơi run về mặt có chút khác thường, sau đó cúi đầu.

“Đình Nho, anh làm sao vậy?” Nàng không phải không có thấy bạn trai khề biến sắc mặt.

“Không có việc gì.”

Kỉ Đình Nho như trước cúi đầu không có xem nàng, tuy rằng Lí Tâm Di cảm thấy rất kỳ quái, cảm giác giống như chỉ cần hấn cả đời khí, cũng không muốn nhìn nàng dường như, nhưng nàng lập tức không có cách nào hỏi nhiều, rất nhiều tân khách đều bởi vì vừa rồi kia một màn quay đầu đến nhìn chăm chăm vào bọn họ.

Nàng cúi đầu nhìn trên người ở trước ngực có một mảng màu rượu đỏ, thoát nhìn nhìn thấy ghê người nàng không được tự nhiên nói: “Đình Nho, em nghĩ đi về trước, phiền anh nói với bác trai cùng bác gái một tiếng, lần sau gặp mặt em nhất định sẽ tạ lỗi sau.”

Lí Tâm Di đi phía trước được vài bước, Kỉ Đình Nho lập tức đi lên giữ chặt tay nàng “Anh lái xe đưa em trở về.”

“Không cần, hôm nay là tiệc sinh nhật của bá trai, anh hãy ở lại, em gọi xe taxi về là đến được.”

“Nơi này rất khó gọi xe taxi, anh đưa em về.” Nói xong, Kỉ Đình Nho lại dặt tay nàng, hướng cửa chính đi đến.

“Nhưng là bác trai, bác gái.”

“Dù sao bọn họ hiện tại ứng phó một đồng khách nhân, anh theo chân bọn họ chỉ vướng víu thôi.”

Làm Lí Tâm Di vẩy ra rồi vọt tắm rửa, thay trang phục hàng ngày áo cùng váy ngắn và tất chân, ra khỏi phòng, thấy Kỉ Đình Nho còn ngồi ở trong phòng khách, nàng thực kinh ngạc.

“Đình Nho, anh như thế nào còn ở nơi này?” trước lúc nàng vào phòng thay quần áo có bảo hấn về a.

“Đến, lại đây ngồi xuống.” Kỉ Đình Nho vỗ vỗ sofa.

Lí Tâm Di ngoan ngoãn đi qua, ngồi vào bên cạnh hấn, hấn lập tức đem nàng ôm vào trong lòng.

“Đình Nho?”

“Lã Giai Ny xấu nữ kia nàng làm sao có thể hất rượu vào người em làm cho người mất mặt trước mọi người nếu lần sau anh nhìn thấy nàng ta khẳng định không buông tha nàng.”

“Đây chính là một chút việc nhỏ, không cần quá để ý.” Nàng cũng không hy vọng Đình Nho bởi vì nàng cùng người khác khởi xung đột.

Nàng biết vì sao Giai Ny chán ghét nàng như vậy bởi vì Giai Ny thích Đình Nho, kỳ thật rất nhiều nữ sinh đều thích hấn cũng bởi vậy thực chán ghét nàng, tiểu học hoàn hảo bởi vì Đình Nho cùng lớp với nàng nên mọi người không dám khi dễ nàng, nhưng khi lên trung học nàng cùng Đình Nho bắt đồng bạn, nàng không nhớ có bao nhiêu lần đi toilet khi bị người khác khoá cửa bằng không chính là bị hất nước, có khi thậm chí ngay cả sách giáo khoa đều bị xé rách, cho nên giống hôm nay chính là bị hất rượu đỏ thật sự tính không được cái gì.

Bất quá bởi vì nàng phi thường thích Đình Nho, việc này đối nàng mà nói không là cái gì chỉ cần có thể ở bên cạnh Đình Nho thì tốt rồi.

“Em bị người khác khi dễ (bắt nạt), đây này là việc nhỏ sao!” Kỉ Đình Nho nheo hai má non mịn của nàng.

“Anh đáp ứng em, không cần tức giận với Giai Ny được không?”

“Tâm Di.”

“Đáp ứng em thôi, không cần tức giận?”

“Anh đã biết, em nha chính là tâm địa rất thiện lương.”

Thấy hấn nở nụ cười, giống như vừa rồi không có tức giận vậy làm Lí Tâm Di rất cục cựa nhẹ nhàng thở ra, bất quá có chuyện nàng vẫn thực buồn bực — hấn thật sự cảm thấy Giai Ny thực xấu sao?

Kỳ thật nàng từ nhỏ học liền cảm thấy thực hoang mang, làm Đình Nho nói Giai Ny là xấu nữ khi, kia biểu tình hào còn thật sự, giống nhau Giai Ny thật là cái xấu nữ, nhưng là nàng rõ ràng liền bộ dạng rất được.....

“Làm sao vậy, em suy nghĩ cái gì?”

“Đình Nho, anh.....”

“À?”

Nàng muốn hỏi, nhưng là lại cảm thấy đã biết câu hỏi rất kỳ quái, kia không phải là là ở hỏi hấn, hấn thật sự cảm thấy nàng xinh đẹp sao? Bởi vì hấn luôn gọi nàng là tiểu mỹ nữ.

Vẫn là quên đi, liền như bạn tốt La Tinh nói, nàng không cần để ý ánh mắt của người khác cùng ý tưởng, chỉ cần nàng cùng Đình Nho là thật tâm thích đối phương thì tốt rồi.

“Làm sao vậy, không phải có chuyện muốn hỏi anh sao?” Hấn yêu thích không buông tay vuốt của nàng mặt, vừa mịn vừa trắng.

“Không có gì.” Lí Tâm Di cười lắc đầu. “Đúng rồi, em hình như chưa nói với anh, cảm ơn anh lái xe đưa em về.”

“Làm chi đối với anh khách khí như vậy, đúng rồi anh có chưa có nói với em hôm nay người rất đẹp.” Giờ phút này Kì Đình Nho trong mắt Lí Tâm Di, mắt thật to, gương mặt xinh đẹp, làn da như trẻ con, hai má hồng hồng thật sự rất đẹp.

Nghe được hấn còn nói chính mình xinh đẹp, nàng thẹn thùng đỏ mặt.

“Mặt em đỏ nhìn đẹp hơn.” Kia chiếc cổ ngượng ngùng càng thêm sức hấp dẫn mê người, hấn lập tức cúi đầu, hôn lên đôi môi nàng.

Đây là nụ hôn vừa ngọt ngào vừa nhiệt tình, Kì Đình Nho dường như là hôn không đủ lần nữa xâm nhập hôn tràn miên, dù sao cũng là nhiệt huyết thanh niên, dục vọng gần nhất ở dưới thân cũng rục rịch đánh trống reo hò đứng lên.

Bàn tay to trực tiếp tiến vào váy của nàng, không chút nào che giấu khát vọng của hấn, nhưng nàng lại đột nhiên khăn trương đứng lên, thậm chí đẩy hấn ra.

“Đình Nho, không được, anh cần phải trở về.....”

“Là sinh nhật ba anh cũng không phải là của anh, có ở đó hay không đều không quan trọng.”

“Nhưng là..... A!”

Kì Đình Nho không để nàng có cơ hội mở miệng nữa, ý xấu khinh nắm bắt nụ hoa mẩn cảm của nàng (các nàng biết nó là cái gì rồi chứ gì, vâng chính là nó đây), làm cho nàng chịu không nổi yêu kiều ra tiếng.

Bọn họ lần đầu tiên làm tình là ở năm trước, thời điểm mẹ nàng vừa đi nước Mỹ.

Ở nước Mỹ mẹ có thể phát triển sự nghiệp, nàng liền hy vọng mẹ đi nước Mỹ, nhưng này khi bởi vì nàng tuổi còn nhỏ, mẹ lo lắng, không có đáp ứng, năm trước, nàng cố vũ mẹ đến nước Mỹ đi thể nghiệm cuộc sống, nàng đã muốn trưởng thành, hội chiếu cô chính mình, hưởng chi cậu cùng ông bà ngoại ở phụ cận đương nhiên, Đình Nho cũng hưởng mẹ cam đoan hội hảo hảo chiếu cố nàng, mẹ thể này mới gật đầu.

Tuy nói nàng thật cao hứng chính mình không hề là gánh nặng của mẹ nhưng là sau khi mẹ đi nước Mỹ nàng vẫn là cảm thấy thực tịch mịch, rất khó quá, cái kia thời điểm Đình Nho mỗi ngày đến nàng, an ủi nàng, hai người liền như vậy tự nhiên mà vậy phát sinh thân mật quan hệ.

Nhìn Kì Đình Nho còi khổ của nàng (chắc ai cũng biết khổ là gì) đem hai chân nàng tách ra làm cho nơi tối tư mật địa phương hoàn toàn bại lộ ở trước mặt hấn, nàng cảm thấy thực thẹn thùng, tim đập càng thêm mãnh liệt, khi hấn còi quần của chính mình nhìn thấy cái trần ngập nam tính dục vọng kia nàng mặt phút chốc đỏ lên, ngượng ngùng quay đầu đi.

Kì Đình Nho đương nhiên cũng thấy nàng bộ dáng e lệ, không biết vì sao nàng càng thẹn thùng, dục vọng của hấn liền càng mãnh liệt, thậm chí muốn khi dễ nàng một chút, bất quá chỉ có hấn mới có thể khi dễ nàng, người khác không được! (không thể bá đạo hơn được nữa, nhưng càng bá đạo ta càng thích)

Hấn đứng lên, lửa nóng dâng trào thẳng tắp, hấn nâng lên kia quay đầu đi thẹn thùng khuôn mặt nhỏ nhắn, thanh âm tràn ngập khát vọng, trầm thấp nói: “Đến, người thân ái nó.”

Hình ảnh quá mức kích thích làm cho Lí Tâm Di cảm thấy đầu ầm vang vang, việc khuôn mặt giống quả cà chua chín lại nóng thêm toàn thân mềm nhũn, nhưng nàng nghe lời nghe theo, nhẹ nhàng liếm hôn, sau đó nàng nghe được của hấn tiếng rên rỉ, nàng thật cao hứng chính mình có thể cho hấn cảm thấy thỏa mãn.

Khi hắn bắt đầu tiến lên ở trong cơ thể nàng, nàng cũng toàn tâm toàn ý đem chính mình hoàn toàn giao phó đi ra ngoài, đơn thuần mà tốt đẹp tình ái, hai người rất nhanh sa vào ở trong đó, nàng thân thủ ôm lấy ra sức tiến lên hắn, thân thể bị tràn ngập, tâm linh cũng là.

“Anh yêu em.”

Cho dù ngày mai chính là tận thế, nàng cũng không có gì tiếc nuối.

class="normal" style="color: rgb(0, 0, 0); font-family: 'Times New Roman'; font-style: normal; font-variant: normal; font-weight: normal; letter-spacing: normal; orphans: 2; text-align: -webkit-auto; text-transform: none; white-space: normal; widows: 2; word-spacing: 0px; -webkit-text-size-adjust: auto; -webkit-text-stroke-width: 0px; font-size: medium; line-height: 1.8; margin-bottom: 1.2em; margin-left: 0in; margin-right: 0in; margin-top: 1.2em; text-indent: 0.3in;"><”

“Kì Đình Nho, người hơi quá đáng!” Đối với hắn không ngừng nói nàng là xấu nữ, Lã Giai Ny thật sự tức giận. “Muốn hay không hiện trường hỏi một chút mọi người, rốt cuộc ta cùng Lí Tâm Di, ai mới là chân chính xấu nữ?”

“Không cần hỏi mọi người, ta nói người thực xấu chính là thực xấu.”

“Người!”

Lã Giai Ny thật sự chộc tức, lúc này vừa vận nổi danh nam phục vụ người học nghề đầu trên khay đi tới, hắn còn không có mở miệng hỏi hay không cần đồ uống, nàng đã muốn tự động thân thủ, cầm lấy khay thượng một ly hồng rượu, giống tiết hận bản trực tiếp hất vào Lí Tâm Di.

Lí Tâm Di bất ngờ trước hành động của Giai Ny còn Kì Đình Nho lại là phi thường tức giận về phần Lã Giai Ny, hất toàn rượu rồi lập tức tránh.

“Lã Giai Ny, người đứng lại đó cho ta!” Kì Đình Nho sinh khí hô to.

Lí Tâm Di vội vàng giữ chặt không cho bạn trai tiến lên. “Đình Nho, không sao chỉ là một chút rượu vẩy lên người, không có vấn đề gì, hôm nay là tiệc sinh nhật bác trai, anh không cần tức giận.” Nàng không hy vọng đem sự tình nháo đại, ảnh hưởng đến không khí.

“Anh làm sao có thể không tức giận, Lã Giai Ny phải hướng em.” Kì Đình Nho trong lời nói còn chưa nói xong, vừa quay sang thấy bên cạnh bạn gái hơi run về mặt có chút khác thường, sau đó cúi đầu.

“Đình Nho, anh làm sao vậy?” Nàng không phải không có thấy bạn trai khẽ biến sắc mặt.

“Không có việc gì.”

Kì Đình Nho như trước cúi đầu không có xem nàng, tuy rằng Lí Tâm Di cảm thấy rất kỳ quái, cảm giác giống như chỉ cần hắn cả đời khí, cũng không muốn nhìn nàng dường như, nhưng nàng lập tức không có cách nào hỏi nhiều, rất nhiều tân khách đều bởi vì vừa rồi kia một màn quay đầu đến nhìn chăm chăm vào bọn họ.

Nàng cúi đầu nhìn trên người ở trước ngực có một mảng màu rượu đỏ, thoát nhìn nhìn thấy ghê người nàng không được tự nhiên nói: “Đình Nho, em nghĩ đi về trước, phiền anh nói với bác trai cùng bác gái một tiếng, lần sau gặp mặt em nhất định sẽ tạ lỗi sau.”

Lí Tâm Di đi phía trước được vài bước, Kì Đình Nho lập tức đi lên giữ chặt tay nàng. “Anh lái xe đưa em trở về.”

“Không cần, hôm nay là tiệc sinh nhật của bác trai, anh hãy ở lại, em gọi xe taxi về là đến được.”

“Nơi này rất khó gọi xe taxi, anh đưa em về.” Nói xong, Kì Đình Nho lại dặt tay nàng, hướng cửa chính đi đến.

“Nhưng là bác trai, bác gái.”

“Dù sao bọn họ hiện tại ứng phó một đồng khách nhân, anh theo chân bọn họ chỉ vương vius thôi.”

Làm Lí Tâm Di vấy ra rồi vọt tắm rửa, thay trang phục hàng ngày áo cùng váy ngắn và tất chân, ra khỏi phòng, thấy Kì Đình Nho còn ngồi ở trong phòng khách, nàng thực kinh ngạc.

“Đình Nho, anh như thế nào còn ở nơi này?” trước lúc nàng vào phòng thay quần áo có bảo hắn về a.

“Đến, lại đây ngồi xuống.” Kì Đình Nho vỗ vỗ sofa.

Lí Tâm Di ngoan ngoãn đi qua, ngồi vào bên cạnh hắn, hắn lập tức đem nàng ôm vào trong lòng.

“Đình Nho?”

“Lã Giai Ny xấu nữ kia nàng làm sao có thể hất rượu vào người em làm cho người mất mặt trước mọi người nếu lần sau anh nhìn thấy nàng ta khẳng định không buông tha nàng.”

“Đây chính là một chút việc nhỏ, không cần quá để ý.” Nàng cũng không hy vọng Đình Nho bởi vì nàng cùng người khác khởi xung đột.

Nàng biết vì sao Giai Ny chán ghét nàng như vậy bởi vì Giai Ny thích Đình Nho, kỳ thật rất nhiều nữ sinh đều thích hắn cũng bởi vậy thực chán ghét nàng, tiểu học hoàn hảo bởi vì Đình Nho cùng lớp với nàng nên mọi người không dám khi dễ nàng, nhưng khi lên trung học nàng cùng Đình Nho bắt đồng ban, nàng không nhớ có bao nhiêu lần đi toilet khi bị người khác khoá cửa bằng không chính là bị hắt nước, có khi thậm chí ngay cả sách giáo khoa đều bị xé rách, cho nên giống hôm nay chính là bị hắt rượu đỏ thật sự tính không được cái gì.

Bất quá bởi vì nàng phi thường thích Đình Nho, việc này đối nàng mà nói không là cái gì chỉ cần có thể ở bên cạnh Đình Nho thì tốt rồi.

“Em bị người khác khi dễ (bắt nạt), đây này là việc nhỏ sao!” Kì Đình Nho nheo hai má non mịn của nàng.

“Anh đáp ứng em, không cần tức giận với Giai Ny được không?”

“Tâm Di.....”

“Đáp ứng em thôi, không cần tức giận?”

“Anh đã biết, em nha chính là tâm địa rất thiện lương”

Thấy hắn nở nụ cười, giống như vừa rồi không có tức giận vậy làm Lí Tâm Di rất cục cựa nhẹ nhàng thờ ra, bất quá có chuyện nàng vẫn thực buồn bực —
hắn thật sự cảm thấy Giai Ny thực xấu sao?

Kỳ thật nàng từ nhỏ học liền cảm thấy thực hoang mang, làm Đình Nho nói Giai Ny là xấu nữ khi, kia biểu tình hạo còn thật sự, giống nhau Giai Ny thật là cái xấu nữ, nhưng là nàng rõ ràng liên bộ dạng rất được.....

“Làm sao vậy, em suy nghĩ cái gì?”

“Đình Nho, anh.....”

“Àn?”

Nàng muốn hỏi, nhưng là lại cảm thấy đã biết câu hỏi rất kỳ quái, kia không phải là là ở hỏi hắn, hắn thật sự cảm thấy nàng xinh đẹp sao? Bởi vì hắn luôn gọi nàng là tiểu mỹ nữ.

Vẫn là quên đi, liền như bạn tốt La Tinh nói, nàng không cần để ý ánh mắt của người khác cùng ý tưởng, chỉ cần nàng cùng Đình Nho là thật tâm thích đối phương thì tốt rồi.

“Làm sao vậy, không phải có chuyện muốn hỏi anh sao?” Hắn yêu thích không buông tay vuốt của nàng mặt, vừa mịn vừa trắng.

“Không có gì.” Lí Tâm Di cười lắc đầu. “Đúng rồi, em hình như chưa nói với anh, cảm ơn anh lái xe đưa em về.”

“Làm chi đối với anh khách khí như vậy, đúng rồi anh có chưa có nói với em hôm nay người rất đẹp.” Giờ phút này Kì Đình Nho trong mắt Lí Tâm Di, mắt thật to, gương mặt xinh đẹp, làn da như trẻ con, hai má hồng hồng thật sự rất đẹp.

Nghe được hắn còn nói chính mình xinh đẹp, nàng thẹn thùng đỏ mặt.

“Mặt em đỏ nhìn đẹp hơn.” Kia chiếc cổ ngượng ngùng càng thêm sức hấp dẫn mê người, hắn lập tức cúi đầu, hôn lên đôi môi nàng.

Đây là nụ hôn vừa ngọt ngào vừa nhiệt tình, Kì Đình Nho dường như là hôn không đủ lần nữa xâm nhập hôn thiên nhiên, dù sao cũng là nhiệt huyết thanh niên, dục vọng gần nhất ở dưới thân cũng rực rạch đánh trống reo hò đứng lên.

Bàn tay to trực tiếp tiến vào váy của nàng, không chút nào che giấu khát vọng của hắn, nhưng nàng lại đột nhiên khản trương đứng lên, thậm chí đẩy hắn ra.

“Đình Nho, không được, anh cần phải trở về.....”

“Là sinh nhật ba anh cũng không phải là của anh, có ở đó hay không đều không quan trọng.”

“Nhưng là..... A!”

Kì Đình Nho không để nàng có cơ hội mở miệng nữa, ý xấu khinh nắm bắt nụ hoa mẫn cảm của nàng (các nàng biết nó là cái gì rồi chứ gì, vâng chính là nó đấy), làm cho nàng chịu không nổi yêu kiều ra tiếng.

Bọn họ lần đầu tiên làm tình là ở năm trước, thời điểm mẹ nàng vừa đi nước Mỹ.

Ở nước Mỹ mẹ có thể phát triển sự nghiệp, nàng liền hy vọng mẹ đi nước Mỹ, nhưng này khi bởi vì nàng tuổi còn nhỏ, mẹ lo lắng, không có đáp ứng, năm trước, nàng cổ vũ mẹ đến nước Mỹ đi thể nghiệm cuộc sống, nàng đã muốn trưởng thành, hội chiếu cố chính mình, hướng chi cậu cùng ông bà ngoại ở phụ cận đương nhiên, Đình Nho cũng hướng mẹ cam đoan hội hảo hảo chiếu cố nàng, mẹ thế này mới gật đầu.

Tuy nói nàng thật cao hứng chính mình không hề là gánh nặng của mẹ nhưng là sau khi mẹ đi nước Mỹ nàng vẫn là cảm thấy thực tịch tịch, rất khó quá, cái kia thời điểm Đình Nho mỗi ngày đến nàng, an ủi nàng, hai người liền như vậy tự nhiên mà vậy phát sinh thân mật quan hệ.

Nhìn Kì Đình Nho cỏi khổ của nàng (chắc ai cũng biết khổ là gì) đem hai chân nàng tách ra làm cho nơi tối tư mật địa phương hoàn toàn bại lộ ở trước mặt hắn, nàng cảm thấy thực thẹn thùng, tim đập càng thêm mãnh liệt, khi hắn cỏi quần của chính mình nhìn thấy cái trần ngập nam tính dục vọng kia nàng mặt phút chốc đỏ lên, ngượng ngùng quay đầu đi.

Kì Đình Nho đương nhiên cũng thấy nàng bộ dáng e lệ, không biết vì sao nàng càng thẹn thùng, dục vọng của hắn liền càng mãnh liệt, thậm chí muốn khi dễ nàng một chút, bất quá chỉ có hắn mới có thể khi dễ nàng, người khác không được! (không thể bá đạo hơn được nữa, nhưng càng bá đạo ta càng thích)

Hắn đứng lên, lửa nóng dâng trào thẳng tắp, hắn nâng lên kia quay đầu đi thẹn thùng khuôn mặt nhỏ nhắn, thanh âm trần ngập khát vọng, trầm thấp nói: “Đến, người thân ái nó.”

Hình ảnh quá mức kích thích làm cho Lí Tâm Di cảm thấy đầu ầm vang vang, việc khuôn mặt giống quả cà chua chín lại nóng thêm toàn thân mềm nhũn, nhưng nàng nghe lời nghe theo, nhẹ nhàng liếm hôn, sau đó nàng nghe được của hắn tiếng rên rỉ, nàng thật cao hứng chính mình có thể cho hắn cảm thấy thỏa mãn.

Khi hắn bắt đầu tiến lên ở trong cơ thể nàng, nàng cũng toàn tâm toàn ý đem chính mình hoàn toàn giao phó đi ra ngoài, đơn thuần mà tốt đẹp tình ái, hai người rất nhanh sa vào ở trong đó, nàng thân thủ ôm lấy ra sức tiến lên hắn, thân thể bị trần ngập, tâm linh cũng là.

“Anh yêu em”

Cho dù ngày mai chính là tận thế, nàng cũng không có gì tiếc nuối.

Bạn đang đọc truyện *Chỉ Có Anh Hiểu Được Vẻ Đẹp Của Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 2

Buổi sáng cuối tuần, sáng sớm Lí Tâm Di đi đến bệnh viện thú y giúp đỡ cậu [1]

Bệnh viện vốn chỉ có hai người làm chính cùng một học sinh vừa làm vừa học, nhưng nửa năm qua đi người dân đưa đến rất nhiều chó, mèo lang thang có một số con chó cùng mèo thật sự rất đáng yêu nên cậu luyện tập thu nhận chúng nó, bởi vì nếu đưa đi thì chúng chẳng khác nào chờ chết, liền nghĩ chính mình lưu chúng lại nuôi dưỡng, hy vọng có thể thay chúng nó tìm được chủ nhân mới.

Bất quá bởi vậy gánh nặng cũng tăng thêm nhiều đành phải sa thải nhân viên, hiện tại bệnh viện trừ cậu chỉ còn Tổng Từ Duy thúc thúc [2]

Khi Lê Nhân Hào tới phòng khám – chữa bệnh liền thấy cháu ngoại mập mạp đáng yêu của hắn còn thật nghiêm túc bổ sung lượng thức ăn gia súc.

“Tâm Di, ta cảm thấy hình như gần đây mỗi ngày người đều tới, như thế nào lại không đi hẹn hò sao? Hay là người bị bạn trai soái ca bỏ rơi?” Lê Nhân Hào vì chính mình pha một ly cà phê.

Mặc dù hắn đã gần bốn mươi tuổi nhưng vì tập thể hình nên dáng người săn chắc như trước, hắn lộ ra hàm răng trắng đều, cười thật thoải mái.

Bộp! sau lưng bị người ta đánh trộm làm cho hắn không khỏi kêu đau, vẻ đẹp trai mất đi một nửa.

Người đứng sau hắn chính là Tổng Từ Duy, liếc mắt nhìn người bại não nói chuyện vô duyên.

“Người cứ mở miệng là nói lời không tốt.” Xoay người cười với Lí Tâm Di. “Tâm Di, người không cần để ý đến lời nói của người bại não, biết không?”

“Vâng.” Nàng cười trả lời.

Lê Nhân Hào tự xoa lưng chính mình. “Thật là, ra tay thật mạnh, tuyệt không thương hương tiếc ngọc. Ai, ở chung cùng số ta thật khổ a. . . .”

“Người nói cái gì?” Tổng Từ Duy thật nhanh liếc hắn một cái.

“Không, chưa nói cái gì cả, là ta khen cà phê người pha ngon.” Hắn cười, tay kia cầm lấy bình cà phê, lắc đi lắc lại, vì chính mình rót cà phê, “Chẳng lẽ tới thời kì mãn kinh rồi, tính tình gần đây ngày càng thay đổi.”

“Lê Nhân Hào, người rót cuộc đang nói gì ta?”

“Không có, ta là muốn nói cho dù đã hơn hai mươi năm nhưng ta vẫn còn rất yêu người.”

“Người đùa sao? Đừng ở trong lòng nghĩ một đằng trước mặt nói một nẻo.” Tống Tử Duy tuy là nói như vậy nhưng biểu tình ôn hoà đi không ít. “Người nha, có thời gian nói này nói nọ thì không bằng nghĩ cách kiếm nhiều tiền một chút, bệnh viện có thể phá sản rất nhanh.”

“Vâng! Tuân mệnh” Lê Nhân Hào nhìn dáng người của chính mình. “Người cảm thấy có phải ta nên mặc ít vải một chút để hấp dẫn nhiều khách hàng nữ tới thăm”

“Người đừng khiến cho bệnh viện đóng cửa nhanh hơn sau đó còn bị tố cáo ảnh hưởng đến thuần phong mỹ tục.” Tống Tử Duy nói lời ác độc đáp trả.

“Không phải, ta cảm thấy dáng người của ta tốt lắm, rất nhiều khách đến đều nói ta rất tuấn tú mê người.” nhận thấy người nào đó thay đổi sắc mặt, hắn vội vàng sửa lại, “Ta hay nói đùa, thân thể của ta vĩnh viễn thuộc về người.”

“Hừ!”

Lí Tâm Di nhìn thấy cậu cùng Tống thúc thúc đầu vớ mồm, nhìn thấy cậu đang bị mắng nhưng nàng cảm thấy tình cảm của họ rất tốt.

Nếu nàng cùng Đinh Nho kết hôn thì thật hi vọng hai mươi năm sau cũng có thể giống cậu cùng Tống thúc thúc, tình cảm ngọt ngào như trước, trở thành chỗ dựa lớn nhất trong cuộc sống của nhau.

Hồi nhỏ nàng không hiểu được vì sao người cậu thích lại là Tống thúc thúc, tuy rằng bộ dạng của Tống thúc thúc rất được nhưng cùng cậu đều là nam nhân, nhưng sau khi lớn lên, có thể nói đã lâu, cũng có thói quen, cảm thấy bọn họ cùng vợ chồng bình thường không khác nhau, thậm chí vợ chồng bình thường tình cảm không bằng hai người họ.

Giống như cha mẹ kết hôn vài năm bởi vì tính không hợp mà ly hôn, sau đó cha lại tái hôn cũng đã có con, nàng rất ít gọi điện thoại cho cha, cho tới bây giờ nàng đã nhiều năm không liên lạc với cha.

“Tâm Di! Có thật người không liên lạc với bạn trai, không phải nói hắn đến thực tập tại công ty của cha hắn? công viện rất bận sao?” Tống Tử Duy quan tâm hỏi, bất quá hắn hỏi rất khéo léo.

“Hắn gần nhất rất bận.”

Sau khi lên năm tư, bởi vì ở trường chỉ có hai ngày có giờ học nên Kì Đinh Nho liền tới công ty của cha thực tập, dù sao khi tốt nghiệp hắn cũng tới đó làm nhưng vì thế mà thời gian họ gặp mặt ít đi rất nhiều.

“Ngay cả cuối tuần cũng không nghỉ ngơi?” Lê Nhân Hào hỏi.

“Vâng, nhưng hắn nói buổi tối sẽ tới tìm cháu rồi cùng đi ăn tối.”

“Có phải không xảy ra vấn đề gì?”

Lí Tâm Di gạt mình. “Cậu có ý gì? Chẳng lẽ công ty Đinh Nho xảy ra vấn đề gì?”

“Ta cũng chỉ nghe người khác nói, người cũng biết gần đây ta bắt đầu chơi cổ phiếu, mọi người đều nói tạm thời không nên mua cổ phiếu Phi Dương, nói là gần đây tài chính công ty có chút vấn đề nhưng tình hình thực tế thì ta không rõ.”

Công ty của bác Kì thật sự có vấn đề hay sao? Lí Tâm Di thật lo lắng. Nàng chỉ biết bác Kì thành lập công ty trừ việc bán các loại đồ dùng tiết kiệm năng lượng bảo vệ môi trường còn xây dựng các công trình bảo vệ môi trường, có thể nói là công ty năng lượng lớn nhất Đài Loan, lúc trước không phải là muốn mở nhà xưởng tại Việt Nam hay sao?

Nàng cái gì cũng không biết bởi vì Đinh Nho cái gì cũng không nói với nàng, nếu có thể thì nàng mong muốn chính mình có thể giúp đỡ chút ít.

Tống Tử Duy đi đến vỗ vai Lí Tâm Di. “Tâm Di, ta nghĩ người không cần quá lo lắng, Phi Dương cũng không phải công ty nhỏ, có lẽ chỉ là tin đồn thôi.”

“Ta cảm thấy không hẳn là vậy”

“Lê Nhân Hào, người còn muốn ta đánh nữa sao?” Đầu heo này, chẳng lẽ hắn không nhận ra Tâm Di có bao nhiêu lo lắng hay sao?

“Người đừng đánh ta, ta tình nguyện chừa lại chút sức lực để tối dùng.” Nói xong Lê Nhân Hào mở miệng cười thật thích thú.

Nhưng trong lời nói của hắn của hắn lại chọc giận Tống Tử Duy, dù sao hắn không cuồng tình dục giống người nào đó. “Người, ta thật sự nên khâu miệng người lại.”

Nói xong hắn làm bộ dạng muốn khâu miệng người nào đó, lại bị một cái ôm thật chặt còn bị hôn. “Khâu miệng ta thì làm sao hôn người được.”

“Người” Tống Tử Duy tức đến cả mặt đỏ hết lên.

“Này, đừng hấp dẫn ta.”

“Ngươi mau thả ta ra.”

Đột nhiên chuông cửa vang lên, hai người đồng thời nhìn về phía cửa chính thấy Lí Tâm Di đã đi ra ngoài rồi.

Tổng Tử Duy nhìn bóng của nàng. “nàng xem ra rất lo lắng.”

“Ta cảm thấy ngươi lo lắng chính là ngươi. Thế nào? Tâm Di đi rồi, ngươi nói chúng ta có nên đi lên bồi dưỡng tình cảm?” Lê Nhân Hào thân hình cao lớn chiếm ưu thế, chặt chẽ bao vây hân.

“Cuồng tình dục.” Hân không to lớn như người kia nên đành phải mắng. “Lén cái đầu ngươi, chính vì ngươi không nghiêm túc làm việc nên bệnh viện mới sụp đổ.”

“Ngươi yên tâm, chờ ta đem cổ phiếu trong tay bán đi thì rất nhanh có tiền đầu tư vào.” Lê Nhân Hào âu yếm hôn người kia một cái. “Đánh là tình, mắng là yêu, xem ra ngươi cũng muốn rồi, đi thôi, chúng ta đi vào.”

“này...còn có khách. . .”

Lê Nhân Hào không đợi hân nói xong lập tức cầm điều khiển cửa sắt từ xa, ấn nút cho cửa sập xuống. Tạm thời nghỉ ngơi ba mươi phút, không, một giờ, có lẽ là hai giờ ha ha.

Tuy rằng Kì Đình Nho tính toán ra ngoài ăn tối nhưng Lí Tâm Di quyết định chính mình nấu, hơn nữa là nấu đồ ăn hân thích, hân làm việc vất vả ở công ty mà nàng không thể giúp được nên đành dùng cách này để giúp hân bồi bổ thân thể.

“Anh ăn no rồi, đây là bữa tối anh thích nhất, Tâm Di cảm ơn em.” Ăn xong bữa tối Kì Đình Nho thỏa mãn hôn hai má nàng một cái.

“Không có gì, anh đi đến phòng khách nghỉ ngơi trước đi, em làm chút hoa quả rồi ra.”

“Được.”

Hai người ngồi trên sofa ăn hoa quả, Lí Tâm Di thỉnh thoảng nhìn hân, vẻ mặt tràn ngập lo lắng.

“Em làm sao vậy? Buổi tối hôm nay thật lạ.” Kì Đình Nho hỏi. Từ khi hân bước vào nhà liền phát hiện nàng luôn cười nhưng trên mặt hoàn toàn không có ý cười, mặt vẫn còn nhăn lại.

“Đình Nho! Hôm nay cậu em nói công ty của bác Kì có vấn đề, có phải thật không?”

“Chuyện xấu quả nhiên truyền ra ngàn dặm!” Kì Đình Nho cười khổ. “Em không cần lo lắng, không có việc gì, chỉ là tạm thời có tình hình sẽ được giải quyết.”

Cha một năm trước đầu tư tài chính không ít, nghiên cứu về phát minh kiểu mới là thiết bị năng lượng mặt trời, không giống những công ty khác là tập trung vào cửa hàng hoặc trường học mà nhằm vào những nhà dân, làm cho mỗi hộ dân không cần dùng gas mà cũng tiết kiệm được năng lượng.

Chính là quá trình xảy ra vấn đề làm cho tình hình tài chính bị ảnh hưởng, đương nhiên có tình hình không ổn định dù chỉ phát sinh một sự việc nhỏ thì lập tức bị người khác dùng kính lúp soi.

“Em có thể giúp được gì không?”

“Em không cần giúp gì anh, làm chuyện của em là được rồi.”

“Chính là. . .”

Lúc này điện thoại của Kì Đình Nho vang lên, vừa thấy tiếng chuông thì hân lập tức nghe máy. “Anh họ thế nào? Được, em đã biết, em lập tức đến ngay.”

Người gọi điện chính là anh họ Dương Sĩ Hiền hơn hân năm tuổi, cũng là chủ nhiệm nghiệp vụ ở công ty.

“Đình Nho, anh phải đi? Anh nhìn như đã mệt lắm rồi, không nghỉ ngơi tốt sao?”

“Không có thời gian nghỉ ngơi, anh hiện tại quay về công ty, đi trước.” Kì Đình Nho cầm công văn lập tức đi.

“Tâm Di, ngươi làm sao vậy, sao ủ rũ thế, đi đến đây?” La Tinh nói.

“Không có, ta chỉ là đang lo lắng.” Lí Tâm Di lông mày nhíu chặt.

“Lo lắng công ty nhà Kì Đình Nho?”

“Ừ.”

Gần đây nàng không gọi điện thường xuyên cho hắn bởi vì sợ quấy rầy đến công việc của hắn, chỉ có lúc hắn quay lại trường học thì nàng mới gọi cho hắn nhưng ngày hôm qua hắn cũng không đến trường đi học, gọi điện thoại cũng không có người tiếp, đến tận hơn mười giờ tối hắn mới quay về còn thời gian còn lại đều ở công ty.

Theo cậu nói công ty bác Kì nguy cơ tài chính chưa được giải quyết, nàng thật sự hi vọng có thể giúp đỡ nhưng lại phát hiện chính mình cái gì cũng làm được.

“Tâm Di hãy nghe ta nói, người lo lắng cũng không có cách gì giải quyết, việc này không đơn giản như nhặt cùn ở ngoài về, người không phải đã nghe Kì Đình Nho nói có biện pháp để giải quyết? Người phải tin tưởng hắn, không cần suy nghĩ nhiều.” La Tĩnh cũng chỉ có thể an ủi bạn tốt, dù sao các nàng cũng không phải là người kinh doanh, trong nhà cũng không phải có nhiều tiền mặt, muốn bao nhiêu có bấy nhiêu.

Nhưng cũng khó trách Tâm Di lo lắng như vậy, bởi vì nàng luôn luôn thích giúp đỡ người khác nhưng lần này lại không có cách nào giúp người mình thích nhất, trong lòng chắc rất khổ sở.

Lí Tâm Di đi đến cửa phòng học đột nhiên dừng bước. “Ta có việc phải về trước.”

“Cái gì? Người bỏ tiết sao?”

“Ừ, ta đi trước.” Nói xong nàng lập tức xoay người đi.

La Tĩnh không hiểu gì. Không biết bạn tốt có chuyện gì mà lại đi gấp vậy?

Lí Tâm Di chính mình cũng không biết mình có thể giúp gì nhưng nàng có thể hầm canh gà cho hắn uống, ít nhất làm cho hắn có sức lực ứng phó với công việc bởi vì tối hôm qua nghe điện thoại của hắn nghe thấy giọng hắn thật sự mệt mỏi.

Vì thế nàng đến chợ mua gà cùng đương quy, tào đỏ làm canh gà, canh gà tào đỏ trước đây mẹ nàng thường hầm khi nàng thi học kì, mẹ luôn cho nàng uống, lúc đó nàng đều uống hết và cảm thấy sức lực tràn trề.

Gần giữa trưa Lí Tâm Di cầm theo cặp lồng giữ ấm có canh gà nóng hổi đến cửa công ty bác Kì, đang nghĩ ngợi có nên gọi điện trước cho Kì Đình Nho liền nhìn thấy ở cửa một chiếc xe cao cấp đỗ lại, nàng đứng một bên, một lát sau thấy bác gái Kì cùng Lữ Giai Ny từ trên xe bước xuống.

Nàng vội bước tới chào hỏi. “Bác Kì, Giai Ny xin chào.”

Trầm Tú Cẩm không nghĩ tới đến cửa công ty nhà mình sẽ gặp béo muối, hơn nữa vừa nhìn thấy béo muối thì con tức đột nhiên bùng phát hơn nữa gần đây công ty xảy ra vấn đề làm nàng phiền não, tức giận nói: “Béo muối, người ở đây lên lút làm cái gì?”

“Cháu chỉ muốn đem đồ cho Đình Nho. . . .” Không hiểu được vì sao bác Kì lại tức giận như vậy, Lí Tâm Di có chút khản trương muốn quay về.

“Người muốn đưa cái gì cho Đình Nho? Tiền sao?”

“Không phải.”

“Không cần nói, lập tức đi đi.” Trầm Tú Cẩm tức giận là có nguyên nhân. “Còn có ta hy vọng người về sau đừng quần quít lấy Đình Nho.”

“Bác gái. . . .”

“Người biết không? Nếu hôm nay người cùng Đình Nho qua lại là Giai Ny thì cha mẹ Giai Ny tuyệt đối sẽ không ngồi mặc kệ nhìn, bởi vì lần trước có quan hệ với người mà Đình Nho chạy tới nằng Giai Ny làm cho cha Giai Ny tức giận, ngân hàng nhà nàng mới từ chối không đầu tư cho công ty chúng ta, tất cả đều là người làm hại!”

Lí Tâm Di kinh ngạc không thôi, nàng không biết sự việc có liên quan tới nàng.

Mất lạnh nhìn, Lữ Giai Ny cũng mở miệng, “Ta chỉ là không cẩn thận đem rượu đổ một chút lên người người, kết quả là Kì Đình Nho chạy tới nhà của ta nằng ta cố tình, còn cảnh cáo ta lần sau nếu khi dễ người thì tuyệt đối không buông tha cho ta, người được nha Lí Tâm Di, cư nhiên bảo Kì Đình Nho tới nằng ta, người thật là ngoan.”

Lí Tâm Di ngây người. Nàng không có bảo Đình Nho tới nằng Giai Ny, nàng thậm chí còn không biết hắn tới cảnh cáo Giai Ny, nàng thật sự nghĩ là hắn không để ý.

“Béo muối, người đối với Đình Nho mà nói chẳng những một chút tác dụng cũng không có mà ngược lại còn hại nó, nếu có thể thì ta hi vọng người từ nay về sau đừng cùng Đình Nho gặp mặt nữa.” Trầm Tú Cẩm tuy rằng không nói rõ bọn họ phải chia tay nhưng người thông minh vừa nghe sẽ biết ngay.

Không dự đoán được rằng bác gái sẽ nói thế, muốn nàng tránh xa Đình Nho sao? Chính là nàng không muốn chia tay với Đình Nho a. “Bác gái, ta là thật lòng thích Đình Nho, cháu không muốn chia xa anh ấy.”

Lữ Giai Ny nghe xong liền phát hỏa. “Lí Tâm Di, người muốn hay không dùng gương soi lại, vừa béo vừa xấu, người có tư cách gì nói thích Đình Nho? Ta

muốn biết vì sao Đình Nho cùng với người một chỗ, là bởi vì người đầu độc gì hân.”

“Ta không có, chúng ta là thật lòng thích nhau.”

“Người thích Đình Nho, sẽ hại công ty chúng ta sao?” Trầm Tú Cầm khẩu khí lạnh như băng.

“Cháu. . .”

“Ta nói với người, ta hôm nay chính là đem Giai Ny tới đây là hi vọng Đình Nho có thể giải thích tốt với Giai Ny, rồi Giai Ny nói với cha.” Nàng muốn xoá đi nguy cơ của công ty bởi vậy nàng mới đi tìm Giai Ny, cũng nhận lời với nàng sẽ làm đứa con hướng nàng giải thích, Giai Ny lúc này mới đồng ý cùng nàng tới công ty.

Lữ Giai Ny nhìn Lí Tâm Di. Thực ra nàng có phải hay không thật sự thích Kì Đình Nho như vậy, nàng cũng không biết nhưng nàng chính là không cho phép có người từ chối nàng, cơ hội lần này nàng muốn Kì Đình Nho lạnh lùng cúi đầu trước nàng.

Về phần Lí Tâm Di trong mắt đột nhiên có ý xấu hiện lên. “Bác gái, cháu nghĩ cháu không cần đi vào, bác cũng đã nghe rồi đấy Lí Tâm Di căn bản là không rời xa Đình Nho, như vậy Đình Nho sẽ vì nàng mà mắng cháu, cháu không muốn lại bị Đình Nho nhục mạ, cháu nghĩ cháu nên trở về thì hơn.”

“Giai Ny, cháu đừng đi, bác lập tức đuổi béo muội đi.” Trầm Tú Cầm vội vàng giữ chặt tay Lữ Giai Ny.

“Quên đi, cháu nghĩ nên trở về.”

“Giai Ny! Người không cần đi, ta sẽ lập tức đi, còn có lần trước Đình Nho vì ta mà mắng thì thật sự không có ý, người không cần tức giận, ta nguyện ý giải thích với người.” Hiểu được bác gái đưa Giai Ny tới có mục đích, nàng cũng hi vọng vấn đề ở công ty bác Kì có thể nhanh chóng giải quyết.

“Ta nguyện ý thay hân hướng người phải thích, người không cần tức giận.”

“Chính là mở miệng nói thì làm sao ta biết được người có phải thật lòng hay không?”

“Giai Ny, ta là thật lòng hướng người giải thích.”

“Một khi đã như vậy thì người dập đầu trước ta nhận sai thì ta liền tin tưởng người thật lòng.” Lữ Giai Ny rất sớm muốn giáo huấn nàng. Nhưng bởi vì là khuôn long muội lại tự cho là bên người có Đình Nho.

“Cái gì?” Lí Tâm Di lập tức ngây người.

Trầm Tú Cầm đối với yêu cầu của Lữ Giai Ny cũng cảm thấy kinh ngạc. Sự việc hân không nghiêm trọng đến mức phải dập đầu nhận sai đi? Nhưng bởi vì công ty nàng cũng chỉ có thể làm cho Giai Ny hết giận, dù sao mặc kệ dùng cách nào thì làm cho nàng người giận mới là vấn đề quan trọng.

Chỉ có thể trách béo muội, sớm rời xa con nàng thì đã không có vấn đề gì? Bằng không cũng không chọc giận tới Giai Ny, chỉ có thể trách vận khí nó không tốt.

“Không muốn quỳ phải không? Quên đi, ta đi đây.” Lữ Giai Ny xoay người làm bộ rời đi.

“Ta quỳ.” Vừa nói xong đã thấy nàng quay đi, Lí Tâm Di liền quỳ xuống đất. “Giai Ny, thực xin lỗi, ta hướng người dập đầu nhận sai, người không cần tức giận.”

“Các người đang làm cái gì?”

Đột nhiên một trận tức giận truyền đến, chỉ thấy Đình Nho tức giận đi tới phía ba người, Dương Sĩ Hiễn đi ngay sau hân, bọn họ vừa bàn xong việc của công ty không nghĩ tới đến cửa nhìn thấy một màn như vậy.

Trầm Tú Cầm không nghĩ tới ở cửa sẽ gặp đứa con mình, lần đầu tiên nàng thấy nó tức giận như vậy, nàng không khỏi cảm thấy hoảng hốt, dù sao đứa con đối với béo muội nàng đã biết, nàng sợ sẽ đem sự việc làm hỏng.

Lí Tâm Di quỳ trên mặt đất nhìn thấy Kì Đình Nho đang nổi giận đùng đùng, vẻ mặt khản trương.

Về phần Lữ Giai Ny đối mặt với con thịnh nộ của hân nàng lựa chọn đánh phủ đầu trước — “Kì Đình Nho, ta nói với người là Lí Tâm Di chính mình quỳ xuống. . .”

Kì Đình Nho không để ý đến nàng, phần nỗ hướng Lí Tâm Di, tay thô lỗ kéo nàng lên khỏi mặt đất sau đó lại rống giận. “Lí Tâm Di! Rốt cuộc em đang làm cái gì. . .”

Chưa từng thấy hân tức giận như vậy nàng sợ tới mức không nói ra lời.

“Nói chuyện đi Lí Tâm Di, em rốt cuộc vì sao quỳ trước xấu nữ kia?” Hân như thế nào cũng không muốn bạn gái mình lại có hành động thấp hèn như vậy.

“Em . .” Lí Tâm Di ấp úng không nói lên lời.

Lữ Giai Ny bị biến thành không khí tức giận. “Kì Đình Nho, rốt cuộc có nhìn thấy sự tồn tại của ta hay không?”

Kì Đình Nho âm u nhìn về phía nàng. “Tồn tại? thật là buồn cười, đối với ta mà nói người căn bản là loại xấu nữ, ta nhìn đều lười liếc mắt một cái, cút, lập tức cút khỏi tầm mắt của ta!”

“Người —” Lữ Giai Ny tức đến mức khuôn mặt xinh đẹp trở nên hoàn toàn vặn vẹo. “Được, về sai người đừng tới nhờ ta.”

“Vĩnh viễn không có việc này!”

Thấy Lữ Giai Ny tức giận quay đi, Trầm Tú Cẩm cho dù muốn mở miệng giữ người nhưng nghĩ đến sự việc đã đến mức này thì không muốn bàn nữa.

“Em theo anh đi lên!” Kì Đình Nho kéo Lí Tâm Di vào công ty.

Mà Dương Sĩ Hiền đứng ở cửa hỏi đi. “Dì, ngài muốn vào công ty không?” Mẹ hần cùng mẹ của Đình Nho là chị em ruột.

“Ta vốn mang Giai Ny đến là muốn khuyên Đình Nho giải thích với nàng, muốn nói có phải hay không có thể bởi vì lí do này làm cho Giai Ny nhờ cha trợ giúp cho công ty, xoá đi nguy cơ tài chính, hiện tại lại thành như vậy, nên làm cái gì mới tốt bây giờ. . .” Trầm Tú Cẩm thở dài. “Tuy rằng Giai Ny béo béo muội quý xuông là quá đáng nhưng Đình Nho cũng không cần tức như vậy.”

“Dì, ngài không cần làm như vậy, tình hình tài chính đã giải quyết xong.”

“Thật vậy chăng?”

“Người bình thường khi gặp nguy cơ tài chính thì đầu tiên nghĩ tới chính là tới ngân hàng vay tiền hoặc là đi nhờ xí nghiệp khác giúp đỡ nhưng Đình Nho không cần, hần thay công ty bán hết sản phẩm tồn kho, tòm được người châu Âu mua, tuy rằng giá thấp hơn một nửa nhưng là vì công ty lãi không ít, không chỉ giải quyết được vấn đề tài chính là vấn đề liên quan đến hàng tồn kho cũng được giải quyết, Đình Nho thật sự rất lợi hại.”

Quốc gia châu Âu tiết kiệm năng lượng hơn so với quốc gia châu Á bởi vậy đối phương rất vừa ý mua toàn bộ sản phẩm, vừa nấy là bọn họ đi kí hợp đồng cùng đối tác châu Âu, quá trình phi thường thuận lợi, tài chính rất nhanh thuận lợi.

“Phải không?” Trầm Tú Cẩm cảm thấy chính mình thật sự là vội vàng nhưng đồng thời cũng cảm thấy đứa con kiêu ngạo. “Nếu đã giải quyết xong thì ta trở về đây.”

“Gặp lại sau đi.”

Nàng đi đến chỗ đỗ xe đột nhiên dừng bước. “Cái kia. . .”

“Như thế nào, còn có chuyện gì sao?” Dương Sĩ Hiền hỏi.

“Không có việc gì, ta về đây.” Trầm Tú Cẩm ngồi vào trong xe sau đó rời đi.

Vừa mới thấy đứa con tức giận đem béo muội lên trên khăng định sẽ hung hăng nắn nàng một lúc, nàng vốn định nói cho Sĩ Hiền là Giai Ny bắt béo muội làm như vậy, béo muội cũng là vì công ty mới có thể quý xuông, không cần mắng béo muội.

Kỳ thật nàng có thể cảm thấy béo muội là thật lòng thích con nàng nhưng là cảm động là cảm động nhưng chỉ cần tưởng tượng đến hình ảnh đứa con tương lại có thể cùng béo muội kết hôn, nàng liền lắc đầu.

Không được! Nàng vẫn không thể chấp nhận con dâu béo như vậy, sẽ rất mất mặt a.

Quên đi, trước kia nàng không nhúng tay được vào chuyện yêu đương của con thì lần này nàng cũng không cần quan nhiều, nếu bọn họ vì lần này mà cãi nhau chia tay vì không phải là chuyện không tốt.

3\$0(!ie◆◆bH/ 8.0pt"> “Tâm Di.”

“Đáp ứng em thôi, không cần tức giận?”

“Anh đã biết, em nha chính là tâm địa rất thiện lương.”

Thấy hần nở nụ cười, giống như vừa rồi không có tức giận vậy làm Lí Tâm Di rất cục nhẹ nhàng thở ra, bất quá có chuyện nàng vẫn thực buồn bực — hần thật sự cảm thấy Giai Ny thực xấu sao?

Kỳ thật nàng từ nhỏ học liền cảm thấy thực hoang mang, làm Đình Nho nói Giai Ny là xấu nữ khi, kia biểu tình hào còn thật sự, giống nhau Giai Ny thật là cái xấu nữ, nhưng là nàng rõ ràng liền bộ dạng rất được.

“Làm sao vậy, em suy nghĩ cái gì?”

“Đình Nho, anh.”

“Ân?”

Nàng muốn hỏi, nhưng là lại cảm thấy đã biết câu hỏi rất kỳ quái, kia không phải là ở hỏi hấn, hấn thật sự cảm thấy nàng xinh đẹp sao? Bởi vì hấn luôn gọi nàng là tiểu mỹ nữ.

Vẫn là quên đi, liền như bạn tốt La Tinh nói, nàng không cần để ý ánh mắt của người khác cùng ý tưởng, chỉ cần nàng cùng Đình Nho là thật tâm thích đối phương thì tốt rồi.

“Làm sao vậy, không phải có chuyện muốn hỏi anh sao?” Hấn yêu thích không buông tay vuốt của nàng mặt, vừa mịn vừa trắng.

“Không có gì.” Lí Tâm Di cười lắc đầu. “Đúng rồi, em hình như chưa nói với anh, cảm ơn anh lái xe đưa em về.”

“Làm chi đối với anh khách khí như vậy, đúng rồi anh có chưa có nói với em hôm nay người rất đẹp.” Giờ phút này Kì Đình Nho trong mắt Lí Tâm Di, mắt thật to, gương mặt xinh đẹp, làn da như trẻ con, hai má hồng hồng thật sự rất đẹp.

Nghe được hấn còn nói chính mình xinh đẹp, nàng thẹn thùng đỏ mặt.

“Mặt em đỏ nhìn đẹp hơn.” Kia chiếc cổ ngượng ngùng càng thêm sức hấp dẫn mê người, hấn lập tức cúi đầu, hôn lên đôi môi nàng.

Đây là nụ hôn vừa ngọt ngào vừa nhiệt tình, Kì Đình Nho dường như là hôn không đủ lần nữa xâm nhập hôn triền miên, dù sao cũng là nhiệt huyết thanh niên, dục vọng gần nhất ở dưới thân cũng rục rịch đánh trống reo hò đứng lên.

Bàn tay to trực tiếp tiến vào váy của nàng, không chút nào che giấu khát vọng của hấn, nhưng nàng lại đột nhiên khăn trương đứng lên, thậm chí đẩy hấn ra.

“Đình Nho, không được, anh cần phải trở về.”

“Là sinh nhật ba anh cũng không phải là của anh, có ở đó hay không đều không quan trọng.”

“Nhưng là. A!”

Kì Đình Nho không để nàng có cơ hội mở miệng nữa, ý xấu khinh năm bắt nạt hoa mẫn cảm của nàng (các nàng biết nó là cái gì rồi chứ gì, vàng chính là nó đây), làm cho nàng chịu không nổi yêu kiều ra tiếng.

Bọn họ lần đầu tiên làm tình là ở năm trước, thời điểm mẹ nàng vừa đi nước Mỹ.

Ở nước Mỹ mẹ có thể phát triển sự nghiệp, nàng liền hy vọng mẹ đi nước Mỹ, nhưng này khi bởi vì nàng tuổi còn nhỏ, mẹ lo lắng, không có đáp ứng, năm trước, nàng cổ vũ mẹ đến nước Mỹ đi thử nghiệm cuộc sống, nàng đã muốn trưởng thành, hội chiếu cố chính mình, hướng chỉ cậu cùng ông bà ngoại ở phụ cận đương nhiên, Đình Nho cũng hướng mẹ cam đoan hội hảo hảo chiếu cố nàng, mẹ thế này mới gật đầu.

Tuy nói nàng thật cao hứng chính mình không hề là gánh nặng của mẹ nhưng là sau khi mẹ đi nước Mỹ nàng vẫn là cảm thấy thực tịch mịch, rất khó quá, cái kia thời điểm Đình Nho mỗi ngày đến nàng, an ủi nàng, hai người liền như vậy tự nhiên mà vậy phát sinh thân mật quan hệ.

Nhìn Kì Đình Nho cười khổ của nàng (chắc ai cũng biết khổ là gì) đem hai chân nàng tách ra làm cho nơi tối tư mật địa phương hoàn toàn bại lộ ở trước mặt hấn, nàng cảm thấy thực thẹn thùng, tim đập càng thêm mãnh liệt, khi hấn cúi đầu của chính mình nhìn thấy cái trần ngập nam tính dục vọng kia nàng mặt phút chốc đỏ lên, ngượng ngùng quay đầu đi.

Kì Đình Nho đương nhiên cũng thấy nàng bộ dáng e lệ, không biết vì sao nàng càng thẹn thùng, dục vọng của hấn liền càng mãnh liệt, thậm chí muốn khi dễ nàng một chút, bất quá chỉ có hấn mới có thể khi dễ nàng, người khác không được! (không thể bá đạo hơn được nữa, nhưng càng bá đạo ta càng thích)

Hấn đứng lên, lửa nóng dâng trào thẳng tắp, hấn nâng lên kia quay đầu đi thẹn thùng khuôn mặt nhỏ nhắn, thanh âm tràn ngập khát vọng, trầm thấp nói: “Đến, người thân ái nó.”

Hình ảnh quá mức kích thích làm cho Lí Tâm Di cảm thấy đầu ầm vang vang, việc khuôn mặt giống quả cà chua chín lại nóng thêm toàn thân mềm nhũn, nhưng nàng nghe lời nghe theo, nhẹ nhàng liếm hôn, sau đó nàng nghe được của hấn tiếng rên rĩ, nàng thật cao hứng chính mình có thể cho hấn cảm thấy thỏa mãn.

Khi hấn bắt đầu tiến lên ở trong cơ thể nàng, nàng cũng toàn tâm toàn ý đem chính mình hoàn toàn giao phó đi ra ngoài, đơn thuần mà tốt đẹp tình ái, hai người rất nhanh sa vào ở trong đó, nàng thân thủ ôm lấy ra sức tiến lên hấn, thân thể bị tràn ngập, tâm linh cũng là.

“Anh yêu em.”

Cho dù ngày mai chính là tận thế, nàng cũng không có gì tiếc nuối.

clas*8*sN◆◆bH/ yle="color: rgb(0, 0, 0); font-family: 'Times New Roman'; font-style: normal; font-variant: normal; font-weight: normal; letter-

spacing: normal; orphans: 2; text-align: -webkit-auto; text-transform: none; white-space: normal; widows: 2; word-spacing: 0px; -webkit-text-size-adjust: auto; -webkit-text-stroke-width: 0px; font-size: medium; line-height: 18pt; margin-bottom: 12pt; margin-left: 0in; margin-right: 0in; margin-top: 12pt; text-indent: 0.3in; ">

“Ki Đình Nho, người hơi quá đáng!” Đối với hắn không ngừng nói nàng là xấu nữ, Lã Giai Ny thật sự tức giận. “Muốn hay không hiện trường hỏi một chút mọi người, rốt cuộc ta cùng Lí Tâm Di, ai mới là chân chính xấu nữ?”

“Không cần hỏi mọi người, ta nói người thực xấu chính là thực xấu.”

“Người!”

Lã Giai Ny thật sự chộc tức, lúc này vừa vận nổi danh nam phục vụ người học nghề đầu trên khay đi tới, hắn còn không có mở miệng hỏi hay không cần đồ uống, nàng đã muốn tự động thân thủ, cầm lấy khay thượng một ly hồng rượu, giống tiết hận bản trực tiếp hất vào Lí Tâm Di.

Lí Tâm Di bất ngờ trước hành động của Giai Ny còn Ki Đình Nho lại là phi thường tức giận về phần Lã Giai Ny, hất toàn rượu rồi lập tức tránh.

“Lã Giai Ny, người đứng lại đó cho ta!” Ki Đình Nho sinh khí hô to.

Lí Tâm Di vội vàng giữ chặt không cho bạn trai tiến lên. “Đình Nho, không sao chỉ là một chút rượu vấy lên người, không có vấn đề gì, hôm nay là tiệc sinh nhật bác trai, anh không cần tức giận.” Nàng không hy vọng đem sự tình nháo đại, ảnh hưởng đến không khí.

“Anh làm sao có thể không tức giận, Lã Giai Ny phải hướng em.” Ki Đình Nho trong lời nói còn chưa nói xong, vừa quay sang thấy bên cạnh bạn gái hơi run về mặt có chút khác thường, sau đó cúi đầu.

“Đình Nho, anh làm sao vậy?” Nàng không phải không có thấy bạn trai khẽ biến sắc mặt.

“Không có việc gì.”

Ki Đình Nho như trước cúi đầu không có xem nàng, tuy rằng Lí Tâm Di cảm thấy rất kỳ quái, cảm giác giống như chỉ cần hắn cả đời khi, cũng không muốn nhìn nàng dường như, nhưng nàng lập tức không có cách nào hỏi nhiều, rất nhiều tân khách đều bởi vì vừa rồi kia một màn quay đầu đến nhìn chăm chăm vào bọn họ.

Nàng cúi đầu nhìn trên người ở trước ngực có một mảng màu rượu đỏ, thoát nhìn nhìn thấy ghê người nàng không được tự nhiên nói “Đình Nho, em nghĩ đi về trước, phiền anh nói với bác trai cùng bác gái một tiếng, lần sau gặp mặt em nhất định sẽ tạ lỗi sau.”

Lí Tâm Di đi phía trước được vài bước, Ki Đình Nho lập tức đi lên giữ chặt tay nàng “Anh lái xe đưa em trở về.”

“Không cần, hôm nay là tiệc sinh nhật của bá trai, anh hãy ở lại, em gọi xe taxi về là đến được.”

“Nơi này rất khó gọi xe taxi, anh đưa em về.” Nói xong, Ki Đình Nho lại dắt tay nàng, hướng cửa chính đi đến.

“Nhưng là bác trai, bác gái.”

“Dù sao bọn họ hiện tại ứng phó một đồng khách nhân, anh theo chân bọn họ chỉ vướng víu thôi.”

Làm Lí Tâm Di vấy ra rồi vội tắm rửa, thay trang phục hàng ngày áo cùng váy ngắn và tất chân, ra khỏi phòng, thấy Ki Đình Nho còn ngồi ở trong phòng khách, nàng thực kinh ngạc.

“Đình Nho, anh như thế nào còn ở nơi này?” trước lúc nàng vào phòng thay quần áo có bảo hắn về a.

“Đến, lại đây ngồi xuống.” Ki Đình Nho vỗ vỗ sofa.

Lí Tâm Di ngoan ngoãn đi qua, ngồi vào bên cạnh hắn, hắn lập tức đem nàng ôm vào trong lòng.

“Đình Nho?”

“Lã Giai Ny xấu nữ kia nàng làm sao có thể hất rượu vào người em làm cho người mất mặt trước mọi người nếu lần sau anh nhìn thấy nàng ta khẳng định không buông tha nàng.”

“Đây chính là một chút việc nhỏ, không cần quá để ý.” Nàng cũng không hy vọng Đình Nho bởi vì nàng cùng người khác khởi xung đột.

Nàng biết vì sao Giai Ny chán ghét nàng như vậy bởi vì Giai Ny thích Đình Nho, kỳ thật rất nhiều nữ sinh đều thích hắn cũng bởi vậy thực chán ghét nàng, tiểu học hoàn hảo bởi vì Đình Nho cùng lớp với nàng nên mọi người không dám khi dễ nàng, nhưng khi lên trung học nàng cùng Đình Nho bắt đồng bạn, nàng không nhớ có bao nhiêu lần đi toilet khi bị người khác khoá cửa bằng không chính là bị hất nước, có khi thậm chí ngay cả sách giáo khoa đều bị xé rách, cho nên giống hôm nay chính là bị hất rượu đỏ thật sự tính không được cái gì.

Bất quá bởi vì nàng phi thường thích Đình Nho, việc này đối nàng mà nói không là cái gì chỉ cần có thể ở bên cạnh Đình Nho thì tốt rồi.

“Em bị người khác khi dễ (bắt nạt), đây này là việc nhỏ sao!” Kì Đình Nho nhéo hai má non mịn của nàng.

“Anh đáp ứng em, không cần tức giận với Giai Ny được không?”

“Tâm Di.....”

“Đáp ứng em thôi, không cần tức giận?”

“Anh đã biết, em nha chính là tâm địa rất thiện lương.”

Thấy hấn nở nụ cười, giống như vừa rồi không có tức giận vậy làm Lí Tâm Di rất cục cựa nhẹ nhàng thở ra, bất quá có chuyện nàng vẫn thực buồn bực — hấn thật sự cảm thấy Giai Ny thực xấu sao?

Kỳ thật nàng từ nhỏ học liền cảm thấy thực hoang mang, làm Đình Nho nói Giai Ny là xấu nữ khi, kia biểu tình hảo còn thật sự, giống nhau Giai Ny thật là cái xấu nữ, nhưng là nàng rõ ràng liền bộ dạng rất được.....

“Làm sao vậy, em suy nghĩ cái gì?”

“Đình Nho, anh.....”

“À?”

Nàng muốn hỏi, nhưng là lại cảm thấy đã biết câu hỏi rất kỳ quái, kia không phải là ở hỏi hấn, hấn thật sự cảm thấy nàng xinh đẹp sao? Bởi vì hấn luôn gọi nàng là tiểu mỹ nữ.

Vẫn là quên đi, liền như bạn tốt La Tinh nói, nàng không cần để ý ánh mắt của người khác cùng ý tưởng, chỉ cần nàng cùng Đình Nho là thật tâm thích đối phương thì tốt rồi.

“Làm sao vậy, không phải có chuyện muốn hỏi anh sao?” Hấn yêu thích không buông tay vuốt của nàng mặt, vừa mịn vừa trắng.

“Không có gì.” Lí Tâm Di cười lắc đầu. “Đúng rồi, em hình như chưa nói với anh, cảm ơn anh lái xe đưa em về.”

“Làm chi đối với anh khách khí như vậy, đúng rồi anh có chưa có nói với em hôm nay người rất đẹp.” Giờ phút này Kì Đình Nho trong mắt Lí Tâm Di, mắt thật to, gương mặt xinh đẹp, làn da như trẻ con, hai má hồng hồng thật sự rất đẹp.

Nghe được hấn còn nói chính mình xinh đẹp, nàng thẹn thùng đỏ mặt.

“Mặt em đỏ nhìn đẹp hơn.” Kia chiếc cổ ngượng ngùng càng thêm sức hấp dẫn mê người, hấn lập tức cúi đầu, hôn lên đôi môi nàng.

Đây là nụ hôn vừa ngọt ngào vừa nhiệt tình, Kì Đình Nho dường như là hôn không đủ lần nữa xâm nhập hôn triền miên, dù sao cũng là nhiệt huyết thanh niên, dục vọng gần nhất ở dưới thân cũng rục rịch đánh trống reo hò đứng lên.

Bàn tay to trực tiếp tiến vào váy của nàng, không chút nào che giấu khát vọng của hấn, nhưng nàng lại đột nhiên khăn trương đứng lên, thậm chí đẩy hấn ra.

“Đình Nho, không được, anh cần phải trở về.....”

“Là sinh nhật ba anh cũng không phải là của anh, có ở đó hay không đều không quan trọng.”

“Nhưng là..... A!”

Kì Đình Nho không để nàng có cơ hội mở miệng nữa, ý xấu khinh nắm bắt nụ hoa mẩn cảm của nàng (các nàng biết nó là cái gì rồi chứ gì, vâng chính là nó đây), làm cho nàng chịu không nổi yêu kiều ra tiếng.

Bọn họ lần đầu tiên làm tình là ở năm trước, thời điểm mẹ nàng vừa đi nước Mỹ.

Ở nước Mỹ mẹ có thể phát triển sự nghiệp, nàng liền hy vọng mẹ đi nước Mỹ, nhưng này khi bởi vì nàng tuổi còn nhỏ, mẹ lo lắng, không có đáp ứng năm trước, nàng cố vũ mẹ đến nước Mỹ đi thể nghiệm cuộc sống, nàng đã muốn trưởng thành, hội chiếu cố chính mình, hướng chi cậu cùng ông bà ngoại ở phụ cận đương nhiên, Đình Nho cũng hướng mẹ cam đoan hội hảo hảo chiếu cố nàng, mẹ thể này mới gật đầu.

Tuy nói nàng thật cao hứng chính mình không hề là gánh nặng của mẹ nhưng là sau khi mẹ đi nước Mỹ nàng vẫn là cảm thấy thực tịch mịch, rất khó quá, cái kia thời điểm Đình Nho mỗi ngày đến nàng, an ủi nàng, hai người liền như vậy tự nhiên mà vậy phát sinh thân mật quan hệ.

Nhìn Kì Đình Nho còi khỏ của nàng (chắc ai cũng biết khỏ là gì) đem hai chân nàng tách ra làm cho nơi tối tư mật địa phương hoàn toàn bại lộ ở trước mặt hấn, nàng cảm thấy thực thẹn thùng, tim đập càng thêm mãnh liệt, khi hấn cúi quần của chính mình nhìn thấy cái trần ngập nam tính dục vọng kia nàng mặt phút chốc đỏ lên, ngượng ngùng quay đầu đi.

Kì Đình Nho đương nhiên cũng thấy nàng bộ dáng e lệ, không biết vì sao nàng càng thẹn thùng, dục vọng của hấn liền càng mãnh liệt, thậm chí muốn khi

để nàng một chút, bất quá chỉ có hấn mới có thể khi dễ nàng, người khác không được! (không thể bá đạo hơn được nữa, nhưng càng bá đạo ta càng thích)

Hấn đứng lên, lửa nóng dâng trào thẳng tắp, hấn nâng lên kia quay đầu đi thẹn thùng khuôn mặt nhỏ nhắn, thanh âm tràn ngập khát vọng, trầm thấp nói: “Đến, người thân ái nó.”

Hình ảnh quá mức kích thích làm cho Lí Tâm Di cảm thấy đầu ầm vang vang, việc khuôn mặt giống quả cà chua chín lại nóng thêm toàn thân mềm nhũn, nhưng nàng nghe lời nghe theo, nhẹ nhàng liếm hôn, sau đó nàng nghe được của hấn tiếng rên rĩ, nàng thật cao hứng chính mình có thể cho hấn cảm thấy thỏa mãn.

Khi hấn bắt đầu tiến lên ở trong cơ thể nàng, nàng cũng toàn tâm toàn ý đem chính mình hoàn toàn giao phó đi ra ngoài, đơn thuần mà tốt đẹp tình ái, hai người rất nhanh sa vào ở trong đó, nàng thân thủ ôm lấy ra sức tiến lên hấn, thân thể bị tràn ngập, tâm linh cũng là.

“Anh yêu em.”

Cho dù ngày mai chính là tận thế, nàng cũng không có gì tiếc nuối.

Bạn đang đọc truyện *Chỉ Có Anh Hiểu Được Vẻ Đẹp Của Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 3

Ở trong văn phòng cá nhân, sắc mặt Kì Đình Nho vẫn đáng ghét như trước.

“Đình Nho, thực xin lỗi.” Lí Tâm Di khẩn trương không ngừng giải thích.

“Anh thật sự không biết em rốt cuộc suy nghĩ cái gì? Vì cái gì lại quý xuống trước mặt Lữ Giai Ny? Là nàng bắt em quý xuống hay chính em tự quý xuống?” Nhớ tới hình ảnh vừa rồi hấn lại tức giận, hoàn toàn không thể bình tĩnh.

“Thực xin lỗi. . .” Mặc kệ như thế nào điều duy nhất nàng nghĩ đến chính là giải thích.

“Bởi vì mẹ ta nói là công ty của chúng ta có khủng hoảng, yêu cầu sự giúp đỡ của cha Giai Ny em mới hướng nàng quý xuống có phải không?” Hấn đoán Lữ Giai Ny chính là tự mình nghĩ thân thiết đến công ty, mẹ trước từng yêu cầu hấn đi giải thích với nàng bị hấn cự tuyệt, không nghĩ tới mẹ lại trực tiếp đem người tới.

“Đình Nho, thực xin lỗi, em chỉ là muốn giúp anh.” Lí Tâm Di đối với chuyện mình vừa làm cũng không cảm thấy hối hận, vì hấn mặc kệ nàng phải làm cái gì thì nàng cũng nguyện ý.

“Quý xuống trước Lữ Giai Ny không phải là giúp anh mà làm cho anh mất mặt em biết không?” Kì Đình Nho con tức lớn như trước, vừa mới hấn là nên giáo huấn tốt Lữ Giai Ny một chút, không nên dễ dàng buông tha nàng như vậy.

“Đình Nho, thực xin lỗi, em chỉ là lo lắng cho công ty của bác. . .” “Kỳ thật nàng muốn nói chỉ cần có thể giúp đỡ giải trừ đi tình hình tài chính thì cho dù mất mặt cũng không quan trọng.

“Công ty ba anh xảy ra vấn đề thì một chút quan hệ cũng không liên quan tới em, được không?” Hấn gầm nhẹ. “Anh không phải đã nói em chỉ cần quan tâm tới vấn đề của em là đủ rồi, cái gì cũng đừng lo lắng, anh không phải từng nói như vậy à?”

“Có.” Lí Tâm Di nắm chặt bàn tay nhỏ bé lại.

“Vậy vì sao em không nghe lời?”

Nàng cúi đầu không nói gì.

“Nhìn xem bộ dạng hiện tại của mình như thế nào, vì cái gì làm cho cả anh và em đều mất mặt. . .” “Kì Đình Nho hít một hơi thật sâu, ý đồ muốn làm dịu con tức lại.

Lúc này vang lên tiếng đập cửa, Dương Sĩ Hiền không đợi bên trong trả lời liền mở cửa đi vào.

“Đình Nho đủ rồi, anh nghĩ Tâm Di cũng chỉ muốn giúp đỡ.” Hấn ra mặt khuyên bảo, kỳ thật hấn đã đứng bên ngoài một lúc lâu, hấn có thể lý giải vì sao Đình Nho tức giận như vậy, bởi vì hấn không thích cầu cạnh người khác nhưng lại thấy người mình thương yêu lại quý xuống trước mặt người đáng ghét, hấn không tức chết mới là lạ.

Nhưng mắng quá nhiều chỉ sợ làm cho tình cảm bị phai nhạt đi, Tâm Di cùng đi đều giống nhau vì lo lắng cho công ty mới bị Lữ Giai Ny đùa chơi, lòng dạ đàn bà thật đáng sợ, trách không được Đình Nho gọi nàng là xấu nữ, thật sự là gọi rất đúng bởi vì tâm địa của nàng rất xấu xí.

Lí Tâm Di nhìn anh họ Dương mỉm cười, đương nhiên người sai hôm nay là nàng bởi vậy nàng đối với sự tức giận trách mắng của Đình Nho hoàn toàn chấp nhận.

Kì Đình Nho nhìn nàng một cái lập tức quay đầu, thở ra. “Em về trước đi, chờ anh làm xong việc thì sẽ đến tìm em.”

“Được.” Ngay cả liếc cũng không liếc nàng một cái, Lí Tâm Di biết hần còn đang tức giận, hiện tại nàng cũng chỉ có thể chờ hần đến tìm nàng, dù sao sau đó sẽ giải thích với hần.

Nhưng Giai Ny vừa mới bỏ đi, cha nàng sẽ không cho vay tiền, vấn đề tài chính của công ty bác Kì giải quyết như thế nào? Nhớ tới bác gái nói tất cả đều là nàng làm hại, lòng nàng không khỏi xao động.

Dương Sĩ Hiền chú ý tới sắc mặt lo lắng của nàng, nói: “Em không cần lo lắng, tất cả vấn đề đã được giải quyết.”

Vấn đề đã được giải quyết? Thấy anh họ Dương trên mặt mỉm cười không giống như đang lừa nàng, nàng lúc này mới nhẹ nhàng thở ra, sau đó nghiêng nhìn Đình Nho một cái, lúc này mới đi ra khỏi văn phòng.

Nhìn thấy bóng dáng mập mạp của Lí Tâm Di rời đi, nói thực ra hần cũng đau lòng, nói trắng ra nàng quý trước Lữ Giai Ny đều vì em họ thân yêu, thật là một người khờ.

“Đình Nho, người sẽ không vì Tâm Di mà tức giận mà nàng chính là bị Lữ Giai Ny đùa giỡn.”

“Ta đương nhiên biết, chính vì nàng quá ngu ngốc mới có thể bị người khác khi dễ, đây không phải là lần đầu tiên nhưng ai biết lại không có lần tiếp theo, thật không hiểu trong óc nàng rốt cuộc có cái gì a!”

Nguyên lai em họ tức giận bởi vì bạn gái ngốc bị người khác khi dễ (bắt nạt), lo lắng có thể có lần tiếp theo mới có thể tức giận chửi mắng như vậy?

Thật là, hần yêu béo mập như thế thì làm sao có thể mắng nàng, thì ra lí do là như thế.

Hần cùng em họ tình cảm tốt lắm, có chuyện gì đều chia sẻ cho nhau bởi hần rất sớm nhận thức Lí Tâm Di. Còn nhớ rõ lần đầu tiên nhìn thấy nàng hần ngây người vài giây, không thể tin được em họ đẹp trai, tuấn tú cư nhiên có bạn gái mập mạp. Tuy rằng nàng có thể coi là đáng yêu, không đến mức như khủng long nhưng hình dáng thật sự làm cho người ta không dám khen tặng.

“Đình Nho, nói thật nhiều năm như vậy nhưng ta vẫn cảm thấy thực hoang mang, vì cái gì mà người thích Tâm Di? Nàng tuy rằng có thể coi là đáng yêu nhưng không đẹp hơn nữa đáng người không tỉnh táo, không lẽ người có điểm đặc biệt là thích người béo?” Hần vừa nói vừa trộm nghĩ trong lòng xem cân nặng của Lí Tâm Di là tám mươi hay là chín mươi kg?

Kì Đình Nho nhìn anh họ một cái. “Em không có gì ham mê đặc biệt này, chỉ là. . .”

“Chỉ là cái gì?”

“Em không có ham mê này, phải nói là khả năng đặc biệt đi!” Chuyện này hần chưa bao giờ cùng người khác nói qua, chính là cha mẹ hần.

“Khả năng đặc biệt?” Dương Sĩ Hiền càng hoang mang. “Có ý gì?”

“Em biết Tâm Di trong mắt mọi người là người béo nhưng ở trong mắt em thì em thấy nàng tuyệt đối không béo, đáng người được lắm, không chỉ như thế nàng tinh tế tỉ mỉ, mắt thật to, phi thường xinh đẹp, là người con gái đẹp nhất em từng gặp.”

Lí Tâm Di chờ thang máy mới phát hiện trên tay còn cầm canh gà, nàng nhìn canh gà trầm nghĩ có nên về hay không?

Nhưng Đình Nho đang giận nàng, hần sẽ uống sao? Chính là canh gà hầm, hần cho dù tức giận nhưng canh gà là vô tội, hơn nữa uống canh gà còn tốt cho sức khỏe, nghĩ vậy nàng liền trở lại văn phòng Đình Nho.

Nàng vừa đến cửa văn phòng, đang muốn gõ cửa lại vừa vặn nghe được tiếng nói của anh họ Dương, nàng ngây người —

“Nguyên nhân chính là em có khả năng đặc biệt cho nên trong mắt em Lí Tâm Di là con gái xinh đẹp nhất thế giới mà không phải là người mập mạp?”

Dương Sĩ Hiền đứng ở giữa phòng đối với khả năng đặc biệt của em họ này vừa thấy kinh ngạc vừa thấy sợ.

“Em nói như vậy thì người có tấm lòng tốt ở trong mắt em đều là mỹ nữ dễ nhìn còn người có lòng dạ xấu thì đều là xấu nữ, có phải không?”

“Đúng.”

“Khó trách em lại gọi Lữ Giai Ny là xấu nữ.” Hần vẫn không biết vì sao em họ luôn gọi Giai Ny là xấu nữ, dù sao nàng cũng là mỹ nhân xinh đẹp, hiện tại thì đã biết được nguyên nhân. “Đình Nho, em khi nào phát hiện mình có khả năng như vậy?”

“Trước đây em cảm thấy rất kì lạ vì sao em nói người xinh đẹp còn tất cả mọi người đều nói là xấu, đến khi học năm hai lớp chụp ảnh mới phát hiện trong mắt em tất cả mọi người đều khác, lúc đó em mới phát hiện mình có khả năng này.”

“Nói cách khác ở trong mắt em Tâm Di vĩnh viễn đều là mỹ nữ, em không nhìn hình dáng thật của nàng, trừ bỏ ảnh chụp?”

“Không phải, em nhìn nàng ở cuộc sống thật.” Đây cũng là phát hiện sau này của hắn. “Mỗi khi em tức giận thì nhìn thấy hình dáng thật của Tâm Di, giống như mọi người.”

“Vậy khi em tức giận thì thấy Tâm Di là béo muội chứ không phải là mỹ nữ?”

“Đúng.” Kì Đình Nho gật đầu, bắt đầu từ lúc hắn ở cửa công ty rộng giận đã thấy hình dáng mập mạp vốn có của Tâm Di, tiếp theo hắn phát hiện về mặt hoang mang của anh họ. “Như thế nào, anh không tin lời em nói?”

“Không, anh tin em, bằng không một đại soái ca siêu cấp như thế nào lại thích một người mập mạp như vậy, anh chỉ là nghĩ em thật sự thích nàng sao?” Chứng kiến cùng chứng thật là khác nhau, thật đúng là làm cho người ta cảm thấy choáng váng.

“Không quan trọng, dù sao chúng em đã cùng một chỗ hơn mười năm.”

“Chính là em có nghĩ tới hay không nếu có một ngày khả năng đặc biệt của em mất đi thì em có thể hay không tiếp tục cùng nàng ở chung? Bởi vì mỗi ngày nhìn thấy người mập mạp không phải mỹ nữ thì có thể nhìn nổi sao?”

Kì Đình Nho suy tư một lúc. “Nói thật thì em không nghĩ tới vấn đề này, cho tới bây giờ vẫn không nghĩ tới chia tay với Tâm Di, chúng em ở chung lâu như vậy nếu chia tay với nàng thì nàng sẽ nghĩ sao?”

“Nhìn nàng vì em có thể quỳ trước Lữ Giai Ny, chỉ biết nàng đối với em một lòng như thế nào, nếu em cùng nàng chia tay thì khẳng định nàng không sống nổi.”

“Chính là như vậy.” Hắn cũng nghĩ như vậy bởi vì hắn biết Tâm Di yêu hắn bao nhiêu. “Hơn nữa mẹ nàng còn đang ở Mĩ, em đã nhận lời sẽ chăm sóc nàng cho nên em không thể chia tay với nàng.”

“Chính là trong chốc lát em không nghĩ như vậy, nhìn đến thì sẽ không đau đầu, sẽ không cảm thấy mâu thuẫn sao? còn có em không nghĩ tới chia tay với nàng thì em sẽ kết hôn với nàng sao?”

“Không biết, em chưa từng nghĩ tới chuyện này.” Dù sao bọn họ vẫn còn là học sinh, bàn tới việc kết hôn là quá sớm.

Lúc sau điện thoại văn phòng Kì Đình Nho vang lên, lúc này mới làm gián đoạn cuộc nói chuyện của hai người nhưng hai người họ vẫn chưa phát hiện ra Lí Tâm Di ở ngoài cửa đã nghe thấy tất cả.

Lí Tâm Di căn bản không biết chính mình làm thế nào trở về nhà, sau khi đi vào đàn độn đem canh gà đặt lên bàn, thân thể ngã xuống ghế sofa, theo bản năng nhớ lại đoạn đối thoại của Đình Nho cùng anh họ hắn.

Đột nhiên điện thoại bàn vang lên, nàng giật mình sững sờ vài giây mới đứng dậy nghe điện thoại, là mẹ từ Mĩ gọi tới.

“Xem ra mẹ gọi đúng lúc, con gái bảo bối vừa lúc ở nhà, con đang đọc sách có phải không?” Điện thoại vang lên tiếng nói phấn khích.

“... Vâng.”

“Giọng sao lại như vậy, xảy ra chuyện gì sao?” Dù ở xa tận nước Mĩ nhưng Lê Nhân Phương vẫn cảm giác được con gái đang không vui.

“Mẹ, mẹ không cần lo lắng, con chỉ là đang học nên mệt, không xảy ra chuyện gì cả.”

“Thật vậy chăng?”

“Thật sự.” Không muốn làm cho mẹ, Lí Tâm Di cố gắng lớn tiếng trả lời.

“Không có việc gì là tốt rồi, mẹ chỉ có con là bảo bối duy nhất, con phải tự chăm sóc mình.”

“Mẹ, việc kia...”

“Con muốn nói cái gì?”

“Mẹ, con hỏi mẹ nếu mẹ thật sự thích người kia cũng phải là người kia thật sự mà là một người khác thì mẹ có thật sự thích người kia không?”

“Tâm Di, con rốt cuộc đang nói cái gì? Mẹ như thế nào nghe đều không hiểu, cái gì thích người rồi lại không phải thật sự thích, đây là cái gì? Là tình tiết phim phải không?”

Biết mẹ không hiểu ý của nàng, trên thực tế nàng cũng không biết nên nói như thế nào cho rõ ràng, nàng hiện tại rất phiền não.

“Tâm Di, tuy rằng mẹ không biết con đang nói cái gì nhưng nhắc tới chuyện thích người khác thì mẹ có chuyện muốn nói cho con biết.”

“Vâng, mẹ nói đi.”

“Mẹ gần đây quen một người đàn ông, cùng đối phương đi ra ngoài ăn cơm vài lần.”

“Mẹ, ý của mẹ là mẹ có bạn trai?” Lí Tâm Di thật kinh ngạc.

“Cũng không hẳn là bạn trai nhưng người đó nói thật sự thích mẹ, muốn tiếp tục phát triển nhưng mẹ còn lo lắng không biết nên đồng ý hay không?”

“Mẹ, đối phương làm gì? Là người Mỹ sao?”

“Không phải, người đó là Hoa Kiều, chính mình mở công ty, so với mẹ lớn hơn mười tuổi, vợ mười năm trước qua đời còn có đứa con năm nay hai mươi lăm tuổi.” Lê Nhân Phương không chút giấu diếm kể hết cho con gái, dù sao trên thế giới đó là người nàng yêu thương nhất, quan hệ với ai, có chuyện gì đầu tiên nghĩ cũng là chia sẻ với con gái.

“Nghe điều kiện không tệ lắm, mẹ còn do dự gì nữa? Lập tức gật đầu đồng ý a, nói thật thì mẹ sớm nên có bạn trai.” Hơn mười năm trước cha cũng đã tái hôn, mẹ chờ đã đủ lâu rồi.

“Con không phản đối sao?”

“Đương nhiên là không, con ủng hộ cả hai tay.” Nếu là trước đây nàng sẽ nghĩ mẹ bị người khác cướp đi nhưng hiện tại mẹ vì nàng mà mất đi hơn mười năm tuổi thanh xuân, mẹ nên có người yêu thương.

“Con gái của mẹ đã trưởng thành rồi.” Lê Nhân Phương vui mừng nói. “Mẹ đã biết, mẹ sẽ thật sự cùng đối phương kết giao.”

Lí Tâm Di sau khi cùng mẹ nói chuyện mới luyến tiếc cúp điện thoại.

Nghe được mẹ quen bạn trai nàng thật sự vì mẹ mà vui mừng, nếu mà có người có thể thay nàng đổi tốt, bảo vệ, quan tâm tới mẹ thì nàng đương nhiên thật yên tâm nhưng nghĩ tới chuyện của mình nàng không khỏi thờ dãi.

Nhiều năm qua nàng vẫn rất muốn biết Đinh Nho vì sao nói nàng rất gầy, rất đẹp, hiện tại đã biết nhưng nàng lại không một chút vui vẻ thậm chí còn cảm thấy khổ sở.

Nàng không biết chính mình khổ sở vì cái gì, là bởi vì biết người Đinh Nho thật sự thích không phải là nàng sao?

Ở trong mắt hân nàng xinh đẹp nhưng hân cả đời sẽ nhìn thấy hình dáng của nàng, nhớ tới mỗi khi tức giận hân đều lộ ra nét mặt quái dị sau đó quay đầu không nhìn nàng, bây giờ nàng rốt cục hiểu được là vì sao. . .

Bởi vì hân không muốn thấy nàng thật sự.

Nếu giống như lời nói của anh họ Dương, vạn nhất có khả năng đặc biệt của hân mất đi thì hân còn có thể cùng với nàng một chỗ sao? Hân có biện pháp cùng người mập mập ở chung một chỗ sao?

Nhớ tới mỗi lần tức giận hân đều quay đầu, đáp án thật ra đã rất rõ ràng.

Khi Kì Đinh Nho đến tìm Lí Tâm Di đã là chuyện của ba ngày sau.

Hai người cùng nhau ăn xong bữa tối, Lí Tâm Di phát hiện hân không có đi, nhin không được hỏi: “đã khuya, anh không về sao?”

“Không, đêm nay anh sẽ ở lại.”

“Phải không?”

“Làm sao vậy, có vấn đề gì sao?”

“Không có.”

Trước kia hân thường ở lại qua đêm nên nhà nàng mới có rất nhiều quần áo cùng đồ dùng của hân nhưng không biết sao hôm nay nghe hân nói vậy nàng cảm thấy có chút nghiêm trọng.

Khi hai người nằm trên giường, Kì Đinh Nho đột nhiên xoay người, đem Lí Tâm Di đặt dưới người.

“Cả buổi tối anh đều cảm thấy em rất kì lạ, nói cũng rất ít, có phải bởi vì mấy hôm trước anh mắng em phải không?” Mỗi lần hân đến tìm nàng thì bọn họ thật vui vẻ nhưng đêm nay nàng chẳng những ít nói mà về mặt có chút xa lạ, chẳng lẽ hôm đó hân mắng nặng dọa nàng sợ?

Ngày đó hân đương nhiên tức giận, nếu không mắng nàng một lần thì lần sau nàng gặp lại Lữ Giai Ny hay những người khác cũng bị khi dễ thôi.

Hắn thật sự không thích nàng bị người ta khi dễ, không cho phép.

Nhưng hiện tại ngẫm lại khi đó hắn thật sự rất ác. . .

“Tâm Di, thật có lỗi, hôm đó vì anh quá tức giận nhưng anh cam đoan với em, về sau sẽ không thế nữa.” Kì Đình Nho không quen nàng im lặng như vậy.

Lí Tâm Di nhìn thấy hắn, nghĩ giờ phút này hắn thấy nàng hắn là mỹ nữ không tồn tại kia mà không phải là bản thân nàng cho nên hắn mới có vẻ mặt ôn hoà như vậy đối với nàng, nói chuyện nhẹ nhàng thậm chí còn lộ ra vẻ tươi cười.

Chính là mỹ nữ kia không phải là nàng, không phải là Lí Tâm Di nàng.

“Làm sao vậy, làm gì nhìn anh như vậy?”

“Anh thích em sao?” Nàng hỏi.

“Chẳng lẽ hôm đó anh thật sự dọa em sợ?” Kì Đình Nho đối với vấn đề đó cảm thấy không sao, tươi cười. “Đưa ngọc, nếu không thích em thì làm sao anh cùng một chỗ với em, hiện tại vì sao anh ở đây? Anh đương nhiên thích em, tiểu mỹ nữ của anh.”

Kì Đình Nho không phát hiện ra vẻ mặt đau thương của Lí Tâm Di, hắn cúi xuống hôn cổ trắng ngần của nàng, cõi áo ngủ của nàng.

Lí Tâm Di không cự tuyệt hắn bởi vì trước mặt hắn nàng chưa bao giờ nói “không”, luôn luôn ngoan ngoãn nghe lời như bây giờ.

Đêm khuya Lí Tâm Di ngồi trên giường nhìn Kì Đình Nho đang ngủ say bên cạnh.

Cho dù là đang ngủ nhưng khuôn mặt hắn vẫn anh tuấn đến mê người, nàng nhớ tới lần đầu tiên nhìn thấy hắn đã bị hắn mê hoặc, lúc đó nàng mới bốn tuổi.

Bốn tuổi liền đối với hắn nhất kiến chung tình, nghĩ đến nàng đã yêu Đình Nho đã gần hai mươi năm, chưa từng nghĩ tới một ngày rời xa hắn, cũng nghĩ đến chính mình sẽ cả đời ở chung với hắn sau đó kết hôn.

Chính là người hắn yêu không phải là nàng, có hay không một ngày nào đó hắn tỉnh dậy thì khả năng đặc biệt mất đi, hắn sẽ lựa chọn rời xa nàng?

Nhìn thân hình cường tráng của hắn lộ ra, cân xứng mà đẹp, trái lại nàng cúi đầu nhìn thân hình của chính mình, một vòng lại một vòng thịt béo cộng thêm khuôn mặt bình thường, nàng như vậy làm sao xứng đối với hắn.

Nàng sớm nên ở lúc hắn nói nàng rất đẹp, là người đẹp nhất lớp nên tỉnh ngộ bởi vì như thế nào hắn lại nói nàng, hình dáng thật sự của nàng, giống như mặt của mọi người vừa béo lại xấu, hắn như thế nào có thể yêu nàng?

Nghĩ đến người hắn yêu không phải là nàng, nước mắt chảy xuống, Lí Tâm Di lập tức lấy tay lau đi.

Sự việc thật sự tàn khốc, trong lòng vì vậy mà rối rắm.

Về sau nàng nên làm gì bây giờ?

Buổi sáng sau khi hết tiết Lí Tâm Di cùng La Tinh đến nhà ăn ăn cơm trưa.

Nàng ngồi ở trên thờ dài thật mạnh, đang muốn ăn cái gì gương mặt nhìn La Tinh ngồi đối diện mở mắt thật to nhìn nàng làm cho nàng sùng sột.

“La Tinh, người như thế nào không ăn cái kia?”

“Tâm Di, người biết không? Người vừa mới ngăn người. . .” Nàng đặt tay xuống. “Người từ lúc ngồi xuống đã ngăn người mười lăm giây.”

Lí Tâm Di không nhịn được cười ra tiếng, không nghĩ tới bạn tốt nhàm chán tới mức tính thời gian ngăn người của nàng.

“Còn có, buổi sáng lúc cô Hồng vào lớp người đã ngăn người, lúc đó rất lâu khoảng nửa tiếng.” La Tinh hoang mang nhìn bạn tốt. “Tâm Di, không phải người xảy ra chuyện gì?”

Tâm Di luôn luôn là học sinh ngoan, chưa từng ở trên lớp ngăn người như hôm nay bởi vậy nàng phi thường khẳng định bạn tốt không phải xảy ra chuyện gì thì chính là có chuyện phiền não.

Nhìn bạn tốt lo lắng vì nàng như thế Lí Tâm Di nước mắt không khống chế được rơi xuống.

“Nay, người tại sao đột nhiên khóc?” Thấy nàng đột nhiên khóc La Tinh thật khẩn trương. Khẳng định là có việc lớn bằng không Tâm Di lại khóc như vậy, muốn hỏi nhưng phát hiện nhà ăn có rất nhiều người nhìn các nàng. “Tâm Di, chúng ta đi ra ngoài.”

Hai người cơm trưa căn bản là chưa ăn liền rời đi, tiếp theo các nàng tìm một nơi gần đó, La Tinh nóng vội hỏi xảy ra chuyện gì. Nghe xong Lí Tâm Di nói nàng không nhịn được mở to hai mắt.

“Bởi vì Kì Đình Nho có khả năng đặc biệt cho nên hẳn nhìn người lại thấy người là một đại mỹ nữ?” La Tinh quả thật không thể tin, việc này thật đúng là kì lạ, làm sao có thể! “Tâm Di, đúng vậy sao?”

“Ừ, Đình Nho nói vậy với anh họ.” Nàng cùng La Tinh tình cảm như chị em ruột cho nên không giấu diếm gì nàng, đem chuyện kể với nàng, cũng muốn biết ý của bạn tốt. “La Tinh, người tin việc này sao?”

“Nói thật ta cảm thấy có điểm lạ, cảm giác như nghe được người ngoài trái đất xâm chiếm địa cầu, làm ta rất khó có thể tin tưởng.” Bởi vì nàng luôn không tin chuyện ma quỷ.

“Đúng vậy, thật là làm cho người ta không thể tin, ta nghe được cũng thật kinh ngạc.” Nàng cho tới bây giờ không biết Kì Đình Nho có khả năng này, còn tưởng rằng hẳn thật sự thích nàng, yêu nàng. “Như lời anh họ của hẳn nếu không phải hẳn có khả năng này, nhìn xấu nữ thành mỹ nữ thì một đại soái ca như thế làm sao có thể hẹn họ với một người mập mạp!”

“Tâm Di, người làm sao lại tự hạ thấp mình xuống, ai nói người như vậy? Người không nghĩ lại xem ở trong lớp có bao người dựa vào bài của người mới không bị điểm kém, còn có người giúp bao nhiêu chó mèo đi lạc, thậm chí thu dọn đồ dùng giúp bao nhiêu người, theo ta thì người quả thực là bỏ tát sống.”

Lí Tâm Di nhìn bạn tốt, nghĩ đến “Ai cũng có một tri kỉ” Những lời này nàng thật sự cảm động. “La Tinh, cảm ơn người đã an ủi.”

“Ta không phải là đang an ủi người mà ta nói thật, người so với những người khác đều vĩ đại, từ sau khi ta chơi với người thì ta cảm thấy ta tốt lên nhiều lắm, bắt đầu giúp đỡ người khác cho nên Kì Đình Nho có bạn gái đáng yêu lương thiện là phúc của hẳn.”

Lí Tâm Di vừa khóc vừa cười, thật vui vẻ vì quen biết La Tinh hơn nữa cùng nàng trở thành bạn tốt.

“Được rồi, đừng khóc.” La Tinh lấy khăn tay lau mặt cho bạn tốt.

“cảm ơn người.”

“Trở lại vấn đề chính, người nói Kì Đình Nho thích người khác không phải là người như vậy người tính làm sao bây giờ? Tiếp tục cùng hẳn hẹn hò sao?” Vấn đề nghe thật sự là rất mâu thuẫn.

“Ta cũng không biết, ta nghĩ còn muốn ở bên cạnh hẳn, chính là mỗi khi hẳn gọi là tiểu mỹ nữ thì lòng ta đau quá, bởi vì ta biết được người hẳn thật sự yêu không phải là ta.”

Lúc này điện thoại của Lí Tâm Di vang lên, nàng liếc nhìn người gọi, rất nhanh lau mũi nghe —

“Bác gái? Bác có chuyện gì cần nói với cháu sao, vâng, cháu đã biết, cháu tới ngay.”

Bạn đang đọc truyện *Chỉ Có Anh Hiểu Được Vẻ Đẹp Của Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 4

Lí Tâm Di sau khi cúp điện thoại lập tức cùng La Tinh chia tay, đi vào Kì gia.

“Ngồi.” Trầm Tú Cầm bảo người hầu đưa một ly nước trái cây cho nàng. “Hôm nay ta tìm người vì mong muốn người có thể cùng Đình Nho chia tay.”

Nàng cầm nước trái cây run rẩy.

“Xin người tha thứ cho tâm tư của người mẹ, các người cũng sắp tốt nghiệp đại học, tương lai Đình Nho phải tiếp quản công ty của cha, thân là một phụ nhân chủ tịch phải cùng chồng đi dự tiệc xã giao, nếu Đình Nho mang người đi cùng thì người khác sẽ nói hẳn như thế nào? Khẳng định sẽ cười sau lưng hẳn.”

Trầm Tú Cầm thật ra cũng không muốn làm người chia rẽ như trong các bộ phim, lén bức Lí Tâm Di cùng đứa con chia tay nhưng nàng vì tương lai đứa con mà suy nghĩ. Nàng ngồi thể mặc kệ, nàng không thể để cho người khác giằng cợt đứa con nàng.

Vốn nghĩ hôm đó đứa con sẽ tức giận, hai người rất có thể cãi nhau một trận rồi chia tay nhưng nàng biết đứa con vẫn cùng béo muối qua lại, điều này làm cho nàng không thể không ra mặt.

“Người biết không? Lúc trước hẳn đem người đến tiệc sinh nhật của cha hẳn thì bị không ít khách khứa giằng cợt, ta không biết vì cái gì mà Đình Nho

thích người nhưng ta thật sự cảm thấy các người không hợp.”

Lí Tâm Di cúi đầu không nói gì.

Đình Nho thường mang nàng đi ra ngoài, vốn tưởng bởi vì hắn yêu nàng, không thèm để ý ánh mắt của người khác nhưng hiện tại nghĩ lại không phải hắn không thèm để ý mà ở trong mắt nàng là người xinh đẹp.

“bé muội, ta nói với người không phải là người không tốt mà là. . không đủ hoàn mỹ, người hiểu không?” Trừ bỏ bề ngoài thì gia thế cũng quan trọng.

Lí Tâm Di không biết nên nói cái gì. Nếu là vì tiền thì nàng nhất định sẽ bảo vệ tình yêu của bọn họ, cầu xin bác gái chấp nhận nhưng bởi vì nàng thật sự yêu Đình Nho, hiện tại nàng còn có tư cách sao?

Trầm Tú Cầm nhìn nàng không nói gì. “bé muội, ta thành thật với người, kỳ thật cho tới nay bạn của ta đều muốn đem thiên kim tiểu thư của họ giới thiệu cho Đình Nho, tương lai Đình Nho lại là chủ tịch, vợ của nó phải đem lại thể diện cho nó.”

Nàng nắm thật chặt ly trong tay, nghĩ lời nói của bác gái thì có lẽ nàng nên rời xa Đình Nho, làm như thế hắn mới có thể tìm được người xứng đôi, một người con gái xinh đẹp lại dịu dàng làm vợ.

Chính là tưởng tượng đến cùng hắn chia tay thì lòng của nàng lại đau.

Gần đây tần suất đau lòng của nàng hơi cao, cơ hồ là mỗi lần một giây.

“Này bé muội, người không cần nói, nếu đồng ý chia tay thì chỉ cần gạt đầu.”

“Ai muốn cùng ai chia tay?”

Giọng nói của Kỉ Đình Nho truyền tới làm cho hai người ngồi phòng khách giật mình đặc biệt là Trầm Tú Cầm, nàng hoàn toàn không đoán được đứa con sẽ trở về vào lúc này.

“Đình Nho, con là đang giám sát mẹ sao? Như thế nào mỗi lần ta cùng bé muội nói chuyện thì con đều xuất hiện?” Nàng không hồn giận nhìn về phía Tâm Di. “Là người gọi điện cho nó?”

“Không ai gọi điện cho con, con chỉ là về lấy đồ vật.” mặt Kỉ Đình Nho bình tĩnh, không hồn giận bước về phía phòng khách. “Mẹ, con đã nói là đừng động vào chuyện con qua lại với ai sao?”

“mẹ, mẹ. . . Mẹ cũng chỉ có ý tốt, nếu tương lai con kết hôn cùng bé muội thì nhất định sẽ bị giết chết.” Nói thật ra thì đứa con vĩ đại mạnh mẽ thế cũng không hoàn toàn là chuyện tốt, nàng tuy là mẹ nhưng không thể quản.

“Con có nói cùng nàng kết hôn sao?” chuyện kết hôn còn quá sớm, ba mươi tuổi mới cần lo lắng.

“Như thế nào, con không cùng bé muội kết hôn sao?” Trầm Tú Cầm kinh ngạc hỏi.

“mặc kệ cùng ai qua lại hoặc là kết hôn thì con chính mình tự quyết định, về sau hi vọng mẹ không cần nhúng tay.” Kỉ Đình Nho nhìn về phía Lí Tâm Di. “Còn em rút cuộc vì sao lại ở đây?”

“Bởi vì bác gái gọi điện thoại cho em. . .” nàng đặt ly nước trái cây lên bàn.

“Mẹ anh gọi em đến thì đến sao? Có cần phải nghe lời như vậy không? Anh không phải đã nói em chỉ cần nghe lời anh là đủ, lời người khác nói em không cần phải ngoan ngoãn nghe theo, em nghe hiểu không?” Hắn thật sự tức giận, nàng rút cuộc bị khi dễ đến mức nào mới?

“Rất xin lỗi. . .” Nàng biết chính mình lại làm hắn tức giận.

“Em ra bên ngoài chờ, anh lấy đồ rồi sẽ lái xe đưa em trở về.”

Lí Tâm Di đứng dậy, cúi đầu trước bác gái rồi hướng cửa đi đến, nàng đứng ở cửa thờ dài, chỉ chốc lát sau nàng nghe được đoạn đối thoại của Kỉ Đình Nho cùng bác gái —

“Đình Nho, con thật sự không cùng bé muội kết hôn sao?”

“Mẹ, đây là quyền cá nhân của con, mẹ không cần lo.”

“Nói không phải như vậy, nếu con không tính cùng bé muội kết hôn thì nhanh chóng chia tay, mẹ có rất nhiều bạn muốn giới thiệu bạn gái cho con.”

“Không cần như vậy!” Kỉ Đình Nho hét lớn một tiếng, không lâu sau liền xuất hiện ở cửa, hắn lạnh lùng liếc Lí Tâm Di. “Lên xe.”

“Lí Tâm Di, em rút cuộc vẫn là ngu ngốc? vì sao người ta gọi cái gì em làm cái gì thì em đều làm cái đó, ai gọi cũng đến, anh thật không biết trong đầu em suy nghĩ cái gì?” Ngồi ở trong xe Kỉ Đình Nho tức giận gào thét.

Lần trước cũng như thế, người ta bảo nàng quý thì nàng liền quý, hiện tại nghĩ lại vẫn còn tức giận, vì sao phải ngoan ngoãn để người ta khi dễ như vậy? Ít nhất nàng có thể gọi điện thoại cho hắn a.

“Rất xin lỗi . . .”

“Anh là vì muốn nghe lời xin lỗi mới mắng sao?” Tuy rằng hắn đồng ý không cãi nhưng chính là nghe được mẹ buộc nàng chia tay với hắn, nàng lại không phản bác lại thì lửa giận trong lòng hắn lại bùng phát.

Như thế nào, chẳng lẽ nàng ngoan ngoãn nghe lời đồng ý chia tay với hắn?

Lúc này công ty gọi điện thoại khẩn cấp cho Ki Đình Nho, hắn dùng tai nghe điện thoại nói chuyện, hình như là xảy ra vấn đề gì đó, Lí Tâm Di lẳng lặng ngồi một bên không dám quấy rầy hắn bởi vì nghe giọng điệu thật không tốt.

Chờ xe đi tới nhà nàng thì hắn vừa vặn chấm dứt cuộc điện thoại.

“thật là, một chuyện nhỏ cũng làm không tốt.” Ki Đình Nho tức giận gắt tai nghe. Như thế nào mà hôm nay cả ngày hắn đều tức giận. “Được rồi, em nhanh xuống xe, anh trở về công ty.”

Lí Tâm Di nhìn thấy khuôn mặt khản trương của hắn, biểu tình cứng nhắc, biết hắn còn đang tức giận. .hắn tức giận? Như vậy hiện tại hắn thấy hình dáng mập mạp của nàng?

Nàng nắm chặt bàn tay bé nhỏ, khẽ run nói. “Đình Nho, anh có thể hôn em một cái không?”

“Cái gì?” Ki Đình Nho cảm thấy quái lạ.

“Không muốn không sao? Ôm em một cái cũng được.” Lí Tâm Di dùng giọng điệu như cầu xin, bởi vì khản cầu mà trong lòng khản trương.

“Không biết em suy nghĩ cái gì, nhanh lên xuống xe, anh phải trở về công ty.” Hắn không rõ vì sao nàng lại đột nhiên yêu cầu hôn rồi ôm, sự việc này buổi tối hãy nói, hơn nữa hắn bây giờ còn đang tức giận làm gì có loại hứng thú này.

Thấy hắn tức giận cực tuyệt, lần thứ hai quay mặt đi Lí Tâm Di cúi đầu, giấu ánh mắt khổ sở, mở cửa xe, xuống xe.

Ki Đình Nho quay trở về công ty, bởi vì lúc nàng xuống xe hắn lập tức tăng ga phóng đi cho nên cũng không phát hiện nàng quay lưng về phía đường cái, đương nhiên cũng không thấy nước mắt nàng không ngừng rơi.

Ngày lại qua ngày, rốt cục bọn họ cũng tốt nghiệp.

Ngày cuối cùng của kì thi kết thúc, La Tinh vung hai tay lên. “Thật tốt quá, cuối cùng cũng xong, tiếp theo chỉ chờ lấy bằng tốt nghiệp, ta nghĩ hắn là thuận lợi mới đúng.

“Đúng vậy, rốt cục thi xong rồi.” Lí Tâm Di mỉm cười.

“Khi đang đọc sách đã nghĩ muốn tốt nghiệp nhưng thật sự phải tốt nghiệp lại có điểm luyến tiếc, ai, thật đúng là mâu thuẫn.” La Tinh nói thảm. “Quên đi, nghĩ nhiều lắm rồi, Tâm Di buổi tối muốn đi đâu chúc mừng không?”

Lí Tâm Di mặt trùng xuống. “Hôm khác được không, tối nay không được.”

“Vì sao? A!! muốn đi hẹn hò!”

“Bởi vì Đình Nho nói hôm nay sau khi xong thì buổi tối chúng ta đi ăn cơm.”

“Ta thấy tình cảm gần đây của các người rất tốt, đừng nghĩ nhiều nữa.” Phía trước còn rất lo lắng cho Tâm Di, nhưng lần này nàng suy nghĩ không hề như mất hồn mất vía, nàng cũng yên tâm hơn.

Lí Tâm Di cười, không muốn cho bạn tốt thấy sự khổ tâm.

“Được rồi, không quấy rầy các người hẹn hò, chúng ta hôm khác chúc mừng.”

“Ừ, hôm nào ta mời người ăn cơm, cảm ơn những năm gần đây người đã chăm sóc cho ta, còn làm bạn tốt của ta, ta sẽ nhớ rõ những ngày tháng tươi đẹp của chúng ta.” Lí Tâm Di nói.

“người đừng nói như vậy, chúng ta chỉ tốt nghiệp đại học thôi cũng không phải là không gặp mặt, người nói như kiểu như người phải đi ý.”

“La Tinh, người là bạn tốt cả đời này của ta, ta vĩnh viễn không quên người.” Nàng gắt gao ôm bạn tốt một chút, thật vui mừng vì có bạn tốt này.

“Người cũng là bạn tốt nhất của ta.” Nàng cũng thật hạnh phúc vì có thể cùng Tâm Di trở thành bạn tốt. “Nhưng chưa tốt nghiệp nhưng ta cảm thấy người có sâu nào! Tâm Di, đều tại người đem không khí của chúng ta thành như thế này.”

“La Tinh, ta thích ngươi.”

Đối với thông báo của bạn tốt, La Tinh vẻ mặt ngạc nhiên. “Tâm Di, không thể nào? Ngươi cùng bạn trai qua lại hơn hai mươi năm, hiện tại mới quyết định đổi giới tính? Ta xin nói trước tuy rằng ta hơi nam tính nhưng ta thích đàn ông a!”

“ha ha ha.” Lí Tâm Di vui vẻ cười.

La tinh cũng cười. “Chúng ta là bạn tốt cả đời này.”

“Ừ, bạn tốt cả đời.”

Lí Tâm Di dọn dẹp lại nhà trọ, chuẩn bị bữa tối. Trên bàn ăn có bánh ngọt còn có hoa hồng Đình Nho tặng, thật ấm áp.

Đối với nàng mà nói, đây không chỉ là chúc mừng bạn họ tốt nghiệp mà tất cả mọi việc đều chấm dứt ở đêm nay.

Giờ phút này đối với nàng trong lòng sầu não không thôi, bởi vì ngày mai tỉnh lại thì sẽ nhớ lại tất cả.

Hai người uống xong rượu vang đỏ, ôm nhau khiêu vũ.

Lí Tâm Di đem mặt áp vào ngực của hắn, nghĩ có thể đây là lần cuối cùng có thể ôm hắn, nàng vẫn không nhận được mắt đỏ hết lên.

“Tâm Di, em làm sao vậy?” Kì Đình Nho ôn nhu hỏi.

“Không có gì, chính là nghĩ đến lúc tốt nghiệp có điểm không vui.” Nàng ngẩng đầu, mắt không chuyển nhìn người con trai anh tuấn trước mắt giống như muốn khắc sâu hình dáng của hắn trong đầu. “Hôn em được không?”

Đêm nay không khí ấm áp, hơn nữa với rượu ngon làm hai người đều có men say, một đường tiến vào phòng, ngay cả cởi quần áo cũng luyến tiếc tách ra, hôn nồng nhiệt như trước.

“Tiểu mỹ nữ của ta thật nhiệt tình.”

Lí Tâm Di vừa nghe thấy thì không nhận được ôm hắn. “Không cần nói như vậy, chỉ cần yêu em là đủ rồi.”

Kì Đình Nho không nhắc lại cũng không có thời gian nói nhiều bởi vì người dưới thân đang chủ động làm cho dục vọng của hắn bộc phát, đặc biệt còn bày ra tư thế trước đây luôn thẹn thùng hoan nghênh hắn.

Lửa nóng cứng rắn dâng trào tiến vào bên trong nàng, giọng nói nhẹ nhàng làm cho dục vọng càng cháy mạnh hơn. Kì Đình Nho động thân hình, phong toả nàng, thân hình nàng mềm mại làm cho hắn mê đắm không thôi.

Nhận thấy người dưới thân chuyển động làm cho hai người dính chặt hơn, hắn nhìn nàng. “Em chơi với lửa sao?”

“Em yêu anh.” Câu nói hai nghĩa.

“Như em yêu cầu.”

Kì Đình Nho bắt đầu chuyển động bên trong của nàng, cuồng dã lại kịch liệt theo đuổi sự khoái cảm, giống như không có điểm dừng, một lần nữa lại một lần nữa van chạm, tiến vào.

“A a.....A.....” Khoái cảm quá mức mãnh liệt, Lí Tâm Di không nhận được kêu lên.

Một trận công kích rất nhanh, dục vọng cao trào mãi, Kì Đình Nho vẫn chưa thả chậm tốc độ mà ngược lại còn nhanh hơn, nháy mắt đem sự kích thích lên đỉnh điểm, khoái cảm xuyên thấu toàn thân làm cho hai người không khỏi rên rỉ.

Quá tuyệt vời!

Lần hoan ái này so với những lần trước đây cảm xúc mãnh liệt hơn, Kì Đình Nho luyến tiếc rời khỏi, muốn đắm chìm mãi trong cơ thể của nàng, hương thụ dư vị còn sót lại đến thoả mãn.

Nhìn thấy khuôn mặt người bên dưới đỏ bừng, đôi môi đỏ mọng khẽ thở phì phò, ánh mắt mê đắm càng gọi cảm hơn, dục vọng của hắn một lần nữa đứng lên.

Lại một lần nữa dục vọng tràn ngập trong phòng. . . .

Hôm sau Kì Đình Nho ngủ đến tận trưa mới tỉnh dậy, may mắn hôm nay là ngày nghỉ, hắn không cần đi làm.

Nhưng khi tỉnh lại hắn lại không thấy Lí Tâm Di nằm ở bên cạnh. Tối hôm qua hắn đòi hỏi nàng quá nhiều nhưng nàng lại dậy sớm hơn hắn?

Rời giường rửa mặt chải đầu, Kì Đình Nho ra khỏi phòng cũng không thấy hình bóng của Lí Tâm Di đâu. Nàng rút cuộc chạy đi đâu? Đi mua đồ sao?

hắn cầm đi động gọi tìm người.

“Đình Nho, anh rời giường rồi sao?”

“Đúng, em ở đâu?”

“Em ở công viên nhỏ dưới tầng, anh có thể đi xuống dưới được không? Em có lời muốn nói với anh.”

“Trở về nói cũng được.”

“Em ở công viên chờ anh.” Lí Tâm Di không để cho hắn từ chối, nói xong cúp điện thoại.

Kì Đình Nho lộ ra vẻ mặt khó hiểu, hắn đi tới công viên, bởi vì đang giữa trưa nên công viên cũng không có người khác chỉ có Lí Tâm Di ngồi trên ghế đá, vì thế hắn bước nhanh về phía nàng.

“Lí Tâm Di, em làm cái quỷ gì, rốt cuộc muốn nói gì với anh?”

Nàng đứng dậy như là muốn nói điều gì quan trọng lắm, hít sâu một hơi mới bình tĩnh nói: “Đình Nho, chúng ta chia tay đi.”

“cái gì? Chia tay?” Kì Đình Nho vẻ mặt kinh ngạc. “Là em chưa tỉnh ngủ sao, chắc là anh nghe nhầm?”

“Em nói chúng ta chia tay đi.” Lí Tâm Di nói lại một lần nữa.

Lần này hắn nghe rõ, nhìn về mặt kiên định của nàng. “Lí Tâm Di, em có biết mình đang nói cái gì sao? Vì sao đột nhiên muốn chia tay?”

“Mẹ em tái hôn, đối phương có rất nhiều tiền, mẹ em hi vọng em có thể đến nước Mỹ cùng nàng bắt đầu cuộc sống mới, có thể sống cuộc sống của đại tiểu thư, cũng có thể học lên, tóm lại tương lai em không cần anh chăm sóc.” Lí Tâm Di mỉm cười che giấu nội tâm đau khổ, bởi vì nàng hi vọng bọn họ có thể chấm dứt tốt đẹp.

Nhưng vì sao nhất định phải nói ở bên ngoài? Bởi vì trong phòng nơi nơi đều là hình ảnh thân mật của bọn họ, nàng sợ chính mình không có biện pháp kiên trì.

“Không cần anh chăm sóc?” Kì Đình Nho đối với lời nói lúc này của nàng mà hoang mang.

“Vâng, nói thật em cảm ơn anh mười mấy năm qua đã ở bên cạnh em, sau khi mẹ tới nước Mỹ anh còn chăm sóc em, thật sự rất cảm ơn anh.” Hồi tưởng mười mấy năm qua bởi vì bên người có hắn, cho dù thiếu cha nhưng quá trình lớn lên của nàng thật vui vẻ.

“Lí Tâm Di, em hiện tại rốt cuộc đang nói cái gì? Bởi vì mẹ em kết hôn em muốn trở thành tiểu thư nhà giàu cho nên chia tay với anh?”

“Đúng.”

“Lí Tâm Di, em cho anh là kẻ ngốc sao? Anh tin mới là lạ!” Hắn thật sự không biết xảy ra chuyện gì, rõ ràng đêm qua vẫn tốt sao? “Nói cho anh biết nguyên nhân thật sự em muốn chia tay là gì?”

Nàng nhìn hắn, khẽ thở dài, chậm rãi nói: “Thật ra em đều biết rồi.”

“Biết cái gì?”

“Hôm đó ở văn phòng của anh, em nghe thấy đoạn đối thoại của anh với anh họ Dương.

“cái gì. . .” Kì Đình Nho khiếp sợ, hắn không nghĩ tới Tâm Di biết khả năng đặc biệt của hắn. Khó trách hắn cảm thấy nàng là lạ, còn tưởng rằng nàng bị dọa đến sợ.

“Ở trong mắt của anh em là người rất lạ, người kia không phải là em, sự thật em là người nặng gần 90kg.”

“Cho dù anh có khả năng đặc biệt, khác với em thì như thế nào? Mười mấy năm qua không phải vẫn như thế sao? Anh có nói lời chia tay với em không?”

“Chính vì vậy đối với anh là không công bằng.” Lí Tâm Di cười khổ. “Bởi vì người anh thật sự thích không phải là em mà là mỹ nữ không hề tồn tại kia, em biết mỗi khi tức giận thì người anh thấy sẽ người mập mập, anh hẳn là rất chán ghét có phải không?”

“Từ nhỏ đến lớn anh nhìn hình dáng em không ít, anh có nói chán ghét sao?”

“Nhưng mỗi lần anh đều quay mặt đi, không muốn nhìn em.”

“Đó là bởi vì. . .” Kì Đình Nho phiền não vò tóc, không biết phải giải thích như thế nào. Đúng vậy, ngay từ lần đầu tiên nhìn thấy hình dáng thật của nàng làm cho hắn thật kinh ngạc bởi vì mức độ chênh lệch quá lớn, không thể nhận ra bởi vậy hắn mới quay mặt đi, lâu liền biến thành thói quen.

“Đình Nho, em cũng không có ý trách anh, anh chán ghét là chuyện bình thường.” Nàng thật sự không trách hấn. “Anh bởi vì có khả năng đặc biệt mới đem em thành mỹ nữ nên mới cùng em ở cùng chỗ, nam sinh bình thường đối với người có khuôn mặt bình thường cùng thân hình mập mạp như em căn bản không muốn liếc nhìn.”

Hắn đột nhiên thấy trong lòng trống rỗng. “Lí Tâm Di, em làm sao lại hối hận, điểm này không hề giống em, Lí Tâm Di lạc quan trước đây đâu rồi?”

“Có lẽ đây mới là con người thật của em.”

“Cái gì?”

“Anh có thể không biết trước đây vì bề ngoài mà em thật ra rất tự ti, cũng có rất ít người muốn chơi với em, lần đầu tiên chúng ta gặp mặt chính là em bị bạn cùng lớp đẩy ngã xuống đất.” Hiện tại nghĩ lại thì cảm giác giống như vừa mới xảy ra. “Nhưng em lại rất may mắn có anh đồng ý làm bạn, cũng bởi vì anh mà em trở nên lạc quan hơn.”

Tuy rằng biết chân tướng sự việc, nàng thấy đau khổ nhưng những năm gần đây nàng thật sự rất vui vẻ, tất cả cũng đều bởi vì hấn.

“Lúc học tiểu học anh chỉ biết có khả năng đặc biệt nhưng anh không phải vì ở cùng một chỗ với em, mà hiện tại em đã biết lại nói chia tay, tình cảm mười mấy năm qua rốt cuộc là cái gì? Đối với em mà nói anh là cái gì?” không hiểu, hấn cảm thấy trong lòng rối bời không thôi.

“Thật ra em muốn làm như không biết, giống như trước kia ở bên cạnh bởi vì em thật sự thật sự rất thích anh.” Lí Tâm Di cười khẽ.

“Nếu thích anh như vậy tại sao còn muốn chia tay?”

“Đó là bởi vì cho dù không muốn nghĩ cũng không thể, em không thể lừa dối được chính lòng mình.” Nói đến đây mắt Lí Tâm Di bắt đầu rơm rớm nước mắt. “Anh biết không? Mười năm qua mỗi khi anh bảo em là tiểu mỹ nữ của ta thì lòng em liền đau một lần, đều đau xót, có khi đau đến nỗi không ăn không ngủ được.”

Kì Đình Nho nghe nàng nói như vậy lòng cũng đau đớn không thôi. “Em cái gì cũng đã biết vì cái gì không nói cho anh? Vì cái gì làm đau chính mình? Em có thể nói cho anh, vì sao phải tự thừa nhận?” Không phải nói nàng không bảo vệ được chính mình, không cần bị người khác khi dễ sao? Thật sự là học không tốt!

“Đình Nho, chúng ta chia tay đi, tình yêu chúng ta không phải là tình yêu thật sự bởi vì người anh thật sự yêu không phải là em, tình yêu như vậy không đúng, người anh cần là một người xinh đẹp, hiền dịu như vậy mới mang lại hạnh phúc cho anh mà em sẽ chúc phúc cho anh.

Như lời bác gái nói Đình Nho sau này sẽ trở thành chủ tịch, vợ của hấn nếu không phải thiên kim tiểu thư thì cũng không xứng đáng với hấn.

Nàng cố ý chia tay làm cho tim hấn nhói đau, đồng thời cảm thấy tức giận. “Anh thật hoài nghi em có thật sự yêu anh? Bởi vì biết anh có khả năng đặc biệt, cho rằng người anh thật sự thích không phải là em, sẽ chia tay với em, em vì sao không nghĩ người anh thích thật sự là chính em?”

“Em đã thử qua.”

“Cái gì?”

“Đối với người mập mạp như em anh sẽ không nhìn thấy, thậm chí ngay cả cho em một cái ôm cũng không nguyện ý.”

Vốn sau khi biết hấn có khả năng đặc biệt nàng vẫn muốn ở bên cạnh hấn, mười mấy năm qua bọn họ luôn ở bên nhau bởi vậy nàng làm như không nghe, không biết bởi vì nàng thích hấn.

Hơn nữa nhiều năm qua như vậy hấn đều ở bên nàng, có lẽ đối với người mập mạp như nàng hấn hấn là không chán ghét, có lẽ còn có một chút thích thích nhất định.

Nhưng khi nàng thí nghiệm qua thì nàng phát hiện hấn thấy người mập mạp là nàng thì ngay cả ôm cùng hôn cũng không chịu, thậm chí còn quay sang, giọng nói hung ác đuổi nàng xuống xe, lúc đó nàng biết tất cả đều là ảo tưởng của nàng, một người dễ nhìn như thế lại thích người mập mạp là không có khả năng.

Từ ngày đó nàng cố bắt ép mình từ bỏ hấn, lúc mẹ gọi điện thoại đến nói rằng có thể sẽ tái hôn lại nghe đến vấn đề của nàng cùng Đình Nho thì mẹ liền hỏi nàng có nghĩ đến muốn qua nước Mỹ, nàng tự hỏi đã lâu, quyết định rời khỏi Đài Loan.

Kì Đình Nho bình tĩnh, rốt cuộc biết vì sao ngày đó đột nhiên nàng yêu cầu hấn ôm nàng. “Nếu anh nói với em hôm đó là bởi vì anh tức giận, phải trở về công ty giải quyết việc gấp cho nên không ôm em, em sẽ tin tưởng sao? Không tin đúng không, bởi vì trải qua thí nghiệm của em cho nên Đình Nho ta là một thằng khốn nạn!”

“Đình Nho, em không có ý này, em chỉ muốn anh đến được với hạnh phúc thật sự của mình.” Lí Tâm Di không biết vì sao hấn tức giận như vậy. Hấn hấn là chán ghét người mập mạp là nàng, không phải sao?

“Hạnh phúc thật sự?” Kì Đình Nho cười lạnh. “Thật sự là buồn cười, em như thế nào lại biết mười mấy năm qua anh không hạnh phúc? Dựa vào cái gì mà quyết định thay anh?”

“Đình Nho.....”

“Lí Tâm Di, em có hay không nghĩ tới vì sao anh nhìn thấy hình dáng mập mạp vẫn như cũ ở chung một chỗ với em? Nếu anh thật sự chán ghét em thì anh còn ở chung chỗ với em lâu như thế sao?”

Lí Tâm Di ngạc nhiên. Nhưng hắn không có khả năng thích người mập mạp như nàng.....

Bởi vì quá tức giận Kì Đình Nho dùng sức đá bay một hòn đá nhỏ trên mặt đất. “Nghĩ tới cuộc sống mới, tương lai không cần anh chăm sóc phải không?” Hắn cười lạnh một tiếng. “Được, như em mong muốn, chúng ta chia tay!”

Một tháng sau

Lí Tâm Di khóc từ biệt ông bà ngoại, ngồi trên xe cậu lái đi tới sân bay mà bạn tốt La Tinh cùng chú Tổng tiễn.

“Tâm Di, tất cả phải cẩn thận, tới nước Mĩ rồi thì nhớ phải gọi điện thoại về, ô.....” Lê Nhân Hào nói xong không nhịn được nghẹn ngào.

Nhưng Tổng Từ Duy chẳng những không khóc mà còn đem hắn đá bay sang bên cạnh. “Thật là, tới nước Mĩ học là chuyện tốt, có cái gì mà khóc!” Hắn đi lên phía trước, mỉm cười chúc phúc. “Tâm Di, chúc cháu tất cả mọi việc đều thuận lợi.”

“Cảm ơn chú Tổng, cảm ơn cậu”

“Tâm Di, phải duy trì liên lạc, biết không?” La Tinh cũng khóc, cùng cậu khóc thành một đoàn.

“Ta nhất định sẽ như thế, bạn tốt của ta.”

Nói xong nàng không tự giác nhìn xung quanh bốn phía. Thật khờ, đã chia tay thì hắn như thế nào lại đến tiễn nàng? Huống chi sau khi chia tay thì bọn họ không còn liên lạc, có lẽ hắn ngay cả ngày nàng rời Đài Loan cũng không biết.

Thôi! Lí Tâm Di cười có điểm chua xót, mang theo lời chúc phúc rời Đài Loan.

Bạn đang đọc truyện *Chỉ Có Anh Hiểu Được Vẻ Đẹp Của Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 5

Sáu năm sau, tổng công ty JMI New York.

Lí Tâm Di đang muốn trở về văn phòng bị Thù đế ngăn lại.

“Michelle, cảm ơn người lần trước thay ta tìm tư liệu, đây là quà đáp lễ, là bánh chanh người thích nhất, ta chính mình làm.” Thù đế có mái tóc hồng, ít hơn nàng một tuổi, xem như một viên chức bí mật.

“Ta không có làm cái gì, người khách khí quá, nhưng cảm ơn bánh chanh của người.” Nàng nhận lấy bánh chanh.

Thơm qua, mùi thơm khiến cho người khác không khỏi chảy nước miếng.

“Đúng rồi, buổi tối mọi người muốn đi uống rượu, người có muốn đi cùng không?”

“Ta không biết uống rượu, hơn nữa ta có việc phải làm còn phải chuẩn bị cuối tuần sau đi công tác, xin lỗi.”

“Đã biết.”

Lí Tâm Di trở lại văn phòng, đem bánh chanh bỏ vào tủ lạnh sau đó bắt đầu công việc, đến tận khi nàng nghe thấy có người gõ cửa mới ngẩng đầu lên, vừa thấy liền tươi cười. “Anh Thiệu Phàm.”

Lí Thiệu Phàm một thân tây trang, thành hình cao lớn, tươi cười đẹp đến mê người.

“Anh nghe nói hôm nay em không cùng mọi người đi liên hoan, phải không?” Hắn sớm đã nghe Thù đế nói.

“Vâng, em còn nhiều việc cho nên đành hẹn lần sau đi cùng mọi người.” Lí Tâm Di đối với mọi người cảm thấy thật có lỗi nhưng nàng không muốn chậm trễ công việc.

Nàng đến nước Mỹ vào mùa thu, mẹ tái hôn nhưng không giống như lời mẹ nói là người có một công ty nhỏ mà là tổng tài Lý Đức của công ty nổi tiếng JMI, hôn lễ đơn giản mà sang trọng, ông bà ngoại cùng cậu và chú Tổng đều đến. Lúc ấy nàng còn cảm động khóc lên mà Thiệu Phàm là anh rể của nàng, so với nàng lớn hơn năm tuổi, bọn họ lúc đó liền ở chung, coi nhau như anh em ruột, sống hoà thuận vui vẻ.

Đến Mỹ năm thứ hai nàng thuận lợi học lên cao học, sau khi tốt nghiệp liền đến công ty của dương làm, dương năm trước nghỉ hưu cùng mẹ là ông bà ngoại định cư ở Los Angeles cho nên công ty bây giờ là do anh Thiệu Phàm tiếp quản, hẳn là một tổng tài còn độc thân, anh tuần còn thường xuyên được các tạp chí phỏng vấn.

Lý Thiệu Phàm cười cười. “Anh không phải là nên giảm bớt lượng công việc của em, nhìn em xem. Đều đã biến thành người cuồng công việc, nên vì chính mình mà đi gặp gỡ đi.”

“Cho dù em muốn gặp gỡ cũng không có đối tượng cho nên vẫn là chuyên tâm công tác đi.”

“Không có người gặp gỡ? Như vậy em cho rằng anh thế nào? Có phù hợp với điều kiện của em không?” Lý Thiệu Phàm bày ra một tư thế đẹp, nhếch miệng vui vẻ cười.

“Anh? Phù!” Lý Tâm Di bật cười. “Anh Thiệu Phàm, anh đừng nói đùa nữa.”

“Anh không có nói đùa, anh là nói thật.”

“Nhưng em sợ sẽ bị đồng nghiệp nữ giết mất.” Bởi vì anh Thiệu Phàm là thần tượng của mọi người. “Thiệu Phàm, cảm ơn sự cổ vũ của anh, em sẽ làm việc thật tốt.”

Lý Thiệu Phàm trên mặt tràn đầy vẻ bất đắc dĩ. “Thật sự không suy nghĩ tới anh?”

“Được rồi, thời gian nghỉ ngơi đã hết anh nhanh quay về văn phòng làm việc đi, cho dù có là tổng tài thì cũng không thể lười biếng.” Lý Tâm Di đứng lên, đẩy hán tới cửa bởi vì nàng còn rất nhiều việc phải làm, không thể cùng hán nói chuyện phiếm.

“Từ từ, anh còn chuyện muốn hỏi em.” Chỉ còn vài bước chân thì hán sẽ bị đẩy ra ngoài.

“Chuyện gì?” Nàng đột nhiên dừng bước lại, thu lại cánh tay.

“Là chuyện trở về Đài Loan kí hợp đồng.” Lý Thiệu Phàm thấy nàng không còn tươi cười. “Anh suy nghĩ nếu em không muốn đi thì có thể tìm người khác....”

Lý Tâm Di nhẹ nhàng lắc đầu, sau đó tươi cười. “Không, đó là công việc của em, em đi.”

“Em không cần phải miễn cưỡng.”

“Tuyệt đối không miễn cưỡng, em thật sự không có quan hệ hơn nữa em có bạn tốt ở Đài Loan nói muốn em về, không thể huy bỏ nếu không nàng sẽ nể em tới mức kiến trong hang cũng phải chui lên, được rồi, em phải làm việc.”

Đẩy tổng tài ra khỏi văn phòng, Lý Tâm Di khẽ thở dài. Nàng biết anh Thiệu Phàm vì lo lắng cho nàng nhưng thật sự không có vấn đề gì, dù sao đã nhiều năm như vậy.

Nàng vì chính mình rót một chén trà sau đó đi tới bên cửa sổ, nhìn thấy bên ngoài cửa sổ bầu trời thật xanh, bầu trời Đài Loan hiện tại có hay không xanh như thế?

Cốc cốc cốc

Dương Sĩ Hiền gõ cửa phòng tổng giám đốc nhưng không có tiếng đáp lại nhưng trợ lý nói tổng giám đốc vẫn còn ở bên trong, hán đành trực tiếp mở cửa đi vào, chỗ ngồi không có ai, có người đứng ở bên cửa sổ hút thuốc, lâm vào trầm tư.

“Đình Nho, em một mình đứng bên nghĩ gì đến xuất thần thế, chẳng lẽ là vì đi bắt em đi xem mặt? Em nếu có bạn gái thì dĩ nhiên sẽ không làm phiền em như vậy.”

“Việc này là tùy duyên số.” Kì Đình Nho thản nhiên trả lời, thò ra khói thuốc.

“Khụ, Đình Nho, khói nhiều quá.” Dương Sĩ Hiền không hút thuốc lá bị khói xông vào mũi.

“Hôm nay thời tiết thật tốt.”

“Cái gì?”

“Em cảm thấy hôm nay thời tiết thật tốt.”

Dương Sĩ Hiền nhìn ra ngoài cửa sổ. “Cũng không tồi lắm.”

Kì Đình Nho xoay người, vút đầu lọc vào gạt tàn. “Tìm em có việc gì?”

“Công ty JMI nước Mỹ mới đưa tư liệu hợp đồng tới, em xem một chút, đối phương rất thận trọng, nghe nói em gái tổng tài tự mình đến Đài Loan đặt bút kí đơn đặt hàng, nếu có thể kí hợp đồng thì thật tốt.”

“Vâng, cứ đặt đấy đi, em sẽ xem.”

Dương Sĩ Hiền đem tư liệu đặt lên bàn nhưng không lập tức rời đi.

Kì Đình Nho nhìn về mặt anh họ còn có lời muốn nói, hỏi: “Như thế nào, có việc gì sao?”

“Có việc nhưng anh không biết em có muốn biết hay không.”

“Anh đã nói thì nên nói cho hết.” Hấn nghĩ đó không phải là chuyện quan trọng bởi vậy hấn không định chăm chú lắng nghe, cầm lấy tư liệu trên bàn bắt đầu xem.

Dương Sĩ Hiền do dự nhưng vẫn quyết định nói. “Nghe nói Tâm Di gần đây phải về Đài Loan.”

Tay đang lật tư liệu đột nhiên dừng lại, lúc lâu mới đáp: “Phải không?”

“Đình Nho, em có muốn cùng nàng gặp mặt không?”

“Gặp mặt?” Kì Đình Nho cười lạnh. “Hấn là không có gì quan trọng.”

Cảm thấy em họ cách nói này không phải là trực tiếp từ chối, bởi vậy hấn tiếp tục nói: “Thà ra coi như là bạn cũ trở về Đài Loan, gặp mặt cũng không sao.”

“Bạn cũ?” Hấn cùng Tâm Di có thể coi là bạn cũ sao?

“Nàng vừa đi chính là sáu năm, ai biết lần này trở về có phải hay không từ nay sẽ không quay trở về nữa.” Nghe nói mẹ của Tâm Di cùng ông chủ một công ty nhỏ tái hôn, người đó cũng không tệ lắm, còn đưa ông bà ngoại nàng tới Mỹ dưỡng lão.

Về mặt Kì Đình Nho vẫn thế nhưng hai mày rậm lại nhú lại tiết lộ tâm tư của hấn.

“Em cùng Lí Tâm Di từ sáu năm trước đã không có quan hệ, nàng trở về hoặc là về sau có trở về hay không cùng em không có liên quan.”

“Em đã nói như vậy thì quên đi.” Hấn còn muốn làm nguyệt lão nhưng nếu em họ không muốn gặp mặt Tâm Di thì hấn cũng không miễn cưỡng. Bởi vậy Dương Sĩ Hiền không nói thêm gì nữa, đi ra ngoài.

Không hiểu cảm thấy phiền toái hay sao mà Kì Đình Nho muốn hút thuốc lại phát hiện thuốc đã hết, tức giận hấn dùng sức đập tay xuống bàn.

Chẳng qua là nghe được nàng về, hấn làm sao mà hỗn loạn như vậy?

Mọi chuyện sáu năm trước đã kết thúc, chính là cô ấy yêu cầu.

Buổi tối tám giờ Trầm Tú Cầm bụng hoa quả tới phòng khách, vừa vận đưa con trở về.

“Đình Nho, con đã trở về, đã ăn tối chưa?”

“Ăn rồi.” Kì Đình Nho đi qua phòng khách, trực tiếp đi lên tầng hai.

“Đình Nho, chờ một chút!”

Hấn dừng bước lại, quay đầu nhìn mẹ. “Như thế nào, có việc?”

“Con không cần mỗi khi đi làm về liền đi lên phòng, đây không phải khách sạn, con có thể cùng ba cùng mẹ nói chuyện.” Trầm Tú Cầm nói xong.

“Nói chuyện gì?”

“Nói chuyện... chuyện gì cũng được a.”

“Con mệt chết đi được, con muốn lên tầng nghỉ ngơi.” Hấn không phải cố ý lạnh lùng với cha mẹ mà buổi tối hôm nay hấn thật sự cảm thấy mệt mỏi.

“Con đã nói là mệt, bà nên cho nó lên nghỉ ngơi thôi.” Kì Triển Vinh giúp con nói chuyện.

“Chính là em có lời muốn nói với nó...”

“Mẹ, mẹ không phải lại muốn con đi xem mặt? Mẹ cứ sắp xếp đi rồi nói cho con địa điểm cùng thời gian.”

“Bây giờ còn thiên kim nhà ai nguyện ý cùng con xem mặt!” Nghe được đứa con nhắc tới chuyện xem mặt, Trầm Tú Cầm còn tức. “Con nói, con không phải là cố ý làm như thế?”

Năm đó trước hôn lễ đứa con nói đã chia tay với béo muội rồi đi nhập ngũ, sau khi xuất ngũ liền bận rộn làm việc, không có thời gian quen bạn gái nên nàng cũng muốn con có bạn gái mới nhưng vài năm qua đứa con vẫn coi công việc lên hàng đầu, làm cho nàng không thể không thay hán sắp xếp việc xem mặt.

Kết quả nàng thay hán sắp xếp xem mặt thiên kim tiểu thư, hán cũng không nói không thích người ta nhưng chính là hoàn toàn không có phản ứng, cho dù con gái chủ động gọi điện thoại cho hán thì hán cũng không để ý tới, cũng bởi vậy nàng nhận được không ít cuộc điện thoại nhieếc mắng còn nói không phải sắp xếp xem mặt để đùa bốn người ta.

Nàng như thế nào có thể đùa bốn người khác, nàng là muốn con trai có bạn gái nhưng nào biết đứa con lại dùng cách tiêu cực để cự tuyệt làm cho nàng không thể cũng không muốn nghĩ thay con sắp xếp xem mặt.

“Có cố ý hay không cũng không khác biệt? Dù sao mẹ đã muốn con đi xem mặt, con phải đi xem mặt.”

Trầm Tú Cầm nhìn đứa con có thái độ như vậy, nghĩ nghĩ vẫn là quyết định hỏi. “Đình Nho, con có phải hay không trước đây vì chia tay với béo muội mà bị biến chứng yêu đương cho nên mới hoàn toàn không nghĩ muốn quen bạn gái?”

Nói thật ra mấy năm qua đứa con cá tính thay đổi rất nhiều, sự kiêu ngạo giảm đi không ít, trở nên trầm hơn nhưng là hoàn toàn không giống trước đây cùng béo muội qua lại làm cho nàng không khỏi không lo lắng, đứa con không phải cả đời sẽ độc thân đi?

“biến chứng yêu đương?” Kì Đình Nho thật sự cảm thấy buồn cười. “Nói không chừng...tón lại mẹ đừng sắp xếp xem mặt cho con là được.” Nói xong hán lập tức đi lên tầng hai.

Trầm Tú Cầm lo lắng nhìn bóng của đứa con. “Ông xã, con sẽ không phải bị biến chứng yêu đương đi?”

“này...ta làm sao mà biết.” Kì Triển Vinh từng hỏi qua con vấn đề này nhưng không có được đáp án. “Nhưng trước kia tôi từng hỏi nó qua, con thích ai là việc của nó, tôi cảm thấy Tâm Di được lắm, đáng người tuy béo nhưng là đứa nhỏ đơn thuần lại đáng yêu, bà không nên buộc nó chia tay.”

“Bây giờ nói cũng vô dụng, con đã sớm chia tay cùng béo muội chia tay.”

“Như vậy có lo lắng cũng vô ích. Kệ hán, có lẽ khi hán nghĩ thông suốt thì tự nhiên sẽ quen bạn gái mới.”

Kì Đình Nho sau khi tắm xong cầm tư liệu đi vào thư phòng.

Vài năm trở lại đây thì cha đã mặc kệ chuyện công ty, vẫn là chủ tịch trên danh nghĩa nhưng trách nhiệm công ty đều đặt trên người hán, hán tuyệt đối không cho phép xảy ra vấn đề tài chính như trước đây.

Hán nhìn thấy tư liệu, nhớ tới lời mẹ vừa nói thì nhin không được cười to vài tiếng. Hán chẳng qua là không quan tâm tới chuyện yêu đương, như vậy cũng là bệnh?

Thật ra hán không cố ý làm như vậy, làm như thế thì mẹ mới tự động buông tha cho chuyện xem mặt của hán, nhìn dáng vẻ kệt cớm của thiên kim tiểu thư làm cho hán khó có thể chịu được, hán lại càng không chịu được mùi nồng của nước hoa, không giống như trên người của Tâm Di có một hương thơm ngọt ngào....

Nhớ tới cái tên này, lòng hán nhất thời trùng xuống.

Nói thật buồn cười, hán cùng Tâm Di vì khả năng đặc biệt mà chia tay, kết quả khi bọn họ rời xa nhau thì khả năng đặc biệt cũng biến mất, lúc nào biến mất thì hán cũng không biết chính là hán phát hiện tất cả mọi người đều như nhau.

Chia tay với hán thật sự mà nói là không tốt, đầu tiên chính là thói quen bởi vì bọn họ cùng một chỗ quá lâu, gần hai mươi năm, nhớ tới nàng vẫn nói lời cảm ơn hán, lúc đó chẳng phải nàng vẫn ở bên cạnh hán?

Vốn hán nghĩ tới cảm giác khó chịu này thì sẽ dần qua, dù sao từ bỏ thói quen hai mươi năm không phải chuyện đơn giản nhưng cho tới bây giờ, trong lòng hán vẫn khó chịu như trước đây, mặc dù không mãnh liệt như hồi mới chia tay nhưng vẫn còn tồn tại.

Cùng Tâm Di sau khi chia tay hán buộc chính mình không nghĩ tới chuyện của nàng nữa, đương nhiên cũng không muốn biết về chuyện của nàng, kết quả không nghĩ tới anh họ lại cùng bạn tốt hồi đại học của Tâm Di hẹn hò bởi vậy cho dù hán không muốn nghe tin tức về nàng thì ngẫu nhiên cũng truyền tới lỗ tai hán, cho nên hán biết mẹ nàng sau khi tái hôn đem ông bà ngoại ở Đài Loan tới Mỹ, cũng biết nàng học cao học....

Kì Đình Nho khẽ thở dài. Hôm nay anh họ đột nhiên nhắc tới Tâm Di mới làm cho hán lại nghĩ tới chuyện trước đây nhưng bọn họ đã kết thúc.

Hán cúi đầu, cố gắng đem lực chú ý vào tài liệu, hán nhìn bản hợp đồng của công ty JMI, nhìn thấy tên – michelle Lí, nghe nói Lí Đức ông chủ của JMI là người Hongkong di dân tới Mỹ, khởi nghiệp bằng hai bàn tay trắng, nói như vậy thì năng lực cũng tốt, nghe nói nàng đến kí hợp đồng.

Cần thận kiểm tra hợp đồng không có vấn đề, tiếp theo hẳn xử lý văn kiện.

Sân bay quốc tế Hongkong

Lí Tâm Di phải ở chuyên cơ này về Đài Loan mà đồng hành còn có Lí Thiệu Phàm cũng trợ lý Thủ đế đang theo hướng biển đi gặp một số quan chức cấp cao ở Đại Lục, vì JMI sắp mở chi nhánh ở Đại Lục nên tiếp theo ba người sẽ tới Đài Loan rồi cùng quay về Mi.

Lí Thiệu Phàm nhìn nàng, “Tâm Di, anh hỏi em một lần nữa, nếu em không muốn thì có thể chờ anh kết thúc chuyến đi tới Thượng Hải rồi cùng đi kí hợp đồng.”

“Không cần, em không có vấn đề gì, đây chỉ là công việc thôi.” Lí Tâm Di cười ngọt ngào. Anh Thiệu Phàm thật sự là quá quan tâm, hỏi không dưới mười lần.

“Được rồi, em đã nói như vậy thì anh cũng chỉ có thể tin em nhưng nếu có vấn đề gì thì em phải lập tức gọi điện thoại cho anh, anh sẽ lập tức đến Đài Loan tìm em.”

“Vâng, em đã biết, anh Thiệu Phàm, Thủ đế năm ngày sau gặp lại.

Lí Thiệu Phàm nhìn thấy nàng kéo vali đi về phía trước, về mặt lo lắng như trước.

“Người đã lo lắng cho Michelle như vậy thì lúc ấy người nên đối người phụ trách hoặc là vài ngày sau chính mình tới Đài Loan kí hợp đồng.” Thủ đế nói xong.

“Không, vẫn là để cho nàng đi thôi, nàng dù sao cũng phải đối mặt với quá khứ, không đem chuyện quá khứ quên đi thì nàng rất khó đồng ý những người theo đuổi, khiến cho nàng tự sửa lại bản thân mình, quên đi tình cảm trước đây.”

Công ty muốn mua đồ chất lượng tốt từ châu Á, giá cả thấp với đồ dùng tiết kiệm năng lượng, sau khi điều tra thì phát hiện công ty Phi Dương là công ty có chất lượng tốt nhất, cùng các công ty châu Âu có hợp tác, bởi vì Tâm Di lớn lên ở Đài Loan, đối với Đài Loan có điểm quen thuộc nên sau khi cân nhắc thì quyết định giao cho nàng dự án này, muốn nàng có thể trở về nhưng về mặt của nàng có điểm khác lạ, vừa hỏi thì mới biết tổng giám đốc Phi Dương chính là bạn trai cũ lớn lên từ nhỏ với nàng, hai người đã quen biết gần hai mươi năm.

Gần hai mươi năm? Thật là con số làm kinh ngạc, hẳn chưa từng cùng ai qua lại quá hai năm nhưng bọn họ lại ở chung gần hai mươi năm.

Tình cảm nhất định là sâu sắc, hẳn đoán rằng nàng cho tới bây giờ nàng vẫn từ chối người khác theo đuổi nguyên nhân vì vẫn còn lưu luyến hẳn.

“Vạn nhất nàng không giải quyết ổn thoả mà cùng bạn trai cũ nói lại quan hệ thì người phải làm sao bây giờ?”

“Người đang nói cái gì?”

“Tổng tài thân yêu của ta, đừng cho là ta không nhìn ra, người thích em kể của người, không phải giống như anh trai thích em gái, đúng không?” Thủ đế nói xong.

“Như thế cũng bị người nhận ra.” Lí Thiệu Phàm cười gượng.

“Rất rõ ràng.”

“Phải không? Vì sao người lại biết, hay là ở câu nói đùa của ta?” Hẳn không phủ nhận chuyện mình thích Tâm Di.

Ngay từ đầu thì hẳn đã giao trái tim mình cho Tâm Di, cảm thấy được nàng là mười mười mập mạp đáng yêu, cùng nàng ở một chỗ thì tâm tình sẽ thoải mái, vui vẻ. Đến khi hai năm trước hẳn chia tay bạn gái thì nàng như tri kỉ an ủi hẳn, làm cho hẳn càng thích nàng, đương nhiên hai năm này nàng đã trở nên xinh đẹp.

Nhưng hẳn cũng biết nàng chỉ coi hẳn là anh kế, hơn nữa lòng của nàng vẫn còn lưu luyến tình cảm trước đây, còn không quên được. Dù sao thời gian gần hai mươi năm quá dài, quên không dễ dàng như vậy, ở ngoài tuy đã nói chấm dứt nhưng thật ra không phải vậy, bởi vậy nàng phải đối mặt mới có thể chấm dứt, đây cũng là lí do hẳn không giao việc này cho người khác mà đưa nàng phụ trách.

Nhưng làm như vậy lại có phần mạo hiểm, giống như Thủ đế nói nàng có thể cùng bạn trai trước đây nói lại quan hệ nhưng nếu là như vậy thì hẳn sẽ chúc phúc cho nàng, ít nhất nàng sẽ không nhìn lên trời ngán người.

“Nếu Tâm Di cùng bạn trai cũ nói lại thì đó cũng là số của ta.”

“Như thế thì được rồi, nếu Michelle cùng bạn trai cũ nói lại thì đến lúc đó ta sẽ an ủi người, muốn ta an ủi thế nào cũng được!”

Lí Thiệu Phàm đối với câu nói này chỉ có thể cười khổ.

“Được rồi, đừng làm loạn, chúng ta đi.”

Hắn quay đầu lại nhìn Lí Tâm Di đã rời đi, sau đó đến cửa thủ tục đi Thượng Hải.

Cuối cùng kết quả như thế nào đi nữa thì năm ngày sau sẽ biết.

Nếu Tâm Di độc thân như trước quay về New York thì hẳn sẽ nói với nàng.

Tất cả đều giao cho ông trời!

Bạn đang đọc truyện *Chỉ Có Anh Hiểu Được Vẻ Đẹp Của Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 6

Lí Tâm Di đến chỗ nhập cảnh sân bay, nhìn trái nhìn phải.

Lúc trước khi La Tinh liên lạc, La Tinh nói cùng bạn trai tới đón, ban đầu nàng nói không cần phiền toái nhưng bạn tốt kiên trì, nghĩ lại các nàng đã sáu năm không gặp nhau, tâm tình trở nên hưng phấn lại khẩn trương.

Nàng nhìn thấy bạn tốt La Tinh không thay đổi quá lớn, xinh đẹp như trước với mái tóc ngắn, nhìn một cái là nhận ra ngay. Nàng cười đi tới, hi vọng khi thấy nàng thì không cần giật mình nhảy dựng lên.

“Tâm Di đâu? Tất cả mọi người đã ra nhưng sao lại chưa thấy Tâm Di?” La Tinh nóng vội nhìn xung quanh, vội vàng tìm kiếm hình bóng bạn tốt.

“Anh nghĩ chắc động tác của nàng chậm cho nên mới đi ra muộn.” Dương Sĩ Hiền hôm nay nghỉ nửa ngày để lái xe đưa bạn gái ra sân bay, dù sao hẳn cùng Tâm Di đã biết nhau.

Đột nhiên có vị tiểu thư chắn trước mặt, nàng không thể không di chuyển bước chân, chính là nàng không chú ý tới vị tiểu thư này mà vẫn như cũ tìm kiếm Lí Tâm Di nhưng vị tiểu thư này không biết tại sao lại đứng trước mặt nàng, cản trở tầm mắt của nàng.

“Vị tiểu thư này, thực xin lỗi nhưng có thể tránh ra một chút không?” Nói xong La Tinh không thấy nàng tiếp tục tìm kiếm, chỉ sợ bỏ lỡ nhưng vị tiểu thư trước mặt lại không nhúc nhích. Sao lại phiền như thế này, không hiểu tiếng trung sao! “Vị tiểu thư này, người nghe không hiểu lời ta nói sao? Đừng chắn đường ta.”

La Tinh đã mất hết kiên nhẫn, đang muốn mở miệng nói với người đang chắn trước mặt này nhưng lại phát hiện người này đang cười thật tươi với nàng mà nụ cười này lại rất quen thuộc làm nàng không khỏi ngẩn người.

“La Tinh, đã lâu không gặp.” Lí Tâm Di mặt đỏ lên bởi vì đã rất lâu không gặp. Những năm gần đây các nàng chỉ liên lạc thông qua internet mà thôi.

La Tinh ngây người, mắt mở thật to, miệng cũng há thật rộng. “Người là Tâm Di?”

“Ừ.” Nàng gật đầu.

“Tâm Di? Người đúng là Tâm Di?” Cho dù nàng nói là nàng nhưng La Tinh vẫn không thể tin, miệng mở thật to không đóng lại.

Mà Dương Sĩ Hiền đứng một bên cũng kinh ngạc không kém, nhưng không bởi vì bạn gái.

“Đúng.” Nàng lại gật đầu. “Anh họ Dương, xin chào, đã lâu không gặp.” Bởi vì không biết xưng hô thế nào nên nàng vẫn gọi là anh họ Dương như trước.

“Người đúng là Tâm Di?” La Tinh giữ chặt tay nàng, xoay xoay ba vòng. “Trời ạ, người gầy đi không ít? Hình như chỉ bằng một nửa so với trước đây? Người bây giờ hoàn toàn biến thành một người khác, ta thật không nhận ra người.”

“Thật có lỗi, làm người sợ.” Lí Tâm Di cười ngọt ngào. Ảnh chụp MSN là ảnh chụp trước đây của nàng, là hình béo nhiều năm trước của nàng, còn trên Facebook nàng cũng post ảnh chụp tại lễ tốt nghiệp thạc sĩ thì lúc ấy nàng vẫn béo.

“Người dùng bao nhiêu tiền để giảm béo? Còn có, có phải người đi thẩm mỹ đúng không, mắt người cũng thật to, mũi cao, hoàn toàn không giống lúc béo trước đây.” Tâm Di trước đây mặt tròn nhưng bây giờ trở thành mặt trái xoan, ngũ quan cũng trở nên đẹp hơn.

“Ta không dùng tiền giảm béo, bởi vì công việc quá bận nên cũng gầy đi, hơn nữa ta cố vận động thì liền thành như thế này!” Nàng thật ra không có ý giảm béo, dù sao kinh nghiệm giảm béo trước đây cũng không tốt nhưng có gầy xuống cũng không sai. “Hơn nữa ta cũng không có phẫu thuật thẩm mỹ, người có thể véo mũi ta, nó là thật.”

“Tâm Di, người hiện tại trở nên đẹp như vậy thì chắc người theo đuổi người rất nhiều.”

Lí Tâm Di chỉ cười không trả lời.

“Hai vị tiểu thư, ta biết các người có rất nhiều chuyện muốn nói nhưng có thể lên xe trước rồi tiếp tục nói chuyện được không?” Dương Sĩ Hiền cầm vali của nàng đi trước.

“Cám ơn anh, anh họ Dương.” Nàng nói nhỏ bên cạnh La Tinh. “Ta không nghĩ người lại cùng anh họ Đình Nho một chỗ.” Nàng khi biết không biết có bao nhiêu phần kinh ngạc đâu!

“Tất cả đều là duyên phận.” La Tinh cũng cười. Nàng sau khi cùng Dương Sĩ Hiền hẹn họ vài tháng mới biết hẳn là anh họ Kì Đình Nho.

Ba người đến bãi đỗ xe, quay về Đài Bắc.

“Tâm Di, người sau khi về thì nghỉ ngơi ở đâu? Nhà trước đây đã bán rồi hay là người ở nhà cậu?” Sáu năm trước nàng đi Mĩ thì liền nhờ cậu nàng bán nhà ở.

“Công ty đã giúp ta đặt khách sạn.” Lần này nàng trở về vội, nàng còn chưa kịp nói cho cậu.

“Sao phải ở khách sạn? Bằng không thì đến nhà ta cũng được, sau khi ba chị ta lập gia đình thì nhà chúng ta trở nên rộng rãi!”

“La Tinh, cám ơn người nhưng ta còn công việc cho nên ở khách sạn tiện hơn, nếu lần sau có cơ hội thì ta sẽ đến nhà người.”

“Người nói lần sau sẽ không phải sáu năm sau đi?” La Tinh thở dài.

“Yên tâm đi, ta nhất định sẽ về uống rượu mừng của người.” Bởi vì bạn tốt kết hôn là chuyện quan trọng, nàng như thế nào lại vắng mặt được!

“Ta hiện tại không muốn kết hôn, mấy năm nữa rồi nói.”

“Mấy năm nữa mới kết hôn? Khi đó đứa nhỏ không phải đã đi nhà trẻ!” Dương Sĩ Hiền lái xe đột nhiên chen vào.

“Dương Sĩ Hiền!”

“La Tinh, anh họ Dương nói là có ý gì?” Lí Tâm Di đột nhiên nhìn mặt bạn tốt đang ngượng. “Chẳng lẽ người có thai?”

“Đúng, hôm trước mới biết, đã hơn một tháng.” La Tinh đỏ mặt.

“Chúc mừng người La Tinh, người sắp làm mẹ!” Nàng thực vui cho bạn tốt.

“Thật ra ta không muốn sớm như vậy đã làm mẹ nhưng đều tại hấn, lần trước bảo hiểm cũng không có, ta nói với hấn ta chưa muốn hấn vẫn nói muốn, sau đó ta nói không muốn không muốn nhưng hấn cứ nói muốn, kết quả là có.”

Miêu tả rất sinh động làm Lí Tâm Di nghe xong cũng không thể không đỏ mặt. Tính La Tinh vẫn thẳng thắn như trước đây.

“Như vậy các người định bao giờ kết hôn?”

“Hôm trước mới biết nên bây giờ không nghĩ nhiều như vậy. Quên đi đừng nói chuyện của ta nữa, nói về người đi, hiện tại người hẳn có rất nhiều người theo đuổi, tính khi nào có bạn trai? Tuổi chúng ta cũng không nhỏ, người phải nhanh lên một chút.”

“Cái này thì tùy duyên số.” Lí Tâm Di khẽ cười.

“Đáp án thật giống nhau.” Dương Sĩ Hiền đột nhiên nói.

“Cái gì?”

“Lần trước anh hỏi Đình Nho bao giờ thì có bạn gái? Hấn cũng trả lời là tùy duyên số, các người thật ăn ý, không hổ là ở cùng nhau gần hai mươi năm.”

“Sĩ Hiền, anh không có chuyện gì sao lại nhắc tới Đình Nho?” La Tinh cảm thấy bạn trai thật không tinh mắt.

“Chỉ nói một chút, không sao đi?”

“Anh nói vậy làm Tâm Di tâm trạng không tốt, lúc trước bởi vì Kì Đình Nho có khả năng đặc biệt, người hẳn thật sự thích không phải Tâm Di, hại Tâm Di đau khổ không ít cho nên nàng mới đi Mĩ.”

“La Tinh đừng lo, chuyện của ta cùng Đình Nho đã là quá khứ.”

“Em xem, Tâm Di mới không để ý.” Dương Sĩ Hiền vừa thấy Lí Tâm Di vẫn còn nhớ em họ không khỏi cảm thán. “Gần đây Đình Nho rất vất vả, công việc một đồng lại bị đi sắp xếp đi xem mặt, không biết đi kiếm đâu ra nhiều vị tiểu thư cùng Lữ Giai Ny không khác nhau là mấy, Đình Nho không thích liền bị đối phương tung lời đồn, nói hấn cái gì... nói tóm lại thật làm khó hấn.”

“Phải không?” Lí Tâm Di lãnh đạm nói. Vì sao hắn tới tận bây giờ vẫn chưa có bạn gái? Nhưng mà hắn có bạn gái cũng không liên quan gì tới nàng, chờ sau khi công việc kết thúc thì nàng sẽ quay về Mỹ.

“Tâm Di, người không để ý là tốt rồi, Sĩ Hiền hỏi qua Đình Nho người trở về Đài Loan muốn gặp mặt không, cùng bạn cũ tụ tập? Kết quả tên kia lại còn nói không có gì để gặp mặt. Làm ơn, cho dù hắn muốn gặp người thì người cũng không muốn gặp hắn, ta nói đúng không Tâm Di.”

Hắn không muốn nhìn lại nàng? Lí Tâm Di lòng khó chịu không thôi.

Thật ra nàng nghĩ muốn về Đài Loan đối mặt với hắn, ngoại trừ công việc nàng cũng hi vọng qua nhiều năm như vậy thì bọn họ có thể trở thành bạn bè. Không phải nhiều người sau khi chia tay vẫn trở thành bạn tốt sao?

Nhưng là nàng không đoán được vì sao hắn không muốn gặp nàng.

Còn nàng thật sự khẩn trương, thậm chí còn lo lắng đến mất ngủ, nhiều năm gặp lại hắn sẽ có về mặt gì, sẽ nói cái gì, hắn có phản ứng như thế nào.

Một trận chua xót tràn lên trong lòng, hô hấp nàng cảm thấy khó thở.

La Tinh cảm thấy bạn tốt đột nhiên trở nên im lặng, lo lắng hỏi: “Tâm Di, người làm sao vậy? Sao đột nhiên không nói gì? Chẳng lẽ người muốn gặp mặt Kì Đình Nho? Nhưng hắn lại không muốn gặp nàng...”

Không muốn gặp, vẫn không muốn nhìn mặt, nàng cười khổ. “Thật ra lần này ta về là muốn gặp mặt hắn.”

“Chẳng lẽ người trở về là vì Kì Đình Nho?”

“Có thể nói như vậy, ta làm việc ở công ty JMI, lần này trở về là để kí hợp đồng.” Lí Tâm Di nghĩ lúc đến công ty Phi Dương sẽ gặp lại Dương Sĩ Hiền nên cũng không che dấu.

“JMI?” Hắn cực kì kinh ngạc. “Chẳng lẽ em chính là em gái tổng tài công ty JMI?”

“Anh ấy là anh rể của em”

“Trời ạ, làm sao lại có sự việc này?”

La Tinh hoang mang. “Sĩ Hiền, anh biết công ty JMI?”

“Đương nhiên, công ty ngày mai Tâm Di đến kí hợp đồng chính là công ty Phi Dương của chúng ta.”

Trên đường quay về Đài Bắc, trong xe ba người nói rất nhiều chuyện cũ với nhau.

Lí Tâm Di xuống xe taxi, đứng trước cửa công ty Phi Dương, trong lòng hỗn loạn.

Trước đây nàng từng ở đây quý xuống trước Lễ Giai Ny, hại Kì Đình Nho tức giận cũng là ngày đó biết hắn có khả năng đặc biệt, sau đó đau khổ rời đi....

Cứ nghĩ đến việc hắn không muốn gặp nàng thì nàng lại cảm thấy mất mát nhưng nghĩ một lát nữa sẽ gặp mặt hắn thì nàng lại khẩn trương đến nổi tay ra hết mồ hôi, hô hấp dồn dập, đi vào rồi lại đi ra.

Buổi chiều ngày hôm qua nàng nói ra thân phận của mình thì hi vọng anh họ Dương sẽ không nói cho Đình Nho, dù sao khi gặp mặt hắn sẽ biết mà đáng ra sáng nay anh họ Dương sẽ lái xe tới đón nàng nhưng có vấn đề phát sinh ở Việt Nam mà sáng sớm anh đã phải bay sang thành phố Hồ Chí Minh, chỉ có thể gọi điện nói xin lỗi với nàng.

Lí Tâm Di ngồi ở phòng họp chờ Kì Đình Nho đi vào. Nàng cảm thấy tim ngày càng đập nhanh, không biết hắn có nhận ra nàng không? La Tinh hoàn toàn không nhận ra còn nói nàng thật gầy, giọng nói cũng trở nên nhẹ hơn.

Nhìn hai tay bởi vì hồi hộp mà run rẩy nàng đem hai bàn tay giấu thẳng xuống, giây tiếp theo Kì Đình Nho mở cửa bước vào.

Trong nháy mắt đầu của nàng trống rỗng.

Hắn vẫn như trước đây, hoàn toàn không thay đổi —

Về ngoài vẫn đẹp như thế, ngũ quan tuấn mỹ, chính là đôi mắt trông trầm ổn hơn so với ánh mắt trước kia khác biệt.

Nhưng nhìn về mặt hắn không có gì đặc biệt, nàng biết hắn không nhận ra nàng, hắn không muốn gặp nàng thì coi như nàng đến với thân phận Michelle Lí kí hợp đồng.

Kì Đình Nho cũng không phải không thấy đại diện công ty JMI này nhìn hắn đến xuất thần. “Thật có lỗi để cho cô phải đợi lâu, tôi là Kì Đình Nho.” Hắn vươn tay nhưng vẫn không có phản ứng từ người đối diện. “Lí tiểu thư.”

“Vâng?” Lí Tâm Di lấy lại tinh thần, dùng đôi mắt bối rối nhìn tay hấn, nàng cúi đầu nói: “Xin chào, chúng ta bắt đầu công việc đi.” Giấu bàn tay nhỏ bé run rẩy như trước xuống dưới.

Hấn tuy rằng cảm thấy kì quái nhưng không nghĩ nhiều vì cho rằng nàng có thể không thích cùng người khác bắt tay, yên lặng thu hồi cánh tay, kéo ghế ngồi xuống.

“Tôi không ngờ cô nói tiếng trung tốt như vậy.”

“A, không có gì, mọi người trong nhà tôi đều nói tốt.”

“Phải không?” Kì Đình Nho cũng không hề hỏi kĩ, dù sao đây là chuyện gia đình của người khác.

Sau khi nói chuyện đơn giản hai người bắt đầu bàn bạc về việc mua đồ lần này, Kì Đình Nho hi vọng công ty JMI có thể đồng ý mua một số sản phẩm mới, Phi Dương sẽ chiết khấu phần trăm, sẽ không làm cho JMI chịu thiệt.

Nghĩ rằng đây là nội dung đơn giản trong hợp đồng, có thể kí hợp đồng nhưng hấn không ngờ đưa ra yêu cầu làm Lí Tâm Di nhất thời khó quyết định.

“Thật có lỗi Kì tiên sinh, về vấn đề này tôi không có cách nào tự quyết, có thể cùng cấp trên của tôi bàn luận thêm mới có thể cho quý công ty câu trả lời.” Mặc dù có chiết khấu nhưng giá cả cũng không ít.

“Cấp trên của cô? Là chỉ tổng tài công ty JMI sao?”

“Đúng, trước mắt anh ấy đang có việc, vài ngày nữa mới có thể tới Đài Loan.”

“Phải không? Tôi sẽ chờ câu trả lời của mọi người, quyết định xong rồi, khi nào được thì liên lạc với tôi.”

“Được.” Lí Tâm Di cười cười, nàng phát hiện Kì Đình Nho nhìn chằm chằm vào nàng, tìm lại khe khẽ đáp. “Kì tiên sinh xin hỏi còn vấn đề gì nữa không?” Như thế nào, hấn nhận ra nàng?

Vừa nãy hấn không nhận ra nàng thì nàng có cảm giác mất mát nhưng hiện tại lại cảm thấy hồi hộp, tâm tình thật mâu thuẫn.

Kì Đình Nho vốn phải đứng dậy nhưng thấy Michelle Lí cười thì hấn không khỏi giật mình sửng sốt bởi vì nụ cười kia hấn cảm thấy có điểm quen thuộc, hơn nữa lúc này nàng cúi đầu thì gương mặt lại lo lắng, cùng người nào đó giống hệt.

“Kì tiên sinh?” nàng thấy tim mình như sắp nhảy ra ngoài.

“Thật có lỗi.” Hấn không biết vì sao lần đầu gặp nàng lại có cảm giác quen thuộc?

Xem ra hấn vẫn không nhận ra nàng, Lí Tâm Di không khỏi thở nhẹ ra. “Như vậy ra đi trước.”

“Xin đợi một lát.”

Lập tức bị thôi thúc, Kì Đình Nho không biết vì sao mình vươn tay ra, chò ý thức quay lại thì hấn đã nắm bàn tay nàng mà Lí Tâm Di không đoán được hấn đột nhiên làm như vậy, nàng hoảng sợ vội vàng rút tay về.

Vung tay lên làm cho không khí có chút khó xử, đặc biệt Lí Tâm Di ảo não không thôi, nàng cảm thấy mình phản ứng quá lớn, thấy mặt hấn xấu hổ thì nàng muốn mở miệng giải thích, không ngờ bị hấn nói trước —

“Thật có lỗi, vừa rồi tôi quá thất lễ.” Hấn thật sự không biết vì sao lại xúc động khi thấy nàng? Có lẽ hấn cảm thấy nàng quen thuộc chẳng.

“Không sao, là tôi giật mình.” Không phải đã điều chỉnh tốt tâm tình, quyết định không gặp mặt sao? Vốn tưởng rằng có thể đối phó nhưng khi vừa thấy hấn thì đã lập tức bị sụp đổ.

“Tôi muốn hỏi tôi có vinh dự mời cô ăn cơm trưa không?”

“Ăn cơm trưa?”

“Dù sao cô đường xa tới đây, tôi là chủ nhà nên tận tình tiếp đãi.”

“Cái này.....”

“Nhà hàng ở ngay đây, cô hấn là sẽ thích, tôi lập tức bảo trợ lý đi đặt chỗ.” Kì Đình Nho nói xong lấy điện thoại bàn gọi cho trợ lý.

Lí Tâm Di muốn từ chối nhưng lại chưa kịp nói ra. Có lẽ trong tiềm thức của nàng rất muốn ăn cơm trưa cùng hấn.

Có lẽ nàng không cần lo lắng như vậy, hấn không phải là không nhận ra nàng sao?

Dù sao nàng chỉ ở Đài Loan vài ngày mà thôi, cứ để thuận theo tự nhiên.

Ngồi ở nhà hàng Lí Tâm Di nhìn menu, sau khi Kỉ Đình Nho gọi thì nàng mới gọi.

“Cho tôi một phần thịt bò bít tết chín phần chín.”

“Chín phần chín?” Hấn thật kinh ngạc.

“Có vấn đề gì sao?” nàng đưa menu lại cho người phục vụ.

“Trước kia tôi có người bạn, nàng cũng ăn thịt bò bít tết chín phần chín.” Chín phần chín gần như chín toàn bộ, rất nhiều người nói như vậy nhưng Lí Tâm Di không dám nhìn máu cho nên mỗi lần đều phải ăn chín phần chín.

Lí Tâm Di không nói gì, chỉ cầm lấy ly nước đưa lên môi.

Nàng không biết vì sao đột nhiên hấn mời nàng ăn cơm trưa, chẳng lẽ hấn nhận ra nàng, là người xinh đẹp trước đây sao? Chính là hôm qua anh họ Dương nói khả năng đặc biệt của hấn đã mất đi, hơn nữa hấn vừa nhìn thấy nàng cũng không lộ ra vẻ mặt kinh ngạc cho nên hấn là không phải.

Có lẽ đúng như lời hấn nói, muốn tận tình với cương vị người chủ nhà, nàng không cần lo lắng đâu?

“Kỉ Đình Nho, người đi xem mặt sao?”

Lí Tâm Di nghe thấy giọng nói từ một người phụ nữ đang tiến tới bàn ăn của họ. Cách ăn mặc thời trang, người này là ai? Là bạn bè của hấn sao? Nhưng sao hấn lại có điểm mất hứng.

Kỉ Đình Nho liếc nàng một cái, lạnh lùng nói. “Liêu Nhã Văn, mời người đi cho, đừng đến quấy rầy chúng ta ăn cơm.”

“Ta như thế nào lại quấy rầy, ta tốt xấu gì cũng là người từng xem mặt với người, hiện tại thật tâm giải cứu người sắp bị người hại.” nàng nhìn Lí Tâm Di đang ngồi đối diện hấn. “Vị tiểu thư này, ta có thể nói cho người biết cùng người anh tuấn này xem mặt thì ngàn vạn lần đừng ôm hi vọng bởi vì người này có bệnh!”

Lí Tâm Di thật kinh ngạc. Thì ra người này trước cùng Đình Nho xem mặt, anh họ Dương từng nói qua bác gái sắp xếp Đình Nho xem mặt nhưng. ...có bệnh là có ý gì?

Kỉ Đình Nho quan sát Liêu Nhã Văn. “Đừng ở đây nói hươu nói vượn, nàng là đối tác của ta.”

“Đối tác?” Nàng nhìn. “Một chút cũng không giống, người nhìn nàng có điểm thận trọng khi ăn cơm, rõ ràng là xem mặt. Như thế nào, có ý với nàng? Sợ ta sẽ phá hỏng?”

“Mời người đi cho.” Hấn tròn mắt yêu cầu.

Liêu Nhã Văn không để ý hấn đang tức giận. Nghĩ lại trước đây đối xử như thế nào với nàng, đi xem mặt hấn dùng thái độ lạnh nhạt, dù nàng gọi cho hấn thì hấn cũng từ chối, sau nàng mới biết mình không phải người đầu tiên bị hấn từ chối, hấn đối với những người xem mặt trước đây cũng như thế.

Nếu không thật lòng muốn đi xem mặt thì sẽ không đùa giỡn người khác, vì sao nàng vô duyên vô cớ bị nhục nhã? Sau nàng mới biết bạn gái cũ của hấn là người mập nhưng hấn lại bị đối phương nói chia tay.

“Vị tiểu thư này, tôi nói với cô Kỉ Đình Nho không có khả năng có ý với người khác bởi vì hấn có đam mê biến thái, còn yêu người béo nhưng lại là loại người rất béo!”

Lí Tâm Di vừa nghe liền nắm chặt bàn tay nhỏ bé, không rõ vì sao người này lại nói hấn như thế. Đình Nho mới không biến thái cũng không phải có bệnh mà bởi vì hấn có khả năng đặc biệt nên trước kia mới cùng nàng một chỗ.

“Cô à, nên đi nhanh lên, không cần cùng loại người biến thái yêu người béo lại ở cùng một chỗ.” Nhìn người nào đó nét mặt khó coi Liêu Nhã Văn cười sung sướng khi người khác gặp họa.

“Lí tiểu thư chúng ta đi thôi. ...”

“Hấn mới không phải người biến thái!”

Cùng lúc Kỉ Đình Nho mở miệng thì Lí Tâm Di cũng nói. Nàng thật sự tức giận, không biết vì sao lại chửi mắng Đình Nho như vậy?

“Người lại không biết hấn như thế nào có thể tùy tiện phê bình hấn! Hấn không có bệnh cũng không biến thái, hấn là người tốt!” Nàng thật sự tức giận, rốt cuộc không nghe nổi nữa.

“Người đang nói cái gì?” Liêu Nhã Văn đột nhiên bị chỉ trích cảm thấy khó chịu. “Người cho là người thay hấn nói chuyện thì hấn thực sự sẽ thích người sao? Không có khả năng!”

“Ta chỉ nói đúng sự thật thôi.”

“Thật là một người ngu xuẩn, người cứ chờ bị hấn đá đi!” Không có kết quả nàng mong muốn mà ngược lại còn bị người ngu xuẩn phản bác, nàng tức giận xoay người đi.

“Thật là như thế nào lại nói người khác như vậy.” Lí Tâm Di nói thầm nhưng khi quay đầu thì phát hiện Kỉ Đình Nho nhìn nàng chăm chăm, lòng của nàng xao động. Xong rồi, nàng vừa mới làm cái gì? Hấn sẽ không nhận ra nàng đi?

Nàng vừa rồi quá bức bối có thể quên đi chính mình bây giờ không phải bạn gái của hấn.

Đang lúc Lí Tâm Di lo lắng hết sức thì Kỉ Đình Nho lại nở nụ cười tươi, thật vui vẻ làm nàng không khỏi hoang mang.

“Kỉ tiên sinh, anh.” Đang cười cái gì?

Hấn thu hồi nụ cười nhưng khóe miệng vẫn còn ý cười. “Thật có lỗi, không phải tôi cười cô mà là làm cho ta nhớ tới một người. Ta còn nhớ rõ khi học tiểu học thì có bạn nam nói ta thật xấu, thật đáng ghét thì kết quả có một bạn nữ thay tôi nói chuyện, nói với người kia tôi là người tốt.”

“Phải không?” Lí Tâm Di cứng ngắc cười. Lúc học tiểu học có chuyện này sao? Nàng đã quên.

“Nói thật thì tôi không nghĩ cô sẽ giúp tôi nói, cảm ơn.” Hấn vốn tưởng rằng nàng chán ghét hấn bởi vì khi gặp mặt thì nàng giống như đang tránh né hấn.

“Không cần khách khí, tôi chỉ là không chịu được người khác mắng chửi.”

“Thật ra tôi không sao cả bởi vì những lời này tôi đã nghe qua mấy trăm lần rồi.”

“Có nhiều người chửi như vậy sao?” Nàng thật kinh ngạc.

“Cũng không hoàn toàn như vậy, như lời Liêu Nhã Văn nói bạn gái trước của tôi có thân hình mập mạp, từ nhỏ đến lớn có bao nhiêu người hỏi vì sao tôi thích nàng? Thậm chí có người nói thẳng là tôi có bệnh, đã thành thói quen rồi.”

Lí Tâm Di kinh ngạc ngơ ra. Bây giờ nghĩ lại thì trong quá trình học thì thường xuyên nghe thấy có người nói mất hấn có vấn đề thậm chí có người nói hấn có bệnh chính là Giai Nỵ nhưng hấn chưa bao giờ oán giận nàng, luôn bình thản thừa nhận.

Hấn vì sao phải làm vậy? Nếu chia tay sớm với nàng không phải là tốt sao....

“Cô làm sao vậy? Đã bị ảnh hưởng? Nếu không chúng ta đến nhà hàng khác ăn.”

“Tôi không sao.”

Lúc này người phục vụ vừa đưa thức ăn tới, hai người cũng tạm thời dừng đề tài.

Bắt đầu dùng bữa, có lẽ Kỉ Đình Nho không muốn phá hỏng tâm tình lúc ăn nên cố ý nói sang vấn đề khác, nói về công việc.

Lí Tâm Di nói một câu nhưng không đáp, nhìn hấn nàng cảm thấy đau lòng, nàng nói ra lời chia tay sau đó bỏ đi cũng là muốn hấn tìm được hạnh phúc thật sự mà không giống bây giờ, bị đối phương xem mặt nói hấn có bệnh.

Dùng bữa xong hai người đi ra khỏi nhà hàng.

“Kỉ tiên sinh, cảm ơn bữa trưa của anh.” Lí Tâm Di mỉm cười nói lời cảm ơn.

“Không cần khách khí...tôi đưa cô về khách sạn luôn.”

“Không cần.” Lúc này ánh mắt của nàng nhìn phía trước, lòng hơi căng thẳng. “Tôi còn chút việc.”

“Phải không? Vậy hẹn gặp lại.”

“Vâng, gặp lại.”

Hướng Kỉ Đình Nho nói xong, Lí Tâm Di xoay người có chút lo lắng đi về phía trước thì phát hiện có một con chó nhỏ ốm yếu đang nằm trên vỉa hè, cả người thật bẩn mà cũng thật gầy yếu, nhưng nhìn thân hình thì chắc nó chưa đầy một tuổi.

Nàng ngồi xổm xuống, sờ sờ vào thân nó, nó thật ngoan, xem ra có người nuôi nhưng không biết là bị vứt bỏ hay đi lạc đường nhưng nếu một chú chó khi rời xa chủ nhân thì rất khó sinh tồn trong thành phố.

Trước kia nàng từng giúp cậu ở bệnh viện, trước mắt nàng đơn giản kiểm tra chú chó một chút, không có vết thương nhưng vẫn nên mang tới bệnh viện để kiểm tra xem có bệnh gì, nàng vội cởi áo khoác bên ngoài ra, bao quanh nó, đem nó bế lên rồi đi gọi taxi để tới bệnh viện thú y, kết quả khi nàng vừa cởi áo khoác ra thì phát hiện Kỉ Đình Nho đứng ngay ở sau.

“Cô sao đấy....”

“Muốn đưa nó tới bệnh viện sao? Lên xe tôi đi!”

Kì Đình Nho gọi điện thoại cho trợ lý bảo tìm địa chỉ bệnh viện thú ý gần đây rồi lập tức lái xe đi.

Bác sĩ kiểm tra xong nói chú chó có bệnh nhưng không quá nghiêm trọng, bởi vì đi lạc quá lâu mà thân thể suy yếu, cần ở bệnh viện để theo dõi.

Nghe được chú chó nhỏ không có việc gì, Lí Tâm Di lúc này mới yên tâm, sau khi thanh toán tiền còn nhờ bác sĩ đăng thông báo xem có thể tìm lại chủ hoặc tìm được chủ nhân mới.

Chờ nàng đi ra khỏi bệnh viện thì phát hiện Kì Đình Nho vẫn chưa đi, nàng chậm rãi bước tới xe hắn.

Vừa nãy hắn đưa nàng tới bác sĩ chữa trị cho chú chó nhỏ, nàng không muốn làm mất thời gian của hắn nên bảo hắn về trước, không nghĩ hắn vẫn còn ở đây, đã hơn nửa tiếng.

“Kì tiên sinh, sao anh vẫn còn ở đây?:”

Kì Đình Nho xuống xe, “Con chó không có việc gì chứ?”

“vâng, không có việc gì nhưng phải ở lại viện theo dõi, ta cũng nhờ bệnh viện tìm người chủ cho nó.” Lí Tâm Di nói xong. “Sao anh vẫn còn ở đây?”

“Lên xe đi, tôi đưa cô về khách sạn.”

Lí Tâm Di nhìn hắn một cái, sau đó ngoan ngoãn lên xe.

“Vừa nãy ở nhà hàng tôi không phải nói cô rất giống một người bạn của tôi đúng không? Nàng ấy với cô rất giống nhau, đều có một tình yêu với chó, mèo đi lạc, cũng không nghĩ có bản hay không, có bệnh truyền nhiễm hay không, nàng luôn ôm chúng nó tới bệnh viện của cậu nàng, đúng rồi, cậu nàng là bác sĩ thú y.”

Hắn nhìn nàng, không chỉ phong cách mà ngay cả ngữ khí nói chuyện cùng động tác làm cho hắn rất quen thuộc, hắn thậm chí cảm thấy nàng cùng Lí Tâm Di là một người.

Nhưng Michelle Lí như thế nào lại là Lí Tâm Di? Gương mặt cùng ngoại hình các nàng hoàn toàn khác nhau nhưng trong lòng hắn vẫn cảm thấy thật phức tạp, đến tận cùng là vì cái gì? Hắn rất muốn biết rõ cho nên hắn không rời đi.

Lí Tâm Di không biết nên nói cái gì.

“Thật ra người kia chính là bạn gái cũ của tôi, tôi cùng nàng qua lại gần hai mươi năm nhưng sau này chúng tôi lại chia tay.” Hắn rất ít khi nhắc tới nàng với người khác huống hồ đối phương là người lần đầu gặp nhưng cùng nàng một chỗ thì lại có cảm giác ấm áp quen thuộc.

“Anh vì bạn gái cũ mới không hề quen bạn gái mới sao?” Thật sự là bởi vì nàng sao? chính là nàng vì tốt cho hắn nên mới.

“Có lẽ cũng có chút ít.” Hắn cũng không phủ nhận. “Nàng là một cô gái tốt, vì tôi mà không ngại gì nhưng tôi lại làm nàng tổn thương, tôi là kẻ tồi tệ cho nên nàng mới lựa chọn bỏ đi.”

Nghe được hắn tự mắng chính mình là kẻ tồi tệ, tim nàng thật đau, không hề nghĩ ngợi lập tức trả lời: “Vì sao anh lại nói chính mình là kẻ tồi tệ như vậy?”

“Cái gì?” Kì Đình Nho run run.

“A, tôi là nói....” Lí Tâm Di hốt hoảng nuốt nước miếng xuống yết hầu. “Tôi là nói tôi cảm thấy anh không phải là kẻ tồi tệ, còn lái xe chở tôi cùng chú chó nhỏ tới bệnh viện.”

“Cám ơn, người nói tôi là người tốt ngoại trừ bạn gái cũ thì cô là người thứ hai.”

Kì Đình Nho đưa Lí Tâm Di quay về khách sạn rồi lập tức lái xe đi nhưng nàng không lập tức trở về phòng mà đứng ở cửa khách sạn nhìn xe hắn rời đi, cúi đầu thờ dài.

Vì sao lại trở thành như vậy? Hơn nữa vì sao hắn lại nghĩ mình là kẻ tồi tệ, chẳng lẽ ngày chia tay đó hắn không nghe nàng nói là nàng không trách hắn cho nên hắn vẫn tự trách mình?

Hắn một chút cũng thế, có khả năng đặc biệt không phải lỗi của hắn, chính cô thấy mình không xứng với hắn mới có thể bỏ đi.

“Đình Nho, anh thật sự không phải là kẻ tồi tệ, thật sự.”

Nàng nên làm cái gì bây giờ? Nhớ tới bộ dạng tự trách mình của hắn thì lòng nàng đều đau. Rốt cuộc phải nói thế nào cho hắn để hắn không tự trách mình, hắn thật sự là người tốt, hắn có gia đình tốt thì nên có một người phụ nữ xinh đẹp làm vợ.

Chính là hiện tại nàng như thế này thì phải nói với hắn như thế nào? Chẳng lẽ nàng phải quay về với hình dáng béo phì như trước kia?

Nàng thật sự không biết sự việc lại thành như thế này, nàng không muốn kết quả này, hắn đáng lẽ ra phải hạnh phúc mới phải.

Bạn đang đọc truyện *Chỉ Có Anh Hiểu Được Vẻ Đẹp Của Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 7

Đình đình đang đang

“Hoan nghênh tới đây.” Chuông cửa bệnh viện thứ y vang lên đồng thời là tiếng nhẹ nhàng của Tống Tử Duy, hắn nhìn phía cửa có người bước vào nhất thời vui mừng không thôi. “Tam Di, cháu về Đài Loan lúc nào?”

“Chú Tống, đã lâu không gặp, chú cùng cậu có khoẻ không?” Lí Tâm Di tươi cười đi tới.

“Chúng ta vẫn tốt, cậu cháu vừa đi có việc, trở về lúc nào..... Nhìn xem cháu gầy hơn so với một năm trước đây, hiện tại đã trở thành một đại mỹ nữ rồi!” Hắn rất vui vẻ khi thấy nàng, cho nàng một cái ôm thật lớn.

Hàng năm hắn cùng Nhân Hào tới nước Mỹ thăm người thân, năm trước thấy Tam Di thì thân hình đã cân đối mà hiện tại dáng người càng chuẩn, khuôn mặt tinh tế, hoàn toàn là một giai nhân xinh đẹp.

Đình đình đang đang

Chuông cửa một lần nữa reo lên, đồng thời truyền tới tiếng “khí cào” nồng đậm ngửi khí ghen của Lê Nhân Hào.

“Tống Tử Duy, em đang làm cái gì? Cứ nhiên thừa dịp anh không có ở đây mà yêu đương vụng trộm, lại còn ôm phụ nữ, em không muốn sống nữa sao?” Thân hình cao lớn bước đến gần, “Tiểu thư, hắn là phụ nữ của ta, hắn làm không làm đàn ông được đâu!” Vừa nói xong liền kéo Tống Tử Duy trong ngực người phụ nữ ra nhưng vừa nhìn thấy khuôn mặt của người kia thì hắn ngậy dại, động tác cũng dừng lại.

“Cậu, xin chào.” Lí Tâm Di tươi cười.

“Trời ạ, là cháu gái đáng yêu của ta! Cháu trở về lúc nào?” Lê Nhân Hào vui vẻ nhếch miệng cười, dùng cảm ôm nàng, “Nhìn cháu xem, cảm giác ôm khác hẳn trước kia.”

“Lê Nhân Hào, nguoi ghen thì cũng hãy nhìn kĩ đối phương là ai.” Tống Tử Duy trừng mắt nhìn người nào đó. “Còn có, ta tên là phụ nữ à, không làm đàn ông được?”

Thấy hắn tức giận hắn hoàn toàn mất đi khí thế “khí cào”, vội vàng buông tay cháu ngoại, ăn nói khép nép cầu xin tha thứ, “Không có, anh chỉ tùy tiện nói, em cũng biết anh nói năng lung tung, em đại nhân đại lượng hãy quên đi.”

“Xem ra đêm nay ta phải cho nguoi biết ta không phải là đàn ông.”

“Không, anh sai rồi, em hãy tha thứ cho anh....” Phải hắn là phụ nữ? Không!

“Có khách vừa tới để khám và chữa bệnh cho một con mèo nhỏ bị thương, nguoi nhanh vào xem đi.” Tức thì tức nhưng Tống Tử Duy vẫn không quên công việc.

“Được.” Lê Nhân Hào lấy lòng lên tiếng trả lời, tiếp theo nói với Lí Tâm Di: “Cậu đi vào xem cho con mèo nhỏ, lập tức xong ngay.”

“Được, cậu đi nhanh lên.” Chữa trị là việc khẩn cấp.

Lê Nhân Hào sau khi vào khám thì Tống Tử Duy pha cho Lí Tâm Di tách cà phê, bệnh viện ngoài nước sôi thì chỉ còn cà phê.

“Tam Di, thật có lỗi, vừa nãy làm cháu chê cười.” hắn đưa cà phê cho nàng.

“cám ơn chú Tống.” Nàng cầm lấy tách cà phê, “Chú Tông, cà phê chú pha uống rất ngon.”

“cám ơn.” Tống Tử Duy mỉm cười.

“Chú Tống, cháu cảm thấy tình cảm của chú cùng cậu rất tốt, thật làm cho người khác hâm mộ, cháu thấy hai người khi bảy, tám mươi tuổi cũng nhất

định ân ái như bây giờ.” Nghĩ lại, có thể cùng người mình yêu đến già thì hạnh phúc bao nhiêu!

“Có chuyện cháu có thể không biết, năm đó ông ngoại biết cậu cháu yêu đàn ông liền đánh cậu cháu gãy một chân.” Hân đặt tách cà phê nóng lên bàn.

“Thật hay giả?” Lí Tâm Di lần đầu nghe được. Thật khiếp sợ, nàng vẫn nghĩ rằng ngay từ đầu cậu cùng chú Tổng rất hạnh phúc. “Rồi sao nữa ạ?”

“Chú tới bệnh viện thăm hân sau đó nói chia tay với hân, dù sao đã làm loạn gia đình như vậy, chú sợ cậu cháu sẽ mất mạng, hơn nữa chú cũng hiểu được hân sống chết đòi kết hôn là vì cậu cháu gặp chú trước, hẹn hò cùng phái nữ nên chú mong muốn cậu cháu trở về thành người đàn ông bình thường, như vậy đối với hân là tốt nhất.”

Nàng hoàn toàn không biết từng xảy ra sự kiện kinh thiên động địa như vậy.

“Sau khi chú nói lời chia tay thì hân lập tức nhảy xuống giường bệnh, sống chết kéo ta, muốn ta đánh gãy chân còn lại của hân nếu không hân tuyệt đối không bỏ ta, còn tức giận nói vì sao ta thay hân quyết định, hạnh phúc của hân thì chính hân sẽ quyết định.” Đó là lần đầu tiên hân thấy Lê Nhân Hào tức giận, cũng là lần duy nhất.

“Cho nên cuối cùng chú ở lại.”

“Đúng vậy, bởi vì hân ngay cả mạng mình cũng không cần, chỉ cần chú cố gắng lần nữa, không cần rời bỏ hân, chú cũng không biết vì sao hân lại như vậy, đau gần chết nhưng chỉ cầu chú ở lại cùng hân đôi mắt.” Tổng Từ Duy nhìn cánh tay phải của mình, nghĩ tới chuyện trước đây từng bị Lê Nhân Hào nắm chặt giống như vừa mới đây.

“Cho nên cuối cùng ông bà ngoại cháu đồng ý cho hai người?”

“Ngay từ đầu không thuận lợi như vậy, sau này bọn họ không trực tiếp đồng ý nhưng là mặc kệ chúng ta, xem như là phương pháp thỏa hiệp, sau đó bà ngoại cháu ôm chúng ta liền giúp ông bà ngoại cháu mở bệnh viện thú ú, có thể một bên làm việc, một bên chăm sóc bà ngoại cháu rồi bắt đầu từ đó chúng ta giống như người một nhà.”

“như vậy cố gắng tới hạnh phúc, thật là cho người ta cảm động!” Hốc mắt nàng đã đỏ lên.

“Còn cháu thì sao?”

“Sao đột nhiên nhắc tới cháu?”

“Cháu không phải là vẫn không quên được Kì Đình Nho?” Tổng Từ Duy không chút quanh co lòng vòng hỏi thẳng.

Lí Tâm Di căng thẳng không trả lời.

“Quên không được là đương nhiên, bởi vì bọn cháu đã ở chung một chỗ với thời gian quá dài, không chỉ là tình cảm. Đều đã trở thành thói quen. Nếu tới tận nước Mĩ mà nhiều năm như vậy còn không quên được thì cháu có nghĩ trở lại bên hân?”

“Chú Tổng, chú không phải cũng biết người Đình Nho yêu không phải là cháu, hân rất ghét người mập như cháu.” Năm đó nàng cũng nói với hai người nguyên nhân chia tay với Đình Nho.

“Là cháu hỏi hân hay là hân nói với cháu như vậy, cũng là cháu cho là thế?”

“Có khác biệt sao?”

“Cháu biết không? Lúc trước chú gặp Đình Nho ở trên đường, tiểu tử kia rất lễ phép, chú hỏi hân có bạn gái không thì hân nói là bạn công việc không có thời gian để quen, sau đó ta thấy trên mặt hân lộ ra một nụ cười yếu ớt, cùng nụ cười trên mặt cháu hoàn toàn giống nhau.”

Lí Tâm Di đặt tách cà phê xuống, bởi vì lúc ở trên xe nàng thấy vẻ mặt tự trách của hân.

“Tuy rằng cháu nói hân ghét hình dáng mập mạp của cháu nhưng theo chú mà nói thì nếu thật sự chán ghét đối phương thì cho dù đẹp bao nhiêu thì chú sẽ không cùng đối phương ở cùng nhau, có khi thích chính là một loại cảm giác mà không cùng hình dáng có quan hệ, cảm giác không đúng thì mặc kệ đối phương đẹp đến chừng nào thì cũng không có cảm giác.”

Nàng nhìn cái tác. “Nhưng hân có thể thích người mập như cháu sao? Mỗi lần hân tức giận thì sẽ mắng ta bởi vì không phải hân chán ghét người mập sao?”

“Cái này chú không có cách nào trả lời, chỉ có người trong cuộc mới biết, có lẽ cháu nên đến hỏi thẳng hân, có đôi khi tình yêu không dùng vẻ ngoài mà phải dùng ‘tâm’ mới biết được.”

Cùng cậu và chú Tổng ăn xong bữa tối, Lí Tâm Di trở lại khách sạn, gọi điện thoại cho anh báo cáo công việc hôm nay.

“Tâm Di, em đem nội dung cuộc thảo luận hôm nay báo cho bên Mĩ, anh sẽ bảo kế toán tính lợi nhuận, sau đó.....sẽ trả lời họ.”

“Vâng.” Nàng biết anh Thiệu Phàm từ trước đến nay làm lợi nhuận tăng không ít.

“Đúng rồi, hôm nay em và Kì Đình Nho gặp mặt có cảm giác gì?”

“Không có gì, bởi vì hần không nhận ra em.”

“Phải không?” Lí Thiệu Phàm ở đầu dây điện thoại bên kia nghe thấy tiếng thở dài của Tâm Di, dù chỉ là tiếng nhỏ nhưng hần cũng nghe thấy. “Em làm sao vậy, xảy ra chuyện gì sao?”

“Anh thiệu Phàm, lịch sử tình ái của anh rất nhiều, em có chuyện muốn hỏi anh.”

“Lịch sử tình ái của anh không có phong phú, em không phải nghe người khác anh là công tử đào hoa thì liền cho anh là người như vậy, thật ra anh rất ngây thơ.” Hần nhân cơ hội này khẳng định hình tượng của mình. “Đúng rồi, vừa này em muốn hỏi gì?”

Lí Tâm Di thở dài, “Em không biết nên nói như thế nào, Kì Đình Nho cho tới bây giờ không có quen bạn gái, hình như là em làm hại.”

“Hần không có bạn gái thì liên quan gì đến chuyện của em? Em cùng hần đã chia tay lâu rồi mà.”

“Nói là như thế nhưng là.....” Nhìn thấy hần bị người khác nói là có bệnh biến thái, nàng thật tức giận nhưng cũng cảm thấy thật đau lòng bởi vì hần vẫn chịu đựng người khác cười nhạo mình.

“Em rất thiện lương cho nên mới cảm thấy mình hại người khác, có thể hần bận công việc tạm thời không muốn có bạn gái, em đừng nghĩ nhiều.”

“Là như vậy sao?”

“Đúng vậy.”

“Hôm nay hần mời em ăn cơm trưa, vẫn nghe hần nhắc tới bạn gái cũ, nói bạn gái cũ rất giống em cho nên em mới cảm giác hình như tại em mà hần bị gọi là biến thái.” Lí Tâm Di cảm thấy khó xử nhưng là đợi một lúc lâu không nghe thấy đầu dây bên kia nói gì. “Anh Thiệu Phàm, anh có đang nghe không?”

“Có, anh đang nghe.”

“Em nghĩ có phải lúc chia tay không nói rõ ràng cho nên hần vẫn canh cánh trong lòng? Anh nói xem, em có nên dùng thân phận này nói cho hần lúc ấy em không trách hần?”

“Tâm Di, em nói hần không nhận ra em không phải sao? Vậy chứng tỏ hần đã sớm quên chuyện của em rồi, hần nhắc tới bạn gái cũ có thể là tình cờ, như anh thấy thì em không nên cùng hần gặp nữa, như vậy em sẽ không cảm thấy áy náy, tự trách mình.”

“Phải không?” Không gặp mặt nữa?

“Công việc bên Thượng Hải rất thuận lợi, anh nghĩ anh có thể đến Đài Loan sớm hơn một ngày, em không phải nói với Đình Nho là phải bàn bạc với anh sao? Như thế thì chờ anh đến Đài Loan thì việc này giao cho anh.”

“Đây là công việc của em.”

“Anh là tổng tài, anh ra lệnh giao việc này cho anh.”

“Anh Thiệu Phàm, anh không phải bởi vì em cảm thấy áy náy cho nên mới thay em tiếp nhận việc này?”

“Đúng vậy, anh không muốn việc này làm khó em gái đáng yêu của anh, cho nên chờ anh tới Đài Loan thì nói.”

“Vâng, em biết rồi.”

Buổi chiều hôm sau Lí Tâm Di đang muốn đi gặp mặt bạn tốt La Tình thì chuông điện thoại bàn reo lên, nàng đứng nghe thì nghe được giọng nói trầm ấm quen thuộc của Kì Đình Nho làm nàng không khỏi hồi hộp.

“Lí tiểu thư, cho tôi hỏi công ty JMI đã quyết định chưa?”

“Tổng tài của chúng tôi chưa quyết định nhưng vài ngày nữa anh ấy từ Thượng Hải sẽ đến Đài Loan cho nên lúc đó hai người gặp mặt có thể bàn bạc.”

“Ý của cô là việc này cô không phụ trách nữa?”

“Đúng, việc này giao cho tổng tài của tôi, đến lúc đó tổng tài sẽ cùng trợ lý đến quý công ty, có vấn đề gì thì có thể bàn bạc trực tiếp với tổng tài của tôi.”

“Thật không. cho nên ý của cô là chúng ta sẽ không gặp lại?”

Hần muốn gặp nàng sao? Lí Tâm Di nhìn không được tìm đập nhanh hơn nhưng vẫn cố gắng trấn an, nói lại. “Đúng vậy.”

“Tôi đã biết, thật xin lỗi đã chậm trễ thời gian của cô, tạm biệt.”

“Tạm biệt.”

Cúp điện thoại, nàng cảm thấy lòng mình có chút xao động. Thậ sự không hề muốn gặp hấn sao?

Nàng tới qua suy nghĩ cả đêm, nếu nàng cho hấn biết thân phận thật sự thì sẽ không giúp gì mà hơn nữa sẽ làm sự việc trở nên phức tạp hơn, hấn có thể nghĩ nàng lừa hấn.

Nhưng là nàng thật sự lo lắng cho hấn.

Bác gái Kì giúp hấn sắp xếp đi xem mắt, đối phương có ngoại hình cùng gia thế tốt tựa như ngày đó Liêu Nhã Văn hình dáng vô cùng xinh đẹp hơn nữa khả năng đặc biệt của hấn mất đi, không phải nhìn ai sẽ là hình dáng thật, vậy vì sao tới bây giờ hấn vẫn chưa có bạn gái?

Nàng không biết vì sao mình lại để ý như vậy, chỉ hi vọng có thể giúp hấn được hạnh phúc.

Tình hình của hấn không giống với nàng, nàng là thật sự yêu hấn, từ nhỏ đến lớn không biết ảo tưởng quá nhiều, còn muốn về sau làm cô dâu của hấn cho nên tới bây giờ vẫn không thể quên hấn nhưng hấn không giống, người hấn thật sự yêu không phải là nàng, sau khi nàng rời đi thì hấn nên tìm cho mình bạn gái xứng đôi chứ không phải với về cô đơn lại càng không nên bị đối tượng xem mặt mắng chửi.

Nàng nhìn thời gian, đã hơn ba giờ, gần tới thời gian nàng hẹn La Tinh, nàng quyết định tạm gác chuyện đó lại, đi ra ngoài trước.

Mà một lúc lâu sau khi chấm dứt cuộc nói chuyện, Kì Đình Nho vẫn kinh ngạc nhìn đi động, không hiểu vì sao mình lại gọi cuộc điện thoại này.

Bởi vì nàng làm cho hấn cảm giác rất giống Tâm Di, bởi vì ngày hôm qua rất vui vẻ mới làm cho hấn xúc động? không biết đã bao lâu hấn không nhẹ nhàng như vậy với người phụ nữ cùng dùng bữa.

Cũng không biết là Michelle Lí có quan hệ gì, vẫn là bởi vì lúc trước anh họ đột nhiên nhắc tới Tâm Di, tóm lại hấn không ngừng nhớ về chuyện cũ.

Nàng có khoẻ không?

Những lời này những năm gần đây liên tục hiện lên trong đầu hấn, ngẫu nhiên sẽ nhìn lên trời nghĩ đến Tâm Di, bởi vì nàng từng nói nàng thích nhìn lên trời không mây không nắng.

Nhưng mà mỗi lần nghĩ tới nàng khóc trách hấn không yêu nàng làm cho hấn cảm thấy lòng thật đau, rõ ràng đã không muốn hấn làm tổn thương nhưng lại không trách hấn, thật sự là đũa ngọc, giống như trước đây thật đơn giản, hiền lành mà hiểu ý người khác.

Năm đó không phải hấn không nghĩ tới đem chuyện mình có khả năng đặc biệt nói cho nàng biết vì sợ nàng sẽ cảm thấy hấn là người quái lạ, dù sao ngay cả hấn cũng cảm thấy kì quái, hấn lo lắng nàng sẽ rời xa hấn. Xem ra trực giác của hấn thật chuẩn, sau khi nàng biết hấn có khả năng đặc biệt quả nhiên bỏ hấn đi.

Có lẽ lúc đó hấn nên giải thích tốt với nàng, nhưng vì tính kiêu ngạo của tuổi trẻ mà khi vừa nghe nàng nói lời chia tay liền tức giận mà gạt đầu đồng ý, bởi vì tức giận mà hấn nói được với nàng.

Sau khi chia tay hấn không thể phủ nhận hấn ảo tưởng là nàng sẽ trở lại với hấn nhưng đợi tới cuối cùng thì chỉ là khoảng tương tư của hấn, hấn không khỏi cười khổ?

Vì sao hấn không chủ động tìm nàng?

Khụ! Nếu không phải cô ý nghĩ thông suốt, cam tâm tình nguyện trở về bên cạnh hấn thì cũng không có ý nghĩa gì, huống chi từ trước tới nay hấn không miễn cưỡng nàng làm chuyện mình không thích.

Không nghĩ tới nháy mắt sáu năm đã trôi qua.

Vì sao trong sáu năm này hấn không có hứng thú với người khác?

Hấn khe khẽ thờ dài.

Yêu quá sâu, không thể quay đầu lại....

Lớp học buổi tối mà La Tinh dạy vừa mới tan, vẫn chưa tới sáu giờ tối nên nàng liền hẹn bạn tốt Tâm Di ra quán cà phê ôn chuyện.

Hai người vừa mới ngồi xuống thì La Tinh lập tức ăn hai cái bánh ngọt, lúc sai lại ăn một cái rồi một cái, liên tiếp ăn năm cái, khi nàng nhìn thấy cái bánh ngọt thứ sáu thì nàng bị sức ăn làm cho sợ, Tâm Di vội vàng ngăn cản.

“La Tinh, người thực sự còn nuốt trôi sao?” Năm cái bánh ngọt, hai ly nước trái cây?

Nàng ăn nốt cái bánh ngọt thứ sáu rồi mới trả lời. “Không biết có phải là do mang thai hay không, ta cảm thấy bụng lúc nào cũng cảm thấy đói.”

“Phải không? Nhưng có thể ăn nhiều lắm không?” Nàng ăn uống tốt như vậy làm Tâm Di không nhận được đoán rằng đứa nhỏ trong tương lai nhất định giống mẹ. “Đúng rồi, ta vẫn chưa hỏi ngươi, như thế nào mà ngươi lại quen biết với anh họ của Đình Nho?” Cảm giác cuộc sống của hai người không có gì chung, chỉ biết là bọn họ quen nhau hai năm trước.

“Nói đến đây thì cũng buồn cười.” La Tinh đem sáu bánh ngọt vào trong bụng mới cảm thấy thoải mái. “Sĩ Hiền thật ra là đối tượng xem mặt của chị ba.”

“Thật vậy chăng?”

“Kết quả ngày xem mặt đó, chị ba ta hỏi khi nào gặp lại thì hần nói hy vọng lần sau chị ba ta dùng gương mặt thật gặp hần.”

“Chính là gương mặt thật của chị ba ngươi ta cũng chưa thấy a!” Trong ấn tượng của nàng thì lúc nào chị ba cũng trang điểm, phi thường xinh đẹp.

“Cũng không phải là không sao? Buổi tối ta không ngủ được, không phải nói con gái không thể tùy tiện cho người khác thấy gương mặt thật của mình, muốn từ chối người khác thì từ chối, làm gì phải đưa ra yêu cầu làm nhục người khác! Chị ba a khổ sở muốn chết, ta bởi vì thế mới tìm hần tranh luận.”

Với tính cách La Tinh thì nàng có thể tưởng tượng ngày đó ra sao. “Sau đó thì sao?”

“Hần bị ta mắng một chút, hỏi hần có muốn nói gì? Dù sao hần là người chị ba ta thích, kết quả câu đầu tiên hần nói lại là — hần yêu ta!”

Phù! Lí Tâm di bật cười. Thật sự buồn cười, rất giống việc làm của anh họ Dương.

La Tinh cười chính mình. “Hiện tại cảm thấy thật buồn cười, chính là lúc đấy ta cảm thấy hần ngu ngốc bao nhiêu, nào có người nào bị mắng thì trở nên như thế, còn nói yêu ta nhưng là ta phát hiện hần thật ra không phải người đáng ghét cho nên mới cùng hần hẹn hò sau đó bị chị ba mắng là một đôi ngu ngốc.” Chị ba xem mặt lần sau thành công, một năm sau thì lập gia đình!

“Ha ha ha.....” Nàng thật sự không nhịn nổi cười, cười ha ha. La Tinh cùng anh họ Dương thật sự rất đáng yêu.

“Nói thật ra hần tốt với ta lắm.” La Tinh khó khi nào khen bạn trai.

“Bởi vì ngươi là cô gái tốt.” Nàng cảm thấy được anh họ Dương thật có phúc.

“Chờ hần trở về từ Việt Nam thì chúng ta sẽ bàn luận chuyện kết hôn, lúc đó người biết đầu tiên là ngươi, ngươi trước tiên là về chuẩn bị tốt làm phù dâu của ta.”

“Ta là phù dâu của ngươi.”

“Vậy ngươi nghĩ là ai? Hoàn toàn không có tình cảm lưu luyến sao? Cho dù trước kia ra sao thì bây giờ ngươi trở nên đẹp như thế này, thật sự không có người theo đuổi sao?”

“Ừ.” Nói chuyện của chính mình, Lí Tâm Di không khỏi cảm thấy trầm trọng.

“Đúng rồi, hôm qua không phải người đi đàm phán với Đình Nho sao, kết quả như thế nào? Ta đoán là hần không nhận ra ngươi? Dù sao trước kia hần thấy mỹ nữ không tồn tại, không có khả năng hần nhận ra ngươi.”

“Đúng, hần không có nhận ra a.”

“Ta đã nói rồi, nhưng như vậy cũng tốt, dù sau chuyện sáu năm trước đã kết thúc, Sĩ Hiền không phải nói mẹ Kì Đình Nho sắp xếp cho hần đi xem mặt, hơn nữa gia thế cũng tốt, xem ra tuy lúc có thể kết hôn cho nên ngươi hãy quên những chuyện trước đây đi, tìm người đàn ông nào đó bàn chuyện yêu đương đi.”

Tuy rằng Tâm Di cái gì cũng không nói nhưng nàng cảm thấy lúc trước Tâm Di quyết định rời Đài Loan có quan hệ không ít tới Đình Nho, nếu đổi lại là nàng, người mà bạn trai yêu không phải thật sự là nàng thì nàng khẳng định sẽ phát điên.

“Ta biết rồi.” Lí Tâm Di cười cười, không muốn người mẹ tiêu chuẩn vì nàng mà lo lắng.

Thời gian trôi qua thật nhanh, hai người đều cảm thấy nói chuyện chưa được bao lâu, La Tinh quay về lớp học, đi ra khỏi quán cà phê thì phát hiện một quý bà trung niên mặc quần áo sang trọng đi tới quán, Lí Tâm Di liếc mắt một cái liền nhận ra người kia chính là bác gái Kì.

Thấy bà trên tay cầm một túi sách sang trọng lấy di động ra, chuẩn bị gọi điện thoại, nàng đoán rằng là bà đang gọi cho lái xe Kì gia.

Tiếp theo một hình ảnh khủng bố trình diễn ngay trước mặt nàng, một gã đầu đội mũ bảo hiểm đi sát bác gái Kì, người ngồi sau giật lấy túi sách mà bác đang cầm trên tay, thấy tay bà hạ xuống, nàng kinh hoàng kêu to, túi sách bị giật, người cũng té ngã —

“bác gái Kì, cẩn thận!”

Lí Tâm Di nhanh chóng chạy đến đỡ bác gái Kì, nhưng người nàng đã trở nên gầy chứ không phải thân hình mập mạp trước đây, hai người cùng ngã xuống đất.

“Bác gái Kì, bác không sao chứ?”

“Ta tat a.....” Trầm Tú Cầm chưa kịp nói xong liền hôn mê bất tỉnh.

“Bác gái Kì!”

:Ar</t>♦♦♦bH/ rồi quá bức mới có thể quên đi chính mình bây giờ không phải bạn gái của hấn.

Đang lúc Lí Tâm Di lo lắng hết sức thì Kì Đình Nho lại nở nụ cười tươi, thật vui vẻ làm nàng không khỏi hoang mang.

“Kì tiên sinh, anh.....” Đang cười cái gì?

Hắn thu hồi nụ cười nhưng khoe miệng vẫn còn ý cười. “Thật có lỗi, không phải tôi cười cô mà là làm cho ta nhớ tới một người. Ta còn nhớ rõ khi học tiểu học thì có bạn nam nói ta thật xấu, thật đáng ghét thì kết quả có một bạn nữ thay tôi nói chuyện, nói với người kia tôi là người tốt.”

“Phải không?” Lí Tâm Di cứng ngắc cười. Lúc học tiểu học có chuyện này sao? Nàng đã quên.

“Nói thật thì tôi không nghĩ cô sẽ giúp tôi nói, cảm ơn.” Hắn vốn tưởng rằng nàng chán ghét hắn bởi vì khi gặp mặt thì nàng giống như đang tránh né hắn.

“Không cần khách khí, tôi chỉ là không chịu được người khác mắng chửi.”

“Thật ra tôi không sao cả bởi vì những lời này tôi đã nghe qua mấy trăm lần rồi.”

“Có nhiều người chửi như vậy sao?” Nàng thật kinh ngạc.

“Cũng không hoàn toàn như vậy, như lời Liêu Nhã Văn nói bạn gái trước của tôi có thân hình mập mạp, từ nhỏ đến lớn có bao nhiêu người hỏi vì sao tôi thích nàng? Thậm chí có người nói thẳng là tôi có bệnh, đã thành thói quen rồi.”

Lí Tâm Di kinh ngạc ngờ ra. Bây giờ nghĩ lại thì trong quá trình học thì thường xuyên nghe thấy có người nói mất hấn có vấn đề thậm chí có người nói hấn có bệnh chính là Giai Ny nhưng hấn chưa bao giờ oán giận nàng, luôn bình thản thừa nhận.

Hắn vì sao phải làm vậy? Nếu chia tay sớm với nàng không phải là tốt sao....

“Cô làm sao vậy? Đã bị ảnh hưởng? Nếu không chúng ta đến nhà hàng khác ăn.”

“Tôi không sao.”

Lúc này người phục vụ vừa đưa thức ăn tới, hai người cũng tạm thời dừng đề tài.

Bắt đầu dùng bữa, có lẽ Kì Đình Nho không muốn phá hỏng tâm tình lúc ăn nên cố ý nói sang vấn đề khác, nói về công việc.

Lí Tâm Di nói một câu nhưng không đáp, nhìn hấn nàng cảm thấy đau lòng, nàng nói ra lời chia tay sau đó bỏ đi cũng là muốn hấn tìm được hạnh phúc thật sự mà không giống bây giờ, bị đối phương xem mặt nói hấn có bệnh.

Dùng bữa xong hai người đi ra khỏi nhà hàng.

“Kì tiên sinh, cảm ơn bữa trưa của anh.” Lí Tâm Di mỉm cười nói lời cảm ơn.

“Không cần khách khí....tôi đưa cô về khách sạn luôn.”

“Không cần.” Lúc này ánh mắt của nàng nhìn phía trước, lòng hơi căng thẳng. “Tôi còn chút việc.”

“Phải không? Vậy hẹn gặp lại.”

“Vâng, gặp lại.”

Hướng Kì Đình Nho nói xong, Lí Tâm Di xoay người có chút lo lắng đi về phía trước thì phát hiện có một con chó nhỏ ốm yếu đang nằm trên vỉa hè, cả người thật bẩn mà cũng thật gầy yếu, nhưng nhìn thân hình thì chắc nó chưa đầy một tuổi.

Nàng ngồi xổm xuống, sờ sờ vào thân nó, nó thật ngoan, xem ra có người nuôi nhưng không biết là bị vứt bỏ hay đi lạc đường nhưng nếu một chú chó khi rời xa chủ nhân thì rất khó sinh tồn trong thành phố.

Trước kia nàng từng giúp cậu ở bệnh viện, trước mắt nàng đơn giản kiểm tra chú chó một chút, không có vết thương nhưng vẫn nên mang tới bệnh viện để kiểm tra xem có bệnh gì, nàng vội cởi áo khoác bên ngoài ra, bao quanh nó, đem nó bế lên rồi đi gọi taxi để tới bệnh viện thú y, kết quả khi nàng vừa cởi áo khoác ra thì phát hiện Kì Đình Nho đứng ngay ở sau.

“Cô sao đấy....”

“Muốn đưa nó tới bệnh viện sao? Lên xe tôi đi!”

Kì Đình Nho gọi điện thoại cho trợ lý bảo tìm địa chỉ bệnh viện thú ý gần đây rồi lập tức lái xe đi.

Bác sĩ kiểm tra xong nói chú chó có bệnh nhưng không quá nghiêm trọng, bởi vì đi lạc quá lâu mà thân thể suy yếu, cần ở bệnh viện để theo dõi.

Nghe được chú chó nhỏ không có việc gì, Lí Tâm Di lúc này mới yên tâm, sau khi thanh toán tiền còn nhờ bác sĩ đăng thông báo xem có thể tìm lại chủ hoặc tìm được chủ nhân mới.

Chờ nàng đi ra khỏi bệnh viện thì phát hiện Kì Đình Nho vẫn chưa đi, nàng chậm rãi bước tới xe hắn.

Vừa nãy hắn đưa nàng tới bác sĩ chữa trị cho chú chó nhỏ, nàng không muốn làm mất thời gian của hắn nên bảo hắn về trước, không nghĩ hắn vẫn còn ở đây, đã hơn nửa tiếng.

“Kì tiên sinh, sao anh vẫn còn ở đây?”

Kì Đình Nho xuống xe, “Con chó không có việc gì chứ?”

“vâng, không có việc gì nhưng phải ở lại viện theo dõi, ta cũng nhờ bệnh viện tìm người chủ cho nó.” Lí Tâm Di nói xong. “Sao anh vẫn còn ở đây?”

“Lên xe đi, tôi đưa cô về khách sạn.”

Lí Tâm Di nhìn hắn một cái, sau đó ngoan ngoãn lên xe.

“Vừa nãy ở nhà hàng tôi không phải nói cô rất giống một người bạn của tôi đúng không? Nàng ấy với cô rất giống nhau, đều có một tình yêu với chó, mèo đi lạc, cũng không nghĩ có bản hay không, có bệnh truyền nhiễm hay không, nàng luôn ôm chúng nó tới bệnh viện của cậu nàng, đúng rồi, cậu nàng là bác sĩ thú y.”

Hắn nhìn nàng, không chỉ phong cách mà ngay cả ngữ khí nói chuyện cùng động tác làm cho hắn rất quen thuộc, hắn thậm chí cảm thấy nàng cùng Lí Tâm Di là một người.

Nhưng Michelle Lí như thế nào lại là Lí Tâm Di? Gương mặt cùng ngoại hình các nàng hoàn toàn khác nhau nhưng trong lòng hắn vẫn cảm thấy thật phức tạp, đến tốt cùng là vì cái gì? Hắn rất muốn biết rõ cho nên hắn không rời đi.

Lí Tâm Di không biết nên nói cái gì.

“Thật ra người kia chính là bạn gái cũ của tôi, tôi cùng nàng qua lại gần hai mươi năm nhưng sau này chúng tôi lại chia tay.” Hắn rất ít khi nhắc tới nàng với người khác huống hồ đối phương là người lần đầu gặp nhưng cùng nàng một chỗ thì lại có cảm giác ấm áp quen thuộc.

“Anh vì bạn gái cũ mới không hề quen bạn gái mới sao?” Thật sự là bởi vì nàng sao? chính là nàng vì tốt cho hắn nên mới.

“Có lẽ cũng có chút ít.” Hắn cũng không phủ nhận. “Nàng là một cô gái tốt, vì tôi mà không ngại gì nhưng tôi lại làm nàng tổn thương, tôi là kẻ tồi tệ cho nên nàng mới lựa chọn bỏ đi.”

Nghe được hắn tự mắng chính mình là kẻ tồi tệ, tim nàng thật đau, không hề nghĩ ngợi lập tức trả lời: “Vì sao anh lại nói chính mình là kẻ tồi tệ như vậy?”

“Cái gì?” Kì Đình Nho run run.

“A, tôi là nói” Lí Tâm Di hốt hoảng nuốt nước miếng xuống yết hầu. “Tôi là nói tôi cảm thấy anh không phải là kẻ tồi tệ, còn lái xe chở tôi cùng chú chó nhỏ tới bệnh viện.”

“Cám ơn, người nói tôi là người tốt ngoại trừ bạn gái cũ thì cô là người thứ hai.”

Kì Đình Nho đưa Lí Tâm Di quay về khách sạn rồi lập tức lái xe đi nhưng nàng không lập tức trở về phòng mà đứng ở cửa khách sạn nhìn xe hắn rời đi, cúi đầu thờ dài.

Vì sao lại trở thành như vậy? Hơn nữa vì sao hắn lại nghĩ mình là kẻ tồi tệ, chẳng lẽ ngày chia tay đó hắn không nghe nàng nói là nàng không trách hắn cho nên hắn vẫn tự trách mình?

Hắn một chút cũng thế, có khả năng đặc biệt không phải lỗi của hắn, chính cô thấy mình không xứng với hắn mới có thể bỏ đi.

“Đình Nho, anh thật sự không phải là kẻ tồi tệ, thật sự.”

Nàng nên làm cái gì bây giờ? Nhớ tới bộ dạng tự trách mình của hắn thì lòng nàng đều đau. Rốt cuộc phải nói thế nào cho hắn để hắn không tự trách mình, hắn thật sự là người tốt, hắn có gia đình tốt thì nên có một người phụ nữ xinh đẹp làm vợ.

Chính là hiện tại nàng như thế này thì phải nói với hắn như thế nào? Chẳng lẽ nàng phải quay về với hình dáng béo phì như trước kia?

Nàng thật sự không biết sự việc lại thành như thế này, nàng không muốn kết quả này, hẳn đáng lẽ ra phải hạnh phúc mới phải.

Bạn đang đọc truyện *Chỉ Có Anh Hiểu Được Vẻ Đẹp Của Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 8

Khi Kì Đình Nho nhận được thông báo của cảnh sát liền cùng cha tới bệnh viện mới biết được mẹ được Michelle Lí đưa tới bệnh viện, mà nàng vừa vặn là người chứng kiến.

Bởi vì Trầm Tú Cầm chưa tỉnh lại bởi vậy cảnh sát mới giữ Tâm Di lại để hỏi một số vấn đề, chờ nàng tỉnh lại trần thuật lại với cảnh sát, về mặt hoảng sợ như trước, giọng nói cũng run rẩy.

“Phu nhân không làm sao, bởi vì bà ấy quá hoảng sợ mới bị ngất xỉu, nghỉ ngơi một lát là được, nếu không cảm thấy choáng đầu thì có thể về nhà.” Bác sĩ nói xong liền xoay người rời đi.

Kì Đình Nho hướng Lí Tâm Di nói lời cảm ơn. “Lí tiểu thư, cảm ơn cô đã đưa mẹ tôi tới bệnh viện.”

“Không cần khách khí.”

“Đình Nho, con biết vị tiểu thư này?” Kì Triển Vinh hỏi.

“Đúng, nàng là đối tác của con, quản lý công ty JMI bên Mĩ Michelle Lí, nàng mấy hôm trước vừa tới Đài Loan.”

“Lí tiểu thư vừa mới đến Đài Loan đã gặp sự việc này, chắc hẳn cô nhất định sợ hãi? Nhưng rất cảm ơn cô đã giúp vợ tôi, còn đưa bà ấy tới bệnh viện.” Ông cười ôn hoà nói lời cảm ơn với nàng.

“Ngài không cần khách khí như vậy, cháu cũng không có làm được gì.”

Lúc này Trầm Tú Cầm mới hoàn hồn, cảm xúc không ổn định, nhất định vẫn còn dư chứng. “Vị tiểu thư này, cảm ơn cô đã chạy tới đỡ tôi bằng không nhất định tôi sẽ bị thương, không biết cô có bị thương hay không?”

“Cô bị thương?” Kì Đình Nho khẩn trương hỏi.

“Không có, tôi không bị thương.” Lí Tâm Di giọng hay lên chứng minh mình không bị thương.

“Nhưng tiểu thư, làm sao cô biết tôi là mẹ của Đình Nho? Tôi nhớ hình như cô gọi tôi là bác gái Kì?” Trầm Tú Cầm nhớ lại.

“Bà xã, tôi thấy bà do quá hoảng sợ nên nghe nhầm, Lí tiểu thư làm sao có thể biết bà? Bà không nghe Đình Nho nói là nàng từ công ty JMI bên Mĩ tới Đài Loan bàn chuyện hợp tác sao, nàng như thế lại có thể biết bà.”

“Chính là tôi nghe thấy nàng gọi tôi là bác gái Kì.....” Nàng cảm thấy hoang mang.

“Bác không có nghe sai nhưng cháu là gọi bác gái.”

“Haiz.” Trầm Tú Cầm thở dài, có thể nàng nghe nhầm. “Ông xã, ông giúp tôi đứng lên, tôi muốn về nhà.”

“Được, cẩn thận.”

Nàng dựa vào ông xã mà từ từ rời giường bệnh, còn thử đi vài bước xem còn choáng đầu không.

“Tôi ngày mai sẽ đi miếu nhờ sư cô cho quẻ, còn có túi sách kia năm ngoái ông mua tặng sinh nhật tôi, tôi mới dùng vài lần, thật tiếc.”

“Người không có việc gì là tốt rồi, về sau tôi sẽ mua lại cho bà.”

“Tôi có thể lấy màu tím không?”

“Xem ra bà không có việc gì, sẽ mua màu tím.” Kì Triển Vinh vui vẻ vì vợ bình an vô sự. “Đình Nho, con đưa mẹ về trước đi, Lí tiểu thư cô hiện tại ở đâu? Có muốn tôi đưa về không?”

“Không cần, cháu có thể tự về được.....”

“Ba, con sẽ đưa cô ấy về, ba đưa mẹ về trước đi.”

Lí Tâm Di nhìn Kì Đình Nho, xem ra nàng không có cách nào nói được.

Nhưng buổi chiều trên điện thoại nói không gặp mặt hẳn mà hiện tại lại như thế này, có phải ông trời trêu ngươi nàng không? Nhưng bác Kì không có việc gì thì thật phải cảm tạ ông trời.

Hai mươi phút sau Kì Đình Nho đưa Lí Tâm Di trở lại khách sạn.

“Cô ăn tối chưa?”

“Buổi chiều có ăn một chút, bây giờ tôi không đói.” Từ sau khi nàng gầy đi thì nàng vẫn không chế lượng thức ăn, buổi chiều cùng La Tĩnh ăn hai cái bánh ngọt đã vượt quá lượng bình thường của nàng. “Cảm ơn anh đã đưa tôi về, tạm biệt.”

“Chờ một chút!” Kì Đình Nho không hiểu vì sao mình muốn ở cùng nàng thêm một chút. “Ở bên dưới khách sạn có một quán bar, tôi mời cô uống ly rượu để cảm ơn cô đã giúp mẹ tôi.”

Lí Tâm Di ban đầu muốn từ chối. Thật ra nàng không làm được gì, hẳn không cần làm như vậy, còn nữa mỗi lần nàng ở cùng chỗ với hẳn thì nàng thật hồi hộp bởi vì sợ hẳn nhận ra nàng.

Nhưng nhìn hẳn thật lòng muốn mời nàng uống rượu mà nàng từ trước đến nay chưa bao giờ từ chối lời yêu cầu của hẳn, cho dù chia tay rồi nhưng nàng vẫn khó nói ra.

“Được.” Nàng gật đầu.

Hai người đi vào quán bar bên dưới khách sạn, có khoảng bốn, năm cái đã có người ngồi, hai người họ phải ngồi vào trước quầy bar.

Kì Đình Nho gọi một ly Whiskey còn nàng thì gọi một ly cocktail blue Hawaii [1]

“Hôm nay thật cảm ơn cô, vì có cô mà mẹ tôi mới không bị thương.”

“Tôi chỉ là đỡ bác ấy thôi, anh không cần nói lời cảm ơn với tôi, nói như vậy thì tôi thật xấu hổ.” Nếu tính cảnh giác của nàng cao một chút thì túi sách của bác gái sẽ không bị giật đi, nhưng sự việc xảy ra quá nhanh làm nàng không kịp phản ứng.

“Đúng rồi, tại sao dự án đột nhiên thay đổi người phụ trách? Là bởi vì tôi sao? nếu là tôi thì tôi sẽ giải thích.” Việc đổi người phụ trách đều có nguyên nhân của nó.

“Không có liên quan tới anh, chỉ là tổng tài của chúng vừa vặn ở đây sau đó anh đột nhiên đưa thêm nội dung nên anh ấy mới muốn tới Đài Loan tự mình đàm phán.” Lí Tâm Di nói thật ngọt ngào.

“Thì ra là như thế, tôi còn tưởng liên quan đến tôi.” Hẳn uống một ly rượu lại gọi một ly tiếp. “Thật có lỗi, mỗi lần gặp cô đều có hành động không đúng, có thể là cô làm cho tôi có một cảm giác quen thuộc, tôi đã nói rồi cô rất giống bạn gái cũ của tôi, tuy rằng dáng người không giống nhưng khi mỉm cười hiện lên làm cho người ta cảm thấy ấm áp.”

Kì Đình Nho nghiêng mặt, dùng cặp mắt đen bình tĩnh nhìn nàng.

“Rõ ràng là hai người khác nhau nhưng sao tôi lại có cảm giác giống nhau?”

Lí Tâm Di nhìn hẳn, suýt chút nữa nói ra thân phận của mình nhưng là bọn họ sẽ có cách để cùng chung một chỗ sao? Đã sáu năm nàng không đến tìm hẳn, hẳn cũng thế.

Từng thân mật nhưng lại trở nên xa cách làm cho nàng khi đối mặt với hẳn vừa lo lắng vừa sợ hãi, tâm tình phức tạp lại làm cho nàng không được tự nhiên nói ra chính mình là bé muội trước đây.

“Bạn gái của của ta rất ngoan, thường xuyên bị người khác khi dễ làm tôi rất tức giận khi người khác khi dễ nàng, tức vì nàng không tự bảo vệ cho mình bởi thế tôi thường xuyên khi dễ nàng, nể nàng chính là hi vọng nàng học được, đừng khiến tôi lo lắng bởi vì tôi không thể bên nàng suốt 24 giờ....”

Nàng nghe xong thật kinh ngạc. Nàng vẫn nghĩ hẳn bởi vì hình dáng mập mạp của nàng mà cảm thấy chán ghét cho nên luôn tức giận mắng nàng, thì ra hẳn muốn nàng học được cách tự bảo vệ chính mình?

Đột nhiên nàng nhớ tới lời nói của chú Tổng — là cháu hỏi hẳn hay hẳn nói như vậy với cháu, làm sao cháu biết được?

Nói thật ra là cô cho là vậy. Nàng nghĩ tới hẳn vì nàng mập mạp mà ghét mới có thể tức giận, mới có thể mắng nàng như vậy.

Lí Tâm Di dùng bàn tay nhỏ bé nắm thật chặt chân váy. Là nàng nhầm? Sau đó còn chỉ trích hẳn ghét người mập như nàng.

“Thật có lỗi, nói nhiều lời vô nghĩa như vậy, tôi chắc nên đưa cô về phòng nghỉ ngơi nhưng đây có thể là lần cuối cùng chúng ta gặp mặt, cô có thể đợi

thêm một chút không?”

“Được nhưng tôi có chuyện thắc mắc, lúc trước anh nói khi anh cùng bạn gái cũ một chỗ thì thường xuyên bị người khác nói mất hoặc đâu có vấn đề, vì sao lúc đấy không chia tay với nàng?”

Kì Đình Nho cười. “Đó là bởi vì ta muốn cùng nàng một chỗ, ta thật sự thích cảm giác khi ở cùng nàng, thật đơn giản, thật thoải mái, lúc học tiểu học ta tuy biết rằng biết nàng trong mắt ta không giống với ngoài đời nhưng ta vẫn muốn cùng nàng ở bên, có lẽ là cảm giác đi nhưng hẳn cô nghe không hiểu tôi nói cái gì.”

Ánh mắt hắn có chút chìm đắm, nhớ lại thời gian đẹp bên cạnh Tâm Di trong phút chốc quay về.

“Đi thôi, tôi đưa cô lên tầng một. vì sao cô khóc?” Hắn buông ly rượu trên tay, đứng lên mới phát hiện nàng đang khóc làm cho hắn có chút kinh ngạc. “Tôi vừa nói gì không phải sao?”

Lí Tâm Di lau nước mắt, lắc đầu. “Không có, tôi chỉ nhớ lại chuyện trước đây.” Hắn bởi vì yêu nàng mới không nói lời chia tay, cho dù người khác có nói mất hẳn hay đâu hẳn có vấn đề thì hẳn vẫn ở bên cạnh nàng nhưng nàng lại nói với hắn tình yêu của bọn họ không phải là tình yêu thật sự.

Bọn họ qua lại cho tới bây giờ nhìn bên ngoài thì nàng đối với hắn rất tốt, vì hắn trả giá rất nhiều nhưng thật ra nàng vẫn được hắn che chở cho nên mới tự cho rằng hắn chán ghét người mập như nàng, rồi đưa ra quyết định để cho hắn hạnh phúc nhưng thật ra người làm hắn bị thương sâu nhất chính là nàng.

Nghĩ lại lúc chia tay nàng bỏ đi, có lẽ đối với hắn là tốt nhất nhưng lại là hủy diệt hắn, không thể trách được lúc chia tay vì sao hắn lại tức giận như vậy.

“Tuy rằng tôi không biết vì sao cô khóc nhưng tôi hi vọng cô đừng khóc.” Đứng bên cạnh nàng, hắn ôm nàng vào lòng, an ủi vuốt tóc nàng.

Lí Tâm Di cảm thấy thật khổ sở, nàng cũng không muốn khóc nhưng khi nghe được lời hắn nói thì không kìm được nước mắt rơi.

Lúc này Đình Nho phát hiện mọi người đều quay đầu nhìn chằm chằm vào bọn họ, hắn nhẹ nhàng nói. “Đi, tôi đưa cô về phòng.”

Kì Đình Nho đưa nàng về phòng, đặt nàng ngồi trên ghế sofa còn vì nàng rót một cốc nước ấm.

“Cám ơn anh.” Lí Tâm Di nói nhỏ, cầm cốc nước ấm lên. “Tôi vừa rồi rất mất mặt phải không?” Lại còn vừa nói vừa khóc, nàng đoán rất nhiều người đều cảm thấy nàng kì lạ.

“Không.” Hắn ngồi xuống bên cạnh nàng. “Hiện tại tốt hơn chưa?”

“Vâng.” Vừa nãy vì chuyện của mình mà làm cho nàng khóc. “cám ơn anh.” Hắn vẫn dịu dàng với nàng như trước đây.... Tưởng tượng đến đây đôi mắt lại không nhịn được lần thứ hai rơi nước mắt.

“Cô nhớ tới chuyện cũ sao, có phải là chuyện khó nói?” Hắn không nghĩ ngợi liền dùng tay lau nước mắt của nàng. “Nếu là như vậy thì đừng suy nghĩ nhiều.”

“Tôi cũng không muốn nghĩ, nhưng là....” Hắn ở bên cạnh an ủi nàng, làm cho nàng thấy thật khổ tâm.

Kì Đình Nho cúi đầu, nhẹ nhàng hôn lên mắt nàng. “Đừng khóc.”

Lí Tâm Di cảm nước mắt, thật cảm động.” Thật nhẹ nhàng. anh có hôn tôi một cái không?”

Nàng mặt của nàng lên, hẳn hôn môi của nàng.

Hắn không dám tiến quá mức, chỉ là nhẹ nhàng hôn nhưng đến khi đầu lưỡi tiếp xúc thì phát hiện nàng không từ chối, hắn mạnh bạo hôn sâu hơn.

Nàng thật sự làm cho hắn có cảm giác quen thuộc, ngay cả hôn môi cũng là hương vị ngọt ngào, hơi ấm cùng sự hồi tưởng làm cho hai người không kìm lòng được ngã về phía trước, càng muốn gần sát đối phương hơn, tưởng niệm thời gian trước đây.

Sự ấm áp quen thuộc lại càng kích thích, không thể nói là hồi tưởng chỉ là nụ hôn bừa bãi, cảm thấy được an ủi.

Có bao nhiêu phút giây này, hắn muốn một người phụ nữ như vậy? Ngoại trừ Lí Tâm Di.

Kì Đình Nho trong lòng cho dù biết là các nàng khác nhau nhưng lại bị hương vị ngọt ngào, làn môi mềm mại mà cảm thấy cảm giác giống nhau. Là hắn nhớ lại.sao? Nhưng hẳn thật sự nhớ lại nụ hôn ấm áp như vậy.

Đã lâu không hôn nồng nhiệt như vậy, không chỉ hôn để nhớ lại mà nụ hôn này còn sinh ra cảm giác khao khát cháy bỏng, dục vọng nóng rực làm người ta không khống chế được.

Sự việc đã được an bài, dù sao nàng cho hắn cảm giác rất giống Tâm Di nhưng các nàng là người khác nhau, hắn không thể vì khát vọng của chính mình mà xâm phạm nàng.

“Có lẽ chúng ta không nên tiếp tục.”

“Tôi không có vấn đề gì.” Hân hôn thật nhẹ nhàng, ấm áp, cảm giác như hân đang quý trọng nàng, đến tận hôm nay nàng mới hiểu được.

“Tôi không muốn tổn thương cô.”

“Anh không có làm tổn thương tôi, tôi nghĩ tôi yêu anh được không?” Bất chấp sự rụt rè, nàng chỉ biết là nàng muốn hân ôm chặt lấy nàng, giống như trước đây, nhiệt tình yêu thương đối phương.

“Chính là...” Dục vọng bị dụ dỗ, hân chỉ sợ sẽ không kiềm chế được mà dốc toàn bộ lực lượng.

Lí Tâm Di chủ động hôn môi hân, nụ hôn này làm dục vọng nhiều năm bùng phát, hân ôm lấy nàng, hôn nàng rồi cả nhiều đầu sồi trào lên.

Nhớ lại cực độ, khát vọng cực độ, hai người vừa tới giường thì hai thân thể lập tức dính chặt vào nhau, khát vọng áp áp mà an ủi, khát vọng như chưa từng có càng lên cao trào.

Trong nháy mắt Kì Đình Nho kêu vài tiếng, cảm giác như sống lại, hân ôm người đang bên dưới lộ ra vẻ mặt làm hân rung động, hân sợ vì dường như cảm thấy nàng chính là Lí Tâm Di.

Hân cúi đầu hôn môi nàng, bắt đầu hoạt động bên trong cơ thể nàng, không vội vàng giống như thời trẻ, thậm chí lập tức đạt được khoái cảm, giờ phút này hân có hạnh phúc bao nhiêu, nóng rực làm người ta thỏa mãn không thôi.

Đối với bọn họ mà nói, đêm bây giờ mới bắt đầu.

Mà ban đêm rực rỡ làm cho người ta cảm thấy thích thú, không ai muốn đi, chỉ có trầm luân.

Buổi chiều Kì Đình Nho ngồi ở văn phòng nhưng nhìn thấy tài liệu lại nghĩ đến cảnh buổi sáng ở khách sạn —

Hân tỉnh dậy không thấy Michelle Lí ở bên cạnh, tiếp theo nghe thấy tiếng nước chảy ở phòng tắm, hân trần trụi xuống dưới, không chút che dấu đi vào bên trong.

Thấy nàng đang tắm, làn da trắng nõn dưới ánh sáng ban ngày càng toả sáng, nháy mắt gọi lên dục vọng của hân, hân đi đến nhiệt tình hôn nàng, nàng không từ chối.

Hai người đứng trong phòng tắm trần trụi ôm nhau, dục vọng lần nữa bùng cháy, hân lại nồng nhiệt hôn nàng, lập tức tiến vào cơ thể nàng. Nhiệt tình tới qua tiếp tục kéo dài, cảm nhận được động tác phối hợp của nàng, hân ra sức tiến đến, thẳng đến khi bắn ra mới đạt đến khoái cảm, hân mới buông nàng ra.

“Chính là tình một đêm, hi vọng anh quên đi.”

Đây là câu đầu tiên nàng nói khi đi ra khỏi phòng tắm, mà hân không rõ vì sao người vừa rồi còn ở bên dưới hân vì sao lại vạch rõ ranh giới với hân?

“Bởi vì.....bởi vì tôi đã có vị hôn phu ở Mĩ.”

Nàng đã có vị hôn phu? Làm hân một trận kinh ngạc. Như vậy đêm qua chính là yêu đương vội vã?

Hân không biết bởi vì nàng không giống loại phụ nữ đấy? Vậy vì sao ở trên giường cùng hân?

Nhớ tới hôm qua nàng khóc có thể vì cãi nhau với vị hôn phu.

Hân trở thành vật để an ủi? Kì Đình Nho cười khở, xem ra đúng là như thế.

Nếu nàng thật sự không muốn hân xuất hiện thì hân sẽ không phá hoại hạnh phúc của nàng.

Đến qua có thể coi là tình một đêm bởi vì vài ngày nữa nàng sẽ quay về Mĩ không phải sao?

Có thể lâu rồi không có phụ nữ nên hân mới có cảm giác không muốn rời xa như thế này, ngoại trừ Lí Tâm Di thì đó là người phụ nữ duy nhất làm cho hân có cảm giác đó....

Tiếp theo hân đột nhiên nhớ ra có một buổi sáng mẹ gọi điện thoại cho hân, bảo mời Lí tiểu thư ăn cơm còn nhắc tới một sự việc —

“Đình Nho, mẹ nói với con sau khi mẹ nghĩ lại thì quả thật hôm đó Lí tiểu thư có gọi mẹ là bác gái Kì, cảm giác thật giống với bác ruột, thật sự là nghe rất quen tai, Lí tiểu thư là họ hàng của bác ruột sao?”

Lời nói của mẹ làm cho hân không khỏi bật cười, sao mẹ lại sinh ra ảo giác, cảm thấy Michelle Lí cùng Lí Tâm Di rất giống nhau, ngày hôm qua mẹ rõ ràng bị ngất đi....

Đột nhiên trong đầu hiện ra một chuyện. Tối hôm qua hân cùng cha tới bệnh viện, mẹ còn chưa tỉnh thì cảnh sát sao lại biết số để gọi cho bọn họ? Mẹ bị giật túi sách, di động cũng mất, trên người không có giấy tờ nhưng cảnh sát lại có thể gọi điện thông báo cho bọn họ, đây là chuyện gì?

Chẳng lẽ..... Michelle Lí thật sự biết mẹ hần?

Kì Đình Nho nhớ lại mấy ngày nay ở cùng nàng, cảm thấy nụ cười của nàng cực kì giống Tâm Di, ngọt ngào mà nhẹ nhàng, rất nhiều hành động cũng lạ thậm chí nụ hôn hôm qua cũng giống nhau.....

Đột nhiên đầu hần trong nháy mắt như nổ tung —

Michelle Lí chính là Lí Tâm Di?

Điều này sao có thể, nhưng có nhiều chuyện không thể giải thích, hần nhớ tới khi Liêu Nhã Văn cười hần nhưng nàng lại tức giận thay hần nói chuyện, còn nói hần là người tốt, cùng Tâm Di đều giống nhau.....

Không được, hần phải xác nhận! Hần cầm điện thoại gọi cho anh họ Dương Sĩ Hiền đang ở Việt Nam xử lý công việc.

“Đình Nho, em là muốn hỏi công việc ra sao à? Đã xử lý gần xong, ngày kia anh sẽ quay về Đài Loan.”

“Anh họ, lần trước anh nói Tâm Di về Đài Loan sao?”

Dương Sĩ Hiền không nhìn thấy vẻ mặt của Đình Nho nhưng chỉ cần nghĩ là biết. “Như thế nào, em nhận ra Tâm Di sao? Ha ha, anh cùng La Tĩnh khi ở sân bay thấy nàng thì hoàn toàn không nhận ra hơn nữa không nghĩ rằng nàng chính là người đại diện của công ty JMI, duyên phận cũng thật kì diệu.....”

Kì Đình Nho không nghe hết liền cúp máy, về mặt cứng ngắc đi ra khỏi văn phòng.

Khi Lí Tâm Di đi tới cửa khách sạn để đón Lí Thiệu Phàm cùng Thù đế thì đồng thời nhìn thấy Kì Đình Nho đang nổi giận đứng đờng tiến về phía nàng, lòng nàng không khỏi giật mình. Hần đã biết?

Kì Đình Nho bước nhanh đến, chỉ nháy mắt đã nắm tay nàng. “Em là Lí Tâm Di? Em là Lí Tâm Di?” Hần hỏi hai lần bởi vì hần đang rất tức giận.

“Em em em.....” Nàng lo lắng không biết nói gì.

“Em sao lại đối xử với anh như thế? Anh nói với em nhiều chuyện về bạn gái cũ nhưng em lại thờ ơ, lạnh lùng mà đáp trả, sao, đùa cợt anh vui lắm phải không?” Kì Đình Nho không thể nghĩ tới nàng lại như người ngoài đến bên cạnh hần hơn nữa nàng chính là Lí Tâm Di, vì sao lại lừa gạt hần.

“Không phải như vậy, em chỉ.....”

“Buông nàng ra!”

Lí Thiệu Phàm đi đến không hồn giận quát, sau đó Thù đế đi đến nhìn thấy người đàn ông anh tuấn chính là bạn trai cũ của Michelle Lí. Khó trách Michelle lại từ chối những người theo đuổi nàng, bởi vì bạn trai cũ của nàng quá xuất sắc!

Kì Đình Nho nhìn thấy một người đàn ông cao trương đương mình, nói. “Đây là chuyện của ta và nàng, không cần người khác nhúng tay vào.”

“Nàng là em gái của ta, cho nên mời người buông tay ra.” Lí Thiệu Phàm đi tới kéo Tâm Di vào bên cạnh mình.

Kì Đình Nho có chút ngạc nhiên, bởi vậy mà buông tay.

“Em gái?” Như vậy hần chính là tổng tài công ty JMI?

“Anh Thiệu Phàm” Lí Tâm Di đứng ngay sau anh trai.

Lí Thiệu Phàm dùng tư thế bảo vệ đối mặt với hần. “Nếu tôi không đoán sai thì anh chính là tổng giám đốc công ty Phi Dương Kì Đình Nho, xin chào, tôi là tổng tài JMI Lí Thiệu Phàm.”

“Xin chào.” Hần thần nhiên trả lời, “Thật có lỗi Lí tổng tài, tôi và Tâm Di muốn nói chuyện, có thể cho chúng tôi ở một mình không?”

“Anh cùng Tâm Di chắc hần không còn gì để nói mới đúng, không phải hai người sáu năm trước đã chia tay sao?” Hần không lùi bước, che chở Tâm Di như trước.

Kì Đình Nho nhìn hần, không biết người này biết được bao nhiêu chuyện nhưng với thái độ che chở Tâm Di như vậy cũng không tránh khỏi..... hần thật sự coi nàng như em gái sao?

Sợ Thiệu Phàm cùng hần va chạm nên Lí Tâm Di vội lên tiếng, “Đình Nho, thật có lỗi không nói cho anh biết tôi là Lí Tâm Di nhưng tôi không phải cố ý giấu diếm, tôi chỉ... Tồn tại tôi giải thích với anh, xin anh đừng để trong lòng.”

“Không cần để trong lòng? Em nói chính là chuyện đêm qua sao?” Hần tức giận trả lời.

Nàng đỏ mặt. “Xin anh hãy quên đi, tôi đã có vị hôn phu, đúng, anh thử hỏi anh Thiệu Phàm xem có phải ở Mĩ tôi đã có vị hôn phu, đúng không anh Thiệu Phàm?”

Lí Thiệu Phàm ngạc nhiên nhưng bắt gặp ánh mắt cầu cứu của nàng, hắn hỗ trợ che giấu. “Đúng vậy, Tâm Di đã có vị hôn phu cho nên Kỉ tiên sinh nhờ anh không cần đến tìm nàng.”

Kỉ Đình Nho nhìn hắn một cái rồi lại nhìn về phía Lí Tâm Di. “Đây là hi vọng của em?”

Nàng tránh ánh mắt của hắn, trong lòng đau lòng nhưng chậm rãi gật đầu. “Đúng.”

“Được, anh đã biết.” Hắn xoay người, cũng không quay đầu lại đi ra khỏi khách sạn.

Lí Thiệu Phàm cùng Thù đế đến phòng lễ tân rồi cùng Tâm Di đi thang máy lên tầng.

Sau khi lên tầng, Thù đế mang đồ của mình vào phòng mà nàng đi tới phòng của Thiệu Phàm nói lời cảm ơn.

“Anh Thiệu Phàm, rất xin lỗi hại anh nói dối vì em, thật sự rất xấu hổ.”

Hắn nhìn khuôn mặt như vừa làm chuyện sai trái. “Em cùng Kỉ Đình Nho đã xảy ra chuyện gì? Không phải đã nói không gặp mặt nữa?”

“Ban đầu là như vậy nhưng sau đó lại xảy ra một chút việc. cho nên mới gặp mặt lại.” Lí Tâm Di không biết nên giải thích thế nào, chuyện đêm qua nàng lại càng không nói lên lời.

Cho tới bây giờ nàng đối với chuyện đêm qua cùng Kỉ Đình Nho ở trên giường đều cảm thấy mờ mịt bởi vì không biết sự việc sẽ trở nên như vậy, nhưng nàng lại không nên được mà muốn cảm nhận nhiệt độ của hắn, không thể kìm chế cùng hắn xảy ra quan hệ.

Nói thật ra nàng cũng không hối hận, nàng chính là không biết nên đối mặt với hắn như thế nào, dưới tình thế cấp bách nàng phải nói dối là mình đã có vị hôn phu, hi vọng hắn quên đi bởi vì nàng không biết làm gì tiếp theo, nàng hi vọng quan hệ của bọn họ không trở nên phức tạp hơn.

Chính là nàng không nghĩ tới hắn đột nhiên phát hiện nàng chính là Lí Tâm Di.

Nhớ tới bộ dạng tức giận của hắn vốn không nghĩ sự việc sẽ trở nên phức tạp nhưng hiện tại lại càng phức tạp, vì sao nàng không thể xử lý tốt?

“Bây giờ thế nào?”

“Em cũng không biết.”

Lí Thiệu Phàm nhìn nàng như thể đang giấy dựa nói: “Anh nghĩ như thế là được, chúng ta bây giờ về Mĩ, không hợp tác cùng Phi Dương.”

Lí Tâm Di kinh ngạc. “Anh Thiệu Phàm, làm sao có thể như vậy! Ngân vạn lần không cần bởi vì chuyện cá nhân mà làm ảnh hưởng đến danh tiếng của công ty.”

“Không sao cả.”

“Sao lại không sao cả? Công ty cũng muốn ký hợp đồng mua đồ tiết kiệm năng lượng, nếu không không hợp tác thì chúng ta tổn thất không ít.”

“Một chút tiền không có vấn đề gì, anh chỉ không muốn em khó xử như vậy.”

“Anh Thiệu Phàm, anh không cần hủy bỏ dự án hợp tác lần này bằng không chúng ta sẽ rất khó giải thích.” Nàng không muốn bởi vì chuyện cá nhân không xử lý tốt mà làm ảnh hưởng đến chuyện công việc.

“Chính là em.”

“Anh đừng lo, em sẽ không gặp mặt Đình Nho nữa.”

“Thật không?” Lí Thiệu Phàm trầm ngâm trong chốc lát. “Như vậy cũng được, ngày mai anh cùng Thù đế đến công ty Phi Dương, sau khi ký hợp đồng thì chúng ta trở về Mĩ.”

“Được.” Lí Tâm Di trong đầu hỗn loạn chỉ có thể mời mịt gật đầu.

Nàng vẫn nghĩ tới bộ dạng tức giận của Đình Nho. Hắn không sao? Nàng nên trước khi quay về Mĩ thì tới giải thích cho hắn?

Bạn đang đọc truyện *Chỉ Có Anh Hiểu Được Vẻ Đẹp Của Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 9

Buổi sáng hôm sau Lí Thiệu Phàm cùng Thù đế bước vào công ty Phi Dương.

Hai người không bàn bạc nhiều nhưng đều có thu lợi bởi vậy mà trực tiếp kí hợp đồng.

Công việc đã bàn xong, Lí Thiệu Phàm hỏi: “Kì tiên sinh, tôi muốn hỏi anh một chút chuyện cá nhân, vì sao anh cùng Tâm Di chia tay đã sáu năm mà không có bạn gái?”

Kì Đình Nho cảm thấy thật buồn cười. “Anh em đều hỏi cùng một vấn đề, anh đã nói đây là việc cá nhân thì thật xin lỗi tôi không thể trả lời.”

“Nếu anh nói thì tôi đồng ý mua sản phẩm mới nghiên cứu của quý công ty?”

“Nhìn không ra Lí tổng tài lại cảm thấy hứng thú với chuyện cá nhân của người khác.”

“Tôi chỉ nghĩ một người đàn ông bình thường thì sao sau khi chia tay bạn gái sáu năm trước vẫn không có bạn gái mới, anh rốt cuộc là có vấn đề gì?”

“Nếu Lí tổng tài là con gái thì tôi không ngại cho anh kiểm tra cơ thể của tôi.”

Hai người mỗi người một câu đối chọi gay gắt mà Thù đế ở bên cạnh thì cảm thấy lạnh không thôi.

Trước mắt là hai người xuất sắc như nhau, nếu cho nàng chọn thì tổng tài thân yêu đẹp mê người nhưng đáng tiếc là công tử đào hoa còn về phần Kì Đình Nho thì ngoại hình tuần tú không nói mà khí thế lại không tầm thường, à, không biết nên chọn ai bây giờ.

Nhưng rốt cuộc trận tranh đấu này thì ai sẽ là người chiến thắng?

Một lát sau thì Thù đế cùng tổng tài rời khỏi công ty Phi Dương.

“Tổng tài, người vì sao phải làm vậy?” Ngồi ở trong xe taxi nàng khó hiểu hỏi. “Người không phải thích Michelle sao?”

“Đúng vậy, ta rất thích nàng. Tuy rằng nàng không được tính là đặc biệt xinh đẹp nhưng ở chung với nàng thì nàng làm cho người khác thật thoải mái, yên tâm.” Lí Thiệu Phàm là thật lòng thích Lí Tâm Di.

“Ta cũng biết Michelle là cô gái tốt.” Tuy rằng là tình địch nhưng nàng cũng thật thích Michelle, chỉ cần nàng cần sự giúp đỡ thì cô không bao giờ từ chối, thân thiết lại nhẹ nhàng làm cho người ta không thể chán ghét nàng. “Một khi đã như vậy mà người làm như thế thì Michelle rất có thể sẽ trở lại với Kì tiên sinh.”

“Thật sự là như vậy, ta cũng chỉ có thể chúc phúc còn hơn muốn Michelle là bạn gái của ta, ta càng hi vọng nàng có thể hạnh phúc.” Tốt xấu gì bọn họ cũng là anh em sáu năm, nàng vẫn thích người kia sao hẳn lại không biết.

“Tổng tài, không nghĩ tới người lại là một người đàn ông ôn nhu như vậy, hại ta lại càng yêu người.”

“Cám ơn.” Lí Thiệu Phàm cười khỏ đáp lại.

“Đừng rồi, ta nói là phải an ủi người, người hi vọng ta làm gì?”

“Thù đế không cần nói chuyện như vậy? còn có tay của người đang sờ vào đâu!” Hấn không chịu nổi người đó mà thông báo, “Này cô gái hư hỏng, nhanh dừng tay lại!”

“Ta đã biết, khi nào quay về khách sạn thì tiếp tục.”

Tiếp tục cái gì a..... Lí Thiệu Phàm dờ khóc dờ cười. Hấn vừa mới thất tình nha (cứ cho là vậy đi ^.^) không cần đối xử với hấn như vậy? Rõ ràng hấn không phải là người đào hoa, hấn còn ngây thơ muốn chết, đều tại người phụ nữ đó khiến cho hấn mang danh công tử đào hoa.

Nhưng hấn sẽ không hối hận vì những lời đã nói ra, mặc dù có điểm không muốn nhưng cũng không có biện pháp, không thích thì cho dù ép buộc cũng không có tác dụng.

Xem ra buổi chiều nên quay về Mũ, chỉ có hấn cùng Thù đế.

Lí Tâm Di ngoại trừ nói tạm biệt với bạn tốt La Tình cùng cậu và chú Tổng, trước khi nàng quay về nước Mĩ thì nàng đi vào bệnh viện thú y lần trước, không biết chú chó nhỏ đã tìm được chủ nhân mới chưa?

Nàng nghĩ nếu không có ai thì nàng sẽ đem nó tới bệnh viện của cậu, bởi vì nàng không biết ngoài bệnh viện của cậu thì còn nơi nào sẽ chăm sóc cho những chú chó đi lạc.

Không nghĩ tới chú chó nhỏ đã tìm được chủ nhân mới mà càng kinh ngạc hơn khi người đó là Kì Đình Nho.

“Giữa trưa hôm qua bạn trai cô đã tới mang chó đi, nói cô cùng hắn quyết định nhận nuôi, hắn không nói với cô sao? Quái lạ, hắn rõ ràng đã nói là tặng cô.” Bởi vì Kì tiên sinh cùng Lí tiểu thư cùng nhau tới bệnh viện nên bọn họ mới cho rằng họ là đôi yêu nhau cho nên nói ra người nhận nuôi.

Phát hiện nhân viên quầy tiếp tân dùng vẻ mặt hoang mang nhìn nàng, Lí Tâm Di vội giải thích, “Bởi vì mấy hôm nay tôi không liên lạc với anh ấy, tôi sẽ gọi điện cho anh ấy, cảm ơn mọi người.” Vội vàng nói lời cảm ơn nàng bước nhanh ra khỏi bệnh viện.

Nàng không nghĩ tới Đình Nho sẽ trở lại bệnh viện hơn nữa hắn chưa từng nói sẽ nhận nuôi chú chó nhỏ, bây giờ nghĩ lại trước kia nàng mỗi khi nhặt được chó mèo đi lạc thì hắn luôn nói nàng nhặt bậy nhưng mỗi lần đều là hắn giúp đỡ nàng tìm chủ nhân mới —

“Tâm Di, không cần lo lắng như vậy, anh đã tìm được chủ nhân mới cho chú chó nhỏ.”

“Thật sao?”

“Thật, chủ nhân mới là công nhân công ty ba anh, người ấy sẽ thật sự yêu thương con chó con.”

“Cảm ơn anh Đình Nho.”

Tiếp theo lại là —

“Tâm Di, làm ơn cháu không cần đem toàn bộ chó đi lạc ở Đài Loan tới đây, cậu cũng sắp bị phá sản rồi.”

“Chính là chúng thật đáng thương.”

“Cậu, lần trước có người quỵên tiền, cậu hãy nhận lấy.”

“Đình Nho, lại có người quỵên tiền sao?”

“Đúng.”

“Có rất nhiều người quỵên tiền a Đình Nho, người rất cứng nha đầu này.”

“Cậu, cậu nên để cho Tâm Di làm chuyện nàng muốn, như vậy nàng sẽ rất vui vẻ.

Lí Tâm Di nghĩ đây là lúc nào? Là năm lớp 11? Nàng vẫn nhớ rõ có một ngày cậu nói tiền đó đều là tiền tiêu vặt của Đình Nho.

Nàng lúc ấy có nói lời cảm ơn với Đình Nho sao? Hình như không có, nàng chỉ nghĩ là hắn đã giúp con chó nhỏ.

Bây giờ nghĩ lại thì Đình Nho luôn yên lặng giúp đỡ nàng, chưa bao giờ mở miệng tranh công với nàng, nhớ tới lần chia tay ngày đó hắn thật tức giận nói nàng gạt đi tình cảm nhiều năm như vậy của hắn, thì ra nàng chưa bao giờ dùng “tâm” để yêu Đình Nho.

Nhớ tới lời nói của chú Tổng, cảm giác hai người ở chung mới là quan trọng, tuy rằng Đình Nho thích người xinh đẹp không hề tồn tại kia nhưng từ trước đến nay hắn luôn ở bên cạnh nàng, bọn họ cùng nhau trải qua rất nhiều việc, vì cái gì mà nàng kiên quyết không thấy tình cảm của bọn họ lúc đó?

Cũng chỉ vì nàng biết hắn có khả năng đặc biệt, coi như tất cả không tồn tại sao?

Lí Tâm Di khổ sở ghen ngào trong lòng. Nghĩ lại nàng từng làm gì cho hắn nhưng người này chưa bao giờ làm tổn thương nàng, thậm chí trong lòng vẫn còn nhớ tới nàng.

Muốn gặp hắn.

Đột nhiên tay nàng rung lên, nhìn thấy trên màn hình là Đình Nho gọi đến? Số điện thoại dù sáu năm chưa gọi nhưng nàng chưa từng quên.

Nàng hồi hộp nghe điện thoại. “Đình Nho, sao anh biết số điện thoại của em?” Nàng nhớ rằng chưa từng cho hắn.

“Là Lí Thiệu Phàm nói cho anh.”

“Anh Thiệu Phàm? Chẳng lẽ hợp đồng có vấn đề?” Ngày hôm qua anh Thiệu Phàm nói là không cần kí hợp đồng, không phải sẽ trở thành thật đi?

“Hợp đồng kí thuận lợi, Lí tổng tài cùng trợ lý vừa mới đi.”

“Vậy vì sao anh gọi điện thoại cho em?”

“Anh muốn hỏi em, em thật sự quyết định quên đi tất cả sao?”

“Em.”

“Em bây giờ đang ở đâu? Anh muốn gặp em.”

“Không cần, em sẽ tới công ty Phi Dương tìm anh.”

Vẫn là nàng đi tìm hắn, ít nhất nàng phải nói lời xin lỗi với hắn.

Nàng không dám hi vọng xa vời là hắn sẽ tha thứ cho nàng bởi vì nàng lại ngốc nghếch mắc thêm một lỗi nữa, chính là chuyện sáng hôm qua, bây giờ nàng nên đi đối mặt cho tốt.

“Đình Nho, thật xin lỗi...” Bước vào văn phòng, Lí Tâm Di lập tức giải thích.

Kì Đình Nho ngồi trên ghế, con ngươi đen nhìn nàng. “Vì sao lại giải thích với anh?”

“Bởi vì..... Có rất nhiều chuyện, tóm lại em muốn giải thích với anh.” Nàng làm nhiều chuyện cần phải xin lỗi với hắn, nàng không thể thuyết minh cũng không nói nên lời, chỉ hi vọng hắn sẽ nhận lời giải thích của nàng.

“Lí Tâm Di, anh hỏi em, em nói là có vị hôn phu ở bên Mĩ là thật sao?”

“Này.....” Lí Tâm Di hốt hoảng. Nếu không giải thích thì thật không thắng thán. “Thật xin lỗi, là em lừa anh, em không có vị hôn phu.”

“Tính nàng thức thời, thừa nhận. “Anh nghe nói sau khi chúng ta chia tay thì sáu năm qua em không có bạn trai mới, vì sao?” Mọi người đều hỏi hắn, hiện tại hắn sẽ đem vấn đề này trả cho nàng.

“Đây là việc riêng của em, em có thể không trả lời được không?”

Xem ra bọn họ dù chia tay sáu năm nhưng vẫn thật ăn ý. “Không được, em nhất định phải trả lời.”

“Vì sao?” nàng là tới giải thích chứ không phải cùng hắn bàn luận chuyện cá nhân.

“Không phải đến giải thích sao? Như thế nào lại muốn chọc anh tức giận?” Kì Đình Nho ra vẻ tức giận nói. Nhưng hắn lại thật thích cảm giác khi dễ nàng, có lẽ hắn thật sự có điểm biến thái, dù sao hắn chỉ biết khi dễ nàng.

“Em không có.”

“Như vậy anh phải biết đáp án chính xác, đừng nói bởi vì em bận công việc.” Câu trả lời quen thuộc của hắn.

“Chính là bởi vì công việc.....”

“Anh trai em nói sáu năm qua em chưa từng quên anh, còn thường xuyên ngẩn ngơ nhìn lên trời, là thật đúng không?”

Lí Tâm Di kinh ngạc không thôi. “Gạt người, anh Thiệu Phàm sao lại nói như thế với anh?”

“Bằng không em nghĩ vì sao anh biết được?” Lời hắn nói đều là sự thật.

Đó là chuyện nửa giờ trước —

“Lí tổng tài, vì sao anh lại có hứng với chuyện cá nhân của tôi như vậy, tự nguyện vượt qua hơn hai nghìn cây số từ Mĩ tới nghe?”

“Nói mau.”

“bởi vì tôi còn yêu Tâm Di.” Nếu đã trả nhiều tiền như vậy thì hắn cũng không ngại xấu hổ.

“Đã nói như vậy thì lúc trước vì sao lại chia tay?”

“Là nàng đưa ra, đi hỏi nàng ấy.”

“nàng đưa ra thì người vội đáp ứng?”

“Có biện pháp nào, nàng khóc nói không có cách nào ở cùng tôi, tôi còn có thể làm sao bây giờ? Chỉ có thể đáp ứng nàng.”

“Như vậy thì người không phải rất chiều nàng.”

“Lí tổng tài, vấn đề của anh quá nhiều, tôi cảm thấy có hại cho tôi, hợp đồng là quan trọng, nếu đơn đặt hàng lớn một chút thì có thể.”

“Người sẽ không phải vì ăn nhiều nên mới mệt, đơn đặt hàng của ta đã lớn như vậy, người với Tâm Di đúng là giống nhau.”

Tuy rằng hắn cùng Lí Thiệu Phàm không phải nói nhiều nhưng thật sự cảm ơn đơn đặt hàng cuối cùng của hắn.

Nhìn thấy Tâm Di có lẽ đã bị Thiệu Phàm nói trúng, hẳn chính là rất chiều nàng cho nên chuyện hôm nay mới trở nên như vậy nhưng may mắn làm sao khi nàng nhớ tới hắn.

Anh Thiệu Phàm nói với hắn sao? Nàng đoán anh Thiệu Phàm nhất định là hi vọng nàng đổi mặt, đúng vậy, trước khi đến Đài Loan hẳn chính là hi vọng nàng có thể đổi mặt với chuyện trước kia, nàng lúc đó không phải rất kiên trì muốn tới sao?

“Đúng, sáu năm qua em không có quên ghi tội của anh.”

Nghe được nàng cùng chính mình giống nhau, tâm tình của hắn thoải mái không nói nên lời, cũng bớt đi lo lắng không ít. Ít nhất không phải nàng còn yêu hắn sao? Nhìn thấy hắn bị người ta trêu cười thì lập tức nhảy ra thay hắn nói chuyện, đây đúng là Tâm Di, chỉ cần vì hắn thì chuyện gì nhà đầu gối kia cũng đồng ý làm.

“Nếu còn yêu anh thì vì sao không nói ra thân phận của mình?”

“Bởi vì ngày đó anh họ Dương cùng La Tình đến sân bay, anh ấy nói có hỏi anh có muốn gặp em nhưng kết quả anh nói không muốn cho nên em mới không dám nói ra thân phận của chính mình.”

Ngày đó hắn nói như vậy sao? Hẳn chính là nói gặp mặt hay không cũng được sao? Được rồi, chuyện này thì tính hết lên đầu anh họ, không trách nàng.

Nhưng vì sao muốn gạt anh là em có vị hôn phu? Còn có chia tay một đêm em nhiệt tình với anh, buổi tối hôm trước cũng thế nhưng khi tỉnh lại thì lại nói cái gì mà muốn quên, như thế nào, anh là công cụ tình dục của em?”

“Không phải như vậy……” nàng khuôn mặt đều đỏ lên.

“Vậy vì sao?” Hắn đứng dậy, đi tới chỗ nàng.

“Bởi vì……” Nàng cảm thấy miệng khô lưỡi khô, không rõ nên nói về đề tài này như thế nào? Nàng thật sự không có đem hắn…… cái ý kia.

Kì Đình Nho đứng trước mặt nàng, “Nói chuyện.”

“Trước ngày chia tay, bởi vì em muốn gặp anh cho nên mới……” Phải trực tiếp đem sự việc nói ra từ miệng, thật đúng là làm cho người khác không nhìn được mặt đỏ tim đập. “Mà buổi tối hôm đó anh thật nhẹ nhàng, em rất nhớ anh, nhớ tới cái ôm của anh, mới có thể đối với anh…… thật sự là không đúng.”

“Cuối cùng anh hỏi em, vì sao em biết anh không có quên em mà em vẫn quyết định quay về Mỹ?” Điểm này hẳn không hiểu.

Nhìn thấy hắn Tâm Di không hề trốn tránh. “Bởi vì em phát hiện em hiểu lầm anh rất nhiều việc, em cảm thấy không có tư cách yêu anh, anh hẳn là nên tìm người phụ nữ xinh đẹp lại hiền lành…… ngờ!”

Lời nàng còn chưa nói xong thì môi đã bị hôn lên.

Đứa ngốc này, luôn muốn hắn cùng người phụ nữ khác, đã sáu năm nhưng như thế nào vẫn không học tốt!

Nhưng không có quan hệ, về sau hắn lại càng có nhiều thời gian để dạy dỗ nàng, không ngại hai mươi năm nữa hoặc là lâu hơn, cả đời?

Một ngày nào đó nàng học thông minh hơn đi? Hắn là như thế.

Kì Đình Nho chấm dứt nụ hôn nồng nhiệt, buông môi nàng ra, “Anh không nghĩ một ngày em có thể gầy đi.”

“Trước đây em nên giảm béo. Anh hẳn là nên đốc thúc em giảm béo, như vậy mới không bị người ta nói mất cùng đầu có vấn đề.” Có lẽ nàng sẽ không tự ti sau đó bỏ hắn đi.

“Trước kia chỉ cần em đói thì toàn thân sẽ không có sức lực, anh tình nguyện vui vẻ cùng thân hình mập mạp cũng không muốn em chịu khổ, về phần người khác nói như thế nào, anh không sao cả.” Hắn chưa từng nghĩ tới việc nàng giảm béo.

Lí Tâm Di cảm động khóc.

“Không biết được? Anh chính là khác so với tưởng tượng của em, em càng muốn yêu anh.”

Kì Đình Nho lần thứ hai hôn lên môi của nàng. Nàng trở nên gầy cũng xinh đẹp hơn, quả thật là không sai

Nhưng quan trọng hơn vẫn là, nàng là Lí Tâm Di.

Ngay tại lúc hai người đang hôn khó có thể chia lìa thì đột nhiên có người đẩy cửa bước vào, là mẹ của Kì Đình Nho —

“Con, người đã có bạn gái?” Trầm Tú Cẩm sung sướng hô lên, tiếp theo nàng nhìn người đứng bên cạnh con mình. “Đây không phải là Lí tiểu thư đã cứu ta?”

“Bác gái Kì, bác khoẻ.” Lí Tâm Di mỉm cười.

“Đình Nho con xem, mẹ đã bảo là nàng gọi là bác gái Kì hơn nữa cách gọi lại giống béo muội.” Nàng hiện tại phi thường xác định tai không có vấn đề.

“Mẹ, nàng chính là Tâm Di.” Kì Đình Nho thần nhiên nói.

“Cái gì?” Trầm Tú Cẩm kinh ngạc nhìn người gầy nhỏ bé trước mắt. “Người là béo muội?”

“Vâng.” Lí Tâm Di cười thật vui vẻ.

“Người thật là béo muội? Trời ạ, đỡ lấy ta.....” Nàng kinh sợ chỉ ít hơn so với bị cướp mất túi sách.

Kì Đình Nho cùng Lí Tâm Di hai người vội vàng đi lên đỡ, nhìn nhau cười.

Đứa con cuối cùng vẫn là lấy béo muội năm đó làm vợ nhưng hiện tại không thể gọi Lí Tâm Di là béo muội bởi vì nàng đã trở nên gầy.

“Đây, béo muội ăn nhiều một chút.” Mới nói không thể gọi nàng là béo muội, Trầm Tú Cẩm ngồi xuống bàn ăn liền quên mất. “Ta quên, không thể gọi cháu là béo muội.”

“Không sao đâu bác gái.” Lí Tâm Di cũng không để ý.

Hôm nay đứa con ngoan mang béo muội (vẫn là gọi như vậy cho dễ) trở về cho biết hai người muốn kết hôn, ai, bọn họ có thể làm gì? Cũng chỉ có thể đồng ý thôi, dù sao đứa con cũng yêu béo muội a.

Khác với vẻ mặt bất đắc dĩ của Trầm Tú Cẩm thì Kì Triển Vinh cười đến thật vui vẻ. “Thì ra ông trời đã sớm sắp đặt, hai con nhất định là ở chung một chỗ.”

Sau khi dùng cơm xong thì hai người lớn về phòng ngủ trưa mà Kì Đình Nho dắt Lí Tâm Di lên tầng hai, về phòng hần.

“Về sau đây là phòng mới của chúng ta.” Bác gái Kì nói muốn tìm người trang trí lại nhưng nàng cảm thấy không cần, bởi vì phòng của hần tràn ngập hồi ức của hai người cùng lớn lên.

“Tâm Di, anh nghĩ nếu em không muốn cùng mẹ anh ở chung thì chúng ta có thể ra ngoài sống.” Trước đây mẹ cùng Tâm Di ở chung không thoải mái, hần lo lắng Tâm Di ở đây không vui.

“Không sao, chúng ta cùng với ba mẹ anh ở chung, nói thật ra em còn rất thích bác gái, em tin tưởng có thể ở chung tốt.” Tuy rằng bác gái từng bắt nàng chia tay với Đình Nho nhưng bác chỉ dùng hình thức khuyên nhủ, cũng không nói những lời ác với nàng cho nên cùng bác gái quan hệ cũng không xấu.

“Anh biết em ở với ai đều được nhưng là anh sợ mẹ sẽ không đối tốt với em.”

“Sẽ không, bác gái không phải là người như vậy.” Bác gái giống như người ta nói là miệng nói không phải cố ý.

“Vẫn ra ngoài sống sẽ tốt hơn.”

“Không được, anh là con trai duy nhất, chúng ta sẽ ở đây. Như vậy được rồi, em đồng ý khi nào bác gái khi dễ em thì em sẽ nói với anh.”

“Em nói mới là lạ!” Nếu nàng không ngu ngốc thì hần mỗi lần như vậy đều không phải tức giận đến gần chết.

“Em sẽ nói.”

“Thật không?” Hần không muốn nàng bị người khác khi dễ. “Về sau em phải nhớ kĩ, người có thể khi dễ em cũng chỉ có anh, hiểu không?”

“Nào có người như vậy!” Nàng bắt mắt bĩu môi. “Em hỏi anh, nếu em bị người khác khi dễ thì em phải nói với ai?”

“Nói với anh!”

“Cái gì? Vậy xin hỏi anh sẽ dạy dỗ chính anh sao?”

“Sẽ không, anh chỉ càng dùng sức khi dễ em, ai dạy em như vậy mới có thể bị khi dễ.” Lập tức hần bế nàng lên, hai người cùng nhau nằm lên giường. “Làm sao bây giờ? Anh bây giờ nghĩ muốn ‘khi dễ’ em a.....” Nói xong, bàn tay to liền bắt đầu cời quần áo của nàng ra.

“Vừa mới ăn nó, anh liền.....” Lí Tâm Di đỏ mặt không thôi.

“Như vậy thì đây là món tráng miệng của anh sau khi ăn.”

Hần hôn lên bộ ngực mềm mại trắng như tuyết của nàng, nghịch nghịch nhũ hoa còn hút thật sâu, còn phát ra âm thanh làm cho nàng không chỉ đỏ mặt, ngay cả người cũng nóng lên.

“Vi sao anh lại khi dễ em như vậy?”

“Anh cũng không biết, chỉ là nhìn thấy em thì anh chỉ muốn khi dễ em thôi.”

“Em thấy người khác nói quả không sai, anh là đồ biến thái.” Lí Tâm Di gắt giọng.

“Thật ra anh cũng nghĩ như vậy.” Kỉ Đình Nho cười thật mê người.

Nhìn thấy khuôn mặt tuấn tú hôn một đường từ ngực nàng xuống, khi hắn chạm môi vào những chỗ mềm mại của nàng thì đầu nàng trở nên trống rỗng, chỉ có thể không ngừng thở phì phò, bởi vì rất kịch liệt nên người mới trở nên thật nguơng.

Có lẽ nàng cũng là người biến thái, bởi vì nàng không đẩy hắn ra.

Lí Tâm Di bị hắn trêu đùa, thân mình bắt đầu chuyển động, tiếp theo cảm thấy chạm vào da thịt khiến nàng nóng rực không thôi, nàng thở hổn hển làm bước chuẩn bị.

Kết quả là người nào đó có ý xấu, đùa nàng, chỉ chạm mà không tiến vào làm toàn thân nàng khó chịu, không nhịn được đành xấu hổ mở miệng —

“Thật biến thái.” Không ngừng bị cọ xát, lửa rất nhanh như sắp thiêu đốt nàng.

“Kỉ phu nhân, về mặt người thì cùng lắm cũng chỉ là biến thái a, hơn nữa là giống như đang hấp dẫn ta.”

“Anh.....” Mặt đỏ lên, Lí Tâm Di không thềm đếm xia đến. “Đúng, là anh đang hấp dẫn anh, nhanh lên.”

Chỉ có thể nói cùng người biến thái ở chung lâu, không thay đổi mới là lạ.

“Nếu Kỉ phu nhân nhờ ta thì ta đây cũng không bằng tuân lệnh.” Kỉ Đình Nho cười, sau đó lấy vật to lớn tiến thẳng vào —

“A!”

Buổi chiều, trong phòng lửa tình dục bùng cháy không thôi, hai thân hình trần miên không ngớt, không ngừng đổi tư thế, mô hôi nhỏ xuống nhưng không dập tắt sự nhiệt liệt của họ.

Lần đầu tiên gặp mặt là lúc ở nhà trẻ thì vận mệnh đã an bài bọn họ ở chung một chỗ, cho dù từng vì hiểu lầm mà chia rời nhưng cuối cùng bọn họ vẫn ở chung một chỗ.

Kỉ Đình Nho thật ra không thành thật trả lời câu hỏi của Lí Tâm Di, vì sao hắn luôn thích khi dễ nàng. Thật ra chỉ cần nàng soi gương thì đáp án thật dễ dàng. Bởi vì — hình dáng của nàng là rất muốn dễ hắn khi dễ mà thôi!

Hừ! Đây là một bí mật.

Coi như là một loại tình thú của vợ chồng bọn họ

Hoàn

Bạn đang đọc truyện *Chỉ Có Anh Hiểu Được Vẻ Đẹp Của Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.